CRESTINISM

SI YOGA

CUVÂNT ÎNAINTE

Rândurile de mai jos sunt urmare a convorbirilor avute cu mai multi *'credinciosi'* care au renuntat la calea ***Crucii* lui Hristos** si, din dorinta de a ajunge la o purificare, la o îndumnezeire rapidã, au îmbrãtisat practica filosofiilor si a religiilor pãgâne, orientale.

O TÂNARÃ DIN VASLUI, N.A. NE SCRIA CÃ CEEA CE A SIMTIT ÎN TIMPUL SLUJBELOR DE NOAPTE SI ÎN SPECIAL CÂND A PRIMIT BINECUVÂNTARE DE LA UN DUHOVNIC DIN MÂNÃSTIREA NOASTRÃ, NU A SIMTIT NICIODATÃ PRIN PRACTICA YOGA, CÃ NU POATE EXPRIMA PRIN CUVINTE ACELE STÃRI SUFLETESTI, DAR CÃ NU RENUNTÃ LA ACEASTÃ PRACTICÃ.

Ei bine, ne mirãm si ne întrebãm cum, dupã ce recunoaste starea haricã care se gãseste în Biserica lui Hristos, nu îl cautã pe Dumnezeu acolo unde se gãseste, ci în învãtãtura si practica unui Budha sau Krishna, acolo unde El nu se aflâ, acolo unde nu se crede în Sfânta Treime, în înviere si judecatã, în Sfânta Scripturã!?

Stãm si ne întrebãm: ***Oare putem fi si crestini si yoghini***?

Ca un rãspuns la aceastã întrebare vom arãta ceea ce Biserica Ortodoxã a crezut dintotdeauna: crestinii ortodocsi nu au acelasi Dumnezeu cu cei care neagã Sfânta Treime; cã dumnezeii pãgânilor sunt de fapt demoni si experientele si puterile pe care dumnezeii pãgâni le au si le dau, sunt de naturã satanicã.

Toate acestea sunt destul de evidente crestinilor ortodocsi si credinciosi adevãrului revelatiei lui Dumnezeu în Biserica lui Iisus Hristos. Dar multi care se considerã ortodocsi nu au nici mãcar o vagã idee asupra diferentelor radicale dintre ortodoxie si toate celelalte religii si filosofii; si cei care stiu despre aceasta, au prea putin discenãmânt în zona "*experientelor spirituale*"—un discenãmânt care a fost practicat si transmis în scrierile patristice ortodoxe si în "*Vietile Sfintilor*" de aproape douã mii de ani.

Astfel, am ajuns la concluzia cã acesti ortodocsi nu au cele mai elementare notiuni despre Dumnezeu; de aceea în prima parte vom arãta cine este cu adevãrat Dumnezeu, de ce a creat si cum a creat lumea nevãzutã si pe cea vãzutã, cum cã Dumnezeu Care este dragoste, iubire, este în acelasi timp si drept judecãtor, hotarând o zi în care toti oamenii, de la Adam si pânã la sfârsitul acestei lumi, vor învia pentru a fi judecati dupã credinta si faptele pe care le-au avut pe acest pãmânt. Tot în prima parte vom prezenta si un studiu împotriva reîncarnãrii. În partea a doua vom face o scurtã comparatie între unele învãtãturi yoghine si cele ale crestinilor, stiind cã cine încalcã o poruncã a lui Dumnezeu este încãlcãtor al legii dumnezeiesti, fãrã a fi nevoie sã le încalce pe toate. Vom continua cu prezentarea mai multor mãrturii a celor care au urmat aceastã învãtãturã pãgânã, unele chiar zguduitoare, cu urmãri dintre cele mai nefaste pentru practicanti, cu o paralelã intre crestinism si budhism, între Iisus Hristos si Budha, si vom încheia cu câteva cuvinte de folos.

Stim cã acesti *'guru'*, acesti *'eliberati'* vor aduce tot felul de argumente spre a-si apãra rãtãcirea lor de la Adevãr, aducând mãrturii chiar din Sfânta Scripturã, dupã cum fac si acum în toate publicatiile lor. Dar Sfântul Apostol Pavel, cunoscând mai dinainte acestea, zice: "*Luaţi aminte să nu vă fure minţile cineva cu filozofia şi cu deşarta înşelăciune din predania omenească, după înţelesurile cele slabe ale lumii şi nu după Hristos*." (I Col. 2:8) cã în vremurile cele de apoi, unii se vor depãrta de la credintã, luând aminte la duhurile cele înselãtoare si la învãtãturile demonilor, prin fãtãrnicia unor mincinosi, care sunt infierati în

cugetul lor... cãci va veni o vreme când nu vor mai suferi învãtãtura sãnãtoasa, ci dornici sã-si desfãteze auzul, îsi vor grãmãdi invãtâtori dupã poftele lor, având infãtisarea dreptei credinte, dar tãgãduind puterea ei, mereu învãtând si neputând niciodatã sa ajungã la cunoasterea adevãrului. Iar oamenii rai si amãgitori vor merge tot mai rãu, rãtãcind pe altii si rãtãciti fiind ei însisi. "*Si multi se vor lua dupã invâtâturile lor rãtãcite si, din pricina lor calea adevãrului va fi hulitã* (2 Petru 2:2); *având ochii plini de patima desfrânarii si fiind nesãtiosi de pãcat, ei amãgesc sufletele cele nestatornice* (2 Petru 2:14). *Ei fãgãduiesc libertatea, fiind ei însisi robii stricãciunii* (2 Petru 2:19)".

Si pentru a se confirma mai mult cele spuse, vom aminti de douã articole apãrute în ziarele centrale, in care se aduc mârturii din afara Bisericii cã acesti "guru" folosesc pentru manipularea oamenilor hipnoza, parapsihologia *(vrãjitoria)* sau alte metode, tot satanice.

Astfel, in ziarul "*România Liberã*" din 13 noi. 1993, pe ultima paginã, apare sub semnãtura Cristinei Terenche articolul "Rãstignirea n-a mai avut loc", in care se arãta cã lidera sectei "Frãtia albã" din Ucraina, Maria Tvigun, urma sã fie rãstignitã pe cruce în fata catedralei "*Sfânta Sofia*" datoritã influentei unui guru yoghin: "*Potrivit acestuia (purtãtorului de cuvânt al ministerului ucrainian de inteme n.n.), femeia prezintã semne evidente de schizofrenie si se aflã sub influenta totalã a unui yoghin din Kiev specializat în parapsihologie si hipnozã*".

In ziarul "*Adevãrul*" din 17 noi. 1993, sub semãtura lui Val Vâlcu, în cuprinsul articolului "*Concentrându-se puternic, marele yoghin Bivolaru a nãscut din neant o comisie ministerialã*", gãsim confirmari ale acestor practici pãgâne, anticrestine, chiar din partea gurului Bivolaru: "*Am reusit sã-i hipnotizez, folosindu-mi capacitãtile de concentrare si forta gândului si sã evadez astfel din arestul Securitãtii din Rahova*". Tot în cuprinsul acestui articol "*marele guru*" explicã: "*Tantra Yoga înseanmã perfectionarea prin* amor". La ce fel de perfectionare se poate ajunge prin desfrâu, nu stim; stim doar multimea bolilor care se acumuleazâ in urma unor astfel de relatii. De altfel, în capitolul "*Mãrturii*" vom afla la ce "*perfectionare*" se ajunge prin învãtãtura d-lui Bivolaru chiar din mãrturia unei "*ucenite*" apropiate "*marelui eliberat*".

Tot acesti guru s-ar putea sã spunã cã yoga nu este o religie, ci un sistem filosofic. Bine, dar atunci îl contrazic pe "sfântul" Sai Baba, care la rândul lui se contrazice.

Astfel, la întrebarea 114, pag. 15 din cartea "*Ghid pentru cultura si spiritualitatea indianã*", tradusã de Dana Ligia Ilin, ed. 1992, dupã ce numeste yoga sistem filosofic, sfârseste astfel: "în yoga Dumnezeu este acceptat deplin si este considerat o fiintã situatã la cel mai înalt nivel al calitãtilor", iar la întrebarea 238, pag. 40, enumerã budhismul si hinduismul între religii si zice cã: "*Baza oricãrei religii este credinta*" *(yoga face parte din hinduism)*.

Pe bunã dreptate, o tânãrã care a practicat mai multi ani yoga, o defineste ca: "... *o sintezã extraordinar de bine conceputã a tuturor religiilor (as putea sã o numesc diabolicã), diabolic de bine conceputã si realizatã, o mare capcanã, o intensã seductie*...".

Nu vrem sã lovim în gândire pe nimeni, nici sã defãimãm pe cineva, stiind cã ***Bunul Dumnezeu nu vrea moartea pãcãtosului, ci sã se întoarcã si sã fie viu***, dar am crezut de cuviintã sã prezentãm crestinilor ortodocsi aceste rãtãciri ca sã cunoascã si sã deosebeascã adevãrul de minciunã, lumina de intimeric, viata vesnicã de moartea vesnic.

Autorul

CAPITOLUL I

DESPRE DUMNEZEU

Cunoasterea lui Dumnezeu si a lucrurilor Lui se întemeiază pe bunăvointa Sa de a ni se descoperi El însusi ca fiintă spirituală personală, pe de o parte, iar pe de altă parte, pe posibilitatea omului, ca fiintă ratională, de a intra în dialog, de a vorbi cu Dumnezeu (prin rugăciune), el fiind făcut ***după chipul lui Dumnezeu*** (Facere 1:27).

Dumnezeu însă nu ne-a lăsat în completă nestiintă, deoarece cunostinta existentei lui Dumnezeu este însămânțată de El in chip firesc în toti oamenii prin constiintă, care este glasul lui Dumnezeu din om.

Dumnezeu S-a făcut apoi cunoscut, atât cât ne este cu putintă să-L intelegem, mai întâi prin Lege si prin profeti, iar în urmă prin Fiul Său Cel Unul Născut, Domnul si Dumnezeul si Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Noi cunoastem si mărturisim că Dumnezeu este fără de început, fără de sfârsit, vesnic, pururea dăinuitor, nezidit, neschimbat, neprefăcut, simplu, necompus, necorporal, nevăzut, impalpabil, necircumscris, incomprehensibil, indefint, insesizabil, bun, drept, creatorul tuturor făpturilor, atotputemic, atotstâpânitor, atoatevăzâtor; atoatepurtător de grijă, stăpânitor si judecâtor. Cunoastem si mărturisim că este un singur Dumnezeu, adică o singură fiintă; că este cunoscut si în trei persoane, ipostase, adică Tatăl, Fiul si Duhul Sfânt; că Tatăl, Fiul si Duhul Sfânt sunt unul în toate, afară de nenastere nastere si purcedere;'că Fiul, Unul Născut si Cuvântul lui Dumnezeu si Dumnezeu, din pricina îndurării Sale pentru mântuirea noastră, a fost zamislit, fără de sământă, prin bunăvointa Tatălui si prin conlucrarea Prea Sfântului Duh, si S-a născut prin Sfântul Duh, fără stricăciune, din Sfânta Fecioară si Născătoarea de Dumnezeu Maria si S-a făcut Om desăvârsit; că acelasi este, în acelasi timp si Dumnezeu desăvârsit si Om desăvârsit, din două firi, din Dumnezeire si omenire, si în două firi care au facultatea de a întelege, de a voi, de a lucra si de a actiona liber, si, ca să spunem într-un cuvânt, fiind desăvârsite, potrivit definitiei si ratiunii fiecăreia din firi, adică a Dumnezeirii si a omenirii, dar într-o singură ipostasă compusă; că a flămânzit, a însetat, a obosit, a fost răstignit, a primit încercarea mortii si a îngropării de trei zile, a înviat, S-a înăltat la ceruri, de unde a venit si la noi, si iarâsi va veni în vremea de apoi să judece viii si mortii. Că Duhul Sfânt este o putere substantială care există într-o ipostasă proprie ei însăsi, care purcede din Tatăl si se odihneste în Fiul si îl face cunoscut. Nu poate să se despartă de Dumnezeu, în care există, si de Cuvântul, pe care îl însoteste si nici nu se pierde în neexistentă, ci există în chip substantial după asemănarea Cuvantului. Duhul Sfânt este viu, liber, de sine miscător, activ, voieste totdeauna binele, si în orice intentie a lui puterea coincide cu vointa, este fără de început si fără de sfârsit. Niciodată Cuvântul nu a lipsit Tatălui, nici Duhul Cuvântului.

Deci, toate câte le are Fiul si Duhul le are de la Tatăl, si însăsi existenta. Dacă nu este Tatăl nu este nici Fiul si nici Duhul. Si dacă Tatăl nu are ceva, nu are nici Fiul, nici Duhul. Si din cauza Tatălui si Fiul si Duhul au toate câte au, adică din pricină că Tatăl le are pe acestea, afară de nenastere, de nastere si purcedere. Căci cele trei sfinte ipostase se deosebesc unele de altele numai în aceste insusiri ipostatice. Ele nu se deosebesc prin fiintă, ci se deosebesc fără despărtire prin caracteristica propriei ipostase. Fiul si Duhul Sfânt sunt din Tatăl, după cum raza si lumina sunt din soare. Soarele este izvorul razei si al luminii. Prin rază ni se dă lumina si ea este aceea care ne luminează si cu care ne împărtăsim.

Pentru că Bunul si Prea Bunul Dumnezeu nu S-a multumit cu contemplarea Lui proprie, ci prin multimea bunătătii Sale a binevoit să facă ceva care să primească binefacerile Sale si să se împărtăsească din bunătatea Lui, aduce de la neexistentă la existentă si crează universul, atât pe cele nevăzute, cât si pe cele văzute, si pe om, care este alcătuit din elemente văzute si nevăzute. În timp ce gândeste crează; iar gândul se face lucru, realizându-se prin Cuvânt si desăvârsindu-se prin Duh.

DESPRE ÎNGERI

Dumnezeu este făcătorul si creatorul îngerilor; El i-a adus de la neexistentă la existentă si i-a zidit după propriul Său chip, o natură necorporală, un fel de duh si de foc imaterial *(se spune că este necorporal si imaterial în raport cu noi oamenii)*. Deci, îngerul are o fire ratională, spirituală, liberă si schimbătoare în felul său de a gândi s-au a voi, căci tot ceea ce este creat este schimbător. Numai ceea ce este necreat este neschimbător. Tot ceea ce este rational este si liber. Deci, pentru că îngerul are o fire ratională si spirituală este liber; iar pentru că este creat si schimbător, are facultatea de a rămâne si a progresa în bine sau, de a se îndrepta spre rău. Ei se înclină greu spre rău, dar nu sunt neînclinati. Acum însă, au ajuns neclintiti nu din pricina firii lor, ci prin har si prin stăruinta în unicul bine. Sfântul Dionisie Areopagitul îi împarte în trei cete de câte trei: Serafimi, Heruvimi, Tronuri-Domnii, Puteri, Stăpânii-începătorii, Arhangheli si îngeri. Cei mai multi spun că îngerii s-au făcut înaintea oricărei făpturi, căci trebuie să fie zidită mai întâi fiinta spirituală si apoi cea sensibilă, si, în urmă, din cele două, însusi omul.

DESPRE DIAVOL SI DEMONI

Dintre aceste puteri îngeresti, înainte stătătorul cetei terestre, căruia Dumnezeu i-a incredintat păzirea pământului, nu a fost rău prin natură, ci a fost bun, a fost făcut pentru bine si nu avea în el de la Creator nici cea mai mică urmă de răutate; cu toate acestea n-a suferit luminarea si cinstea, pe care Creatorul i-a dăruit-o, ci, prin vointa lui liberă, s-a îndreptat de la starea sa naturală la o stare contra naturii sale si s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu Care l-a făcut, voind să se împotrivească Lui. El este cel dintâi care s-a depărtat de bine si a căzut în rău. Rău nu este nimic altceva decât lipsa binelui, după cum si intunericul este lipsa luminii.

Binele este lumina spirituală; în chip asemănător si răul este întuneric spiritual. Lumina deci, fiind creată de Creator, a fost bună căci "*Dumnezeu a văzut toate câte a făcut si iată erau bune foarte*", dar a ajuns întuneric prin vointa sa liberă. Multime nenumărată de îngeri asezati sub el s-au dezlipit, i-au urmat lui si au căzut împreună cu el. Asadar, cu toate că erau de aceiasi natură cu îngerii, totusi au devenit răi, înclinându-si de bună voie vointa lor de la bine spre rău.

Demonii nu au stăpânire sau putere împotriva cuiva, decât numai dacă li se îngăduie de Dumnezeu în sopul mântuirii, cum este cazul lui Iov si după cum este scris în Evanghelii despre porci. Dar odată ce Dumnezeu le ingăduie, au putere, se schimbă si iau forma pe care o vor după fantezia lor: "*Nu este de mirare, deoarece însuși satana se preface în înger al luminii.*" (2 Cor. 11:14).

Nici ingerii lui Dumnezeu, nici demonii nu cunosc cele viitoare si cu toate acestea proorocesc. Ingerii proorocesc pentu că Dumnezeu le descoperă si le porunceste să proorocească, împlinindu-se toate câte spun. Insă si demonii proorocesc: *uneori pentru că văd ce se întâmplă departe, alteori prin conjunctură*. Pentru aceea de multe ori mint si nu trebuiesc crezuti, chiar dacă uneori spun adevărul in chipul în care am arătat. Ei cunosc si Scripturile.

Toată răutatea si patimile necurate au fost născocite de ei. Li s-a îngăduit să ispitească pe om, dar nu au puterea să forteze pe cineva. Căci noi avem facultatea de a primi ispita sau de a nu o primi. Pentru acest motiv Dumnezeu a pregătit diavolului si demonilor lui si oamenilor care îl urmează, focul nestins si pedeapsa vesnică: *"Duceti-vă de la Mine blestematilor, în focul cel vesnic, care este gătit diavolului si îngerilor lui*" ([Matei 25:41]).

Iată ce spune si **Sfântul Grigorie Palama** despre mestesugul diavolului: "*Nu numai răutătile sunt în apropierea virtutilor, ci si cuvintele nelegiuite stau atât de mult în vecinătatea celor evlavioase, încât prmtr-un mic adaos sau omisiune se pot schimba usor întreolaltă si întelesul unui cuvânt poate deveni tocmai contrariul. De aici vine faptul că aproape orice părere rătăcită se înfătisează cu masca adevărului pentru cei ce nu sunt în stare să vadă mica omisiune sau micul adaos. E si acesta un mestesug grozav al diavolului viclean, atât de dibaci de a duce în rătăcire. Căci nefimd departe minciuna de adevăr, diavolul si-a întocmit din aceasta o dublă putintă de rătăcire: scăpându-le adică celor multi deosebirea, din cauză că e asa de mică, omul va fi usor ispitit, sau să tină minciuna de adevăr, sau adevărul de minciună, ca fiind atât de aproape de minciună. In amândouâ cazurile va cădea sigur din adevăr"* (***Răspunsul al treilea contra lui Varlaam***).

Dar trebuie să se stie că ceea ce este moartea pentru oameni, aceea este căderea pentru îngeri. După cădere ei nu mai au posibilitatea pocăintei, după cum nu o au nici oamenii după moarte.

DESPRE ZIDIREA VĂZUTĂ

Insusi Dumnezeul nostru, proslăvit în Treime si unime "*a făcut cerul si pământul si toate cele câte sunt în ele*", aducând pe toate de la neexistentă la existentă. Pe unele, cum este cerul, pământul, aerul, focul si apa, nu le-a făcut dintr-o materie preexistentă; pe altele, cum sunt vietuitoarele, plantele, semintele, le-a făcut din cele care au fost create de El. Acestea s-au făcut la porunca Creatomlui, din pământ, apă, aer si foc.

Dumnezeu a fâcut pe om inocent, drept, virtuos, lipsit de supărare, fără de grijâ, luminat cu toată virtutea, încarcat cu toate bunătătile, ca o a doua lume, un microcosmos în macrocosmos, un alt înger închinător, compus, observatorul lumii văzute, initiat în lumea spirituală, împăratul celor de pe pământ, condus de sus, pământesc si ceresc, vremelnic si nemuritor, văzut si spiritual, la mijloc între măretie si smerenie, acelasi si duh si trup; duh, din pricina harului, iar trup din pricina mândriei; duh, ca să rămână si să laude pe Binefăcător; trup, să sufere si prin suferintă să-si amintescă si să se instruiască când se mândreste cu măretia, iar termenul final al tainei este îndumnezeirea sa prin înclinatia câtre Dumnezeu. Se îndumnezeieste prin participarea ta iuminarea Dumnezeiască si nu prin transformarea sa în fiintă Dumnezeiască.

Dumnezeu l-a făcut pe om prin fire fără de păcat iar prin vointă, liber. Spun, fără de păcat, nu pentru că ar fi incapabil de a păcătui, ci pentru că nu are în firea sa fa cultatea de a păcătui, ci mai mult în libertatea vointei. Avea adică puterea să rămână si să progreseze în bine ajutat fiind de darul Dumnezeiesc, după cum avea si puterea să se întoarcă de la bine si să ajungă la rău lu cru pe care Dumnezeu îl ingăduia, pentru motivul că omul era înzestrat cu liberul arbitru. Nu este virtute ceea ce se face prin fortă (***Sfântul Ioan Damaschin - Dogmatica***).

Libertatea face din om înger sau demon, stăpân sau rob, geniu sau dobitoc. Răul prin urmare este din lume din abuzul de libertate, nu de la Dumnezeu, El respecta libertatea fiilor Săi si prin aceasta înseamnă că le asează pe umeri răspunderea tuturor faptelor lor, ca apoi să le poată răsplăti *(judeca)*. Fără libertate

nu există răspundere *(judecată)*, fără răspundere nu poate fi nici răsplată: recompensă sau pedeapsă (***Ilarion V. Felea - Religia iubirii***).

Pentru ce a voit Dumnezeu să zidească pe om din pământ? Pentru două pricini: prima, spre ocara si rusinarea diavolului, văzând el atât de proastă si neputincioasă zidire urcându-se în cereasca slava din care el a căzut, să se rupă de zavistie; iar a doua, ca omul stiindu-si prostimea sa, să nu se înalte intru mândrie (***Stantul Dimitrie al Rostovului - Hronograf***).

DESPRE ÎNVIERE

Sunt în zilele noastre oameni care grăiesc cele "*răzvrătite*" spunând că nu este învierea mortilor. Uneori mărturisesc un Dumnezeu făcător a toate, însă zic că nu pedepseste pe cei răi, fiind iubitor de oameni, nici celor buni nu le face bine, nici nu poartă grijă de zidirile făcute. De unde, acest dumnezeu care este închipuit de imaginatia lor, ori nu poate să poarte de grijă si prin urmare este neputincios; ori nu voieste, si după urmare este sau zavistuitor sau vrăjmăsuitor, ori mândru si neprimitor, ori trândav si lenes..

Si dacă îi vei întreba de ce atâta râvnă pentru pierderea credintei crestine, răspund că vor să lumineze oamenii. Si ce luminare au ei din necredinta lor o dovedeste viata si petrecerea lor. Ei ca niste mincinosi si vicleni fătarnici, făgăduiesc slobozenie înselând pe multi.

Marturiseste ce fel este luminarea lor, starea cea nenorocită a tării lor *(tara de unde au venit aceste practici yoghine India)*. Mărturisesc relele pe care le pătimesc multi din cei care ascultă învătătura lor.

Si de vreme ce învătătura aceasta multumeste trupul si defaimă sufletul, stinge mustrarea cugetului si dezleagă frâul patimilor, face dumnezeu dulceata cea trupească si duce pe om unde "*gândul lui cu osârdie se pleacă din tineretile sale*", adică spre toată pofta cea de ocară si a faptei celei fără de omenie (***vezi Tantra Yoga***). Pentru aceasta usor se înmulteste, dar cu greu se vindecă si se sterge.

Insă de le vom aduce mărturii din Sfânta Scriptură despre învierea mortilor, nu vor crede, de vreme ce nu cred nici în celelalte învătături ale lui Iisus Hristos; încâ nici mărturiile istoriei nu îi pleacă spre adevăr.

Dar pentru ce, o necredinciosilor; oameni fiind voi, cinstiti cu putere cuvântătoare, "*vă alăturati cu dobitoacele cele fără de minte si vă asemănati lor*?" (Psalmul 48:12). Dobitoacele, fiindcă nu au minte, se miscă si se trag si, ca să zic asa, se târăsc de simtirile lor; iar voi, având minte, cugetând, judecând si deslusind, pentru ce folositi doar simtirea si ei îi dati toată judecata voastră si hotărârea? Simtirea arată mintii pe cele simtite, iar min tea le judecă si le desluseste. Oare nu cunoasteti amăgirile simturilor? Credeti voi că atâta este mărimea soarelui cât se vede, sau nu? Voi sunteti încredintati că de zece mii de ori este mai mare. Dar de unde aceasta? Din socoteala, mintii. Vedeti că vă plecati cuvântului mintii mai mult decât arătării simtirilor? Si pentru ce, la dovezile geometriei si aritmeticii nimeni nu se îndoieste? Pentru că se îndepărtează de la ele arătarea vederii celei amăgitoare si slujeste numai cuvântul cel ce pleacă mintea.

Dar dovada din Sfânta Scriptură a Sfântului Apostol Pavel (1 Corinteni cap. 15) că Hristos a înviat, ziceti: "*nici cuvânt care să plece mintea nu are, nici Hristos a înviat din morti*!" Vai! La aceasta prea arătat vă amăgiti. sau nedeslusind puterea cuvântului, pentru împătimirea mintii voastre ori din neînvătătură necunoscând care sunt cuvintele cele doveditoare ale învierii lui Hristos. Cea dintâi este din patimă născută sau din mândrie, ori din alte multe patimi. Drept aceea, dacă nu veti scutura din mintea voastră necurătia acestor patimi, niciodată nu veti putea să cunoasteti adevărul. Iar cea de a doua este patimă

usor de vindecat, căci după ce veti învâta cuvintele va fugi de la voi întunericul neînvătăturii si va veni lumina adevărului.

De veti cerca cărtile Sfintilor Prooroci veti afla cuvintele care pleacă mintea nu numai că Hristos a înviat din morti, ci si că adevărate sunt toate câte învată pentru El Evangheliile.

Dar poate ziceti că ei nu au scris după dumnezeiasca descoperire, ci s-a alcătuit după aflarea omenească. Dar cum s-au împlinit toate câte au spus ei? (vezi Daniil 9:24; Isaia 7:14; 9:6-7; 61:1; Ieremia 31). Citeste'si Cartea Psalmilor lui David, mult mai veche decât a proorocilor si vei găsi proorociile patimilor, ale îngropării, a învierii si a înăltării la cer a lui Iisus Hristos (Ps. 68; 21; 87; 15; 46).

Aceste proorocii s-au împlinit întocmai si sunt arătate de cei patru evanghelisti: *Matei, Marcu, Luca si Ioan*.

Deci, spuneti, o, necredinciosilor, cu ce cuvant sau cu ce putere omenească au spus cu de-amănuntul toate cele pentru Iisus Hristos? Ce răspundeti? Poate ziceti că acestea sunt aflări ale crestinilor. Dar vă astupă gura evreii. Ei, neîmpăcatii vrăjmasi ai lui Hristos si ai credintei crestinesti, păzesc după dumnezeiasca iconomie cărtile proorocilor si le cinstesc ca pe niste cuvinte dumnezeiesti. Ori ziceti că evanghelistii au scris nu cele ce s-au întâmplat cu lucrul, ci cele ce au zis proorocii. Dar ceea ce au spus evanghelistii o dovedeste istoria. Si care dintre înteleptii acestei lumi a produs o astfel de schimbare a lumii? De ce numai de la Iisus Hristos s-a început o nouă numerotare a anilor si nu de la Budha sau Krishna?

Dar aduc mărturie despre învierea lui Iisus Hristos si cei ce au mărturisit după înviere. Mai întâi întrebati-vâ dacă pentru o minciună ati răbda pătimire si muncă si la urmă moartea? Întreabă apoi si pe altii, câti voiesti, de suferă toate acestea pentru o minciună cunoscută si desartă. Ce răspundeti? Vezi că abia suferă omul moartea pentru un lucru drept, de folos si adevărat. Si câti crestini si-au dat viata pentru mărturia învierii lui Hristos? Citeste "*Vietile Sfintilor*" si vei găsi milioane si milioane de crestini care au mărturisit cu pretul vietii lor învierea lui Hristos. Si cum au putut întoarce lumea de la închinarea păgână a zeilor către Hristos niste oameni simpli, cum au fost Sfintii Apostoli, printr-o învătătură ca aceasta? Cu care putere? Cu care chip? Cu care stăpânire?

De ce nu dati crezare nici lui Sundar Singh a cărui proorocii *(PD: mincinoase)* le folositi, dar nu credeti în Cel care a crezut Sundar Singh, în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, si în învătătura Sa?

Dacă necredinciosii depărtează de la ei patimile care întunecă mintea si dau loc puterii cuvântului, Dumnezeu nu-i va părăsi, ci îi va trage cu puterea Dumnezeiescului Său dar si-i va întări pe piatra adevăratei credinte. (*După Sfântul Ioan Gură de Aur - Tâlcuire la apostolii de peste an*).

DESPRE JUDECATĂ

Multi dintre oameni zic că după moarte nu este judecată, nici plată, nici muncă, nici pedeapsă vesnică, ci zic: "*Dumnezeu este iubitor de oameni si nu va munci pe cei râi si păcătosi*". Desi Dumnezeu este iubitor de oameni, însă este si judecător drept. Si de nu se vor munci oamenii răi, nici oamenii cei buni, nici sfintii nu se vor încununa.

Dar atunci unde este iubirea de oameni si judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu? De vreme ce judecătorii si legiuitorii lumesti pe oamenii cei buni îi iubesc si cinstesc, iar pe cei răi îi muncesc si-i omoară, Dumnezeu cum poate să nu facă si El unele ca acestea, pentu dreptate? Dar când vor lăsa oamenii cei răi

păcatele? Pentu că desi îi asteaptă muncă vesnică si tot nu se lasă de păcat si de strâmbătate. Si dacă vor alunga si această frică de la ei, si nu numai să primească muncă, ci să dobândească si împărătia cerului, oare când vor părasi răutătile care le fac?

Spuneti voi, cei ce nu credeti să fie muncă, cine a făcut potopul ce a fost în zilele lui Noe si s-a înnecat toată lumea de mânia lui Dumnezeu? Cine a trimis fulgere si foc asupra Sodomei si Gomorei de au ars sapte cetăti împreună cu toti ucigasii si sodomitii? Cine a înnecat pe Faraon cu toată oastea lui în Marea Rosie? Cine a pierdut pe cei sase sute de mii de jidovi în pustiu? Nu vedem noi pnmejdiile prin care trecem în fiecare zi? Ce cuvânt ai tu să răspunzi pentu toate acestea? Dacă nu credeti cuvintele sfintei Scripturi, cel putin să credeti din lucuri înfricosata muncă si urgia lui Dumnezeu pentru cei păcătosi. Deci, să nu ne arătăm necredinciosi zicând că nu este muncă, pentru ca să nu cădem într-însa, pentru că moartea si aducerea aminte de muncă este ca o iarbă amară care curăteste tot felul de răutate si viclesug când se dă adeseori sufletului nostru.

Si în ziua dreptei judecăti unde vor fi cei ce zic că iu bitor de oameni este Dumnezeu si nu pedepseste pe cei ce păcătuiesc? Cât se vor tângui atunci cei ce zic aces tea! Cât vor suspina si nimeni nu-i va auzi! Atunci vor vorbi unii către altii, zicând: *0, cum am gresit si ne-am pierdut noi*! Ne învătau unii si altii si nu ascultam nici luam aminte. Ne învăta si noi ne băteam joc. Ne mărturiseau nouă si nu credeam. Auzeam Scripturile si tot ne rătăceam. Dreaptă este judecata lui Dumnezeu, cu adevărat prea drept; pentru cele ce am făcut ne luăm plata. Vai, că pentru trecătoarea si necurata dulceată ne muncim în veci. Pentru o slavă mică si de nimic, am căzut din slava cea adevărată. Pentru putină desfătare ne-am lipsit de desfătarea Raiului. Acum, cei ce au crezut se aflâ în desfătare.

Drept aceea, ca să nu zicem si noi aceste cuvinte, împreună cu cei fără de minte, veniti să ne apucăm mai înainte de a veni furul sufletelor noastre, până avem vreme, să suspinăm, sâ plângem, să facem milostenii, să ne mărturisim păcatele, să ridicăm mâinile către Cel ce poate să ne mântuiască si să zicem: ***Mântuieste-ne pe noi Doamne că pierim***.

(*din* ***Sfântul Ioan Gură de Aur - Mărgăritare***)

ÎMPOTRIVA REÎNCARNĂRII

Cea mai mare nebunie, păgânătate sî rătăcire de la adevăr este de a crede cineva că după moarte sufletul omului intră în alte trupuri de oameni, dobitoace, etc. In toată învătătura Dumnezeiestilor Scripturi si a Evangheliei lui Iisus Hristos, în invătăturile Sfintilor Apostoli, ale Sfintilor Părinti, nu găsim vreo mărturie despre această rătăcire si păgânătate. Mântuitorul nostm Iisus Hristos ne arată unde merg sufletele oamenilor după moarte, zicând: "*Si a murit săracul si a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit si bogatul si s-a înmormantat*" apoi arătând unde s-a dus, zice: "*Si în iad ridicându-si ochii săi, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam si pe Lazăr în sânul lui*"(Luca 16:19-31).

Si în alt loc din Sfânta Scriptură se arată unde merg sufletele oamenilor după moarte: atunci când tâlharul cel de-a dreapta Mântuitorului, fiind si el răstignit, îi zicea lui Iisus: "*Pomeneste-mă Doamne, când vei veni întru împărătia Ta*", aude glasul Mântuitorului: "*Adevărat grăiesc tie, astăzi vei fi cu mine în rai*" (Luca 23:42-43).

Iată deci unde merg sufletele oamenilor drepti si păcătosi după moarte: în rai, în sânul lui Avraam, acolo unde a mers Lazăr si tâlharul care s-a pocăit de păcatele sale, sau în iad, unde a mers bogatul cel nemilostiv.

De unde a iesit această idee de a se crede că sufletele oamenilor după moarte se duc în alte trupuri? De unde a iesit această rătăcire că omul moare de multe ori? Oare cei ce gândesc această nebunie nu-l aud pe marele Apostol Pavel care zice că o dată este dat oamenilor să moară, iar după aceea să fie judecata? (Evrei 9, 27). Oare nu aud acesti rătăciti de la adevăr ce zice Sfânta Scriptură: "*...fiindcă omul merge la locasul său de veci... si ca pulberea să se întoarcă în pământ cum a fost, iar sufletul să se întoarcâ la Dumnezeu, Care l-a dat?*" (Eclesiastul 12, 5 si 7).

0 dată moare omul cu trupul său si o dată va fi învie rea mortilor. Auzi ce zice Domnul: "Nu vă mirati de aceasta, că vine ceasul în care toti cei din mormânturi vor auzi glasul Lui. Si vor iesi cei ce au făcut cele bune întru învierea vietii, iar cei ce au facut cele rele întru învierea osândirii" (Ioan 5:28-29).

Din toate acestea se vede destul de clar că în ziua judecătii de apoi toate trupurile vor învia, unindu-se cu sufletele lor, pentru a primi răsplata după credinta si faptele pe care le-au avut în timpul existentei lor pământesti. Si dacă în această existentă pământească ar trece prin mai multe trupuri, începând cu această zi a învierii, în care trup va rămâne sufletul? Oare va putea sufletul să fie în acelasi timp în mai multe trupuri? Oare va putea sufletul să fie în acelasi timp si în rai si în iad? Dar ce se va întâmpla cu trupurile rămase fară suflet, pentru că după învătătura voastră se intelege a fi mai multe trupuri decât suflete?! Oare Dumnezeu creând pe om după chipul si asemănarea Sa l-a creat ca să-l nimicească, să-l distrugă, să-l piarda pe undeva prin univers, ori să-i dăruiască viata vesnică, să-l mantuiască? Noi credem că l-a creat ca să se bucure si el, omul, de bunătatea si dragostea dumnezeiască, numai ca omul să dorească acest lucru si cât stă în puterea sa să se si nevoiască, căci Dumnezeu nu duce cu forta pe om în rai.

"*Dar va zice cineva: cum înviază mortii si cu ce trup au să vină? Nebun ce esti! Tu, ce semeni, nu va da viată daca nu va muri. Si ceea ce semeni nu este trupul ce va să fie, ci grăunte gol, poate de grâu, sau de altceva din celelalte; iar Dumnezeu îi dă un trup precum a voit si fiecărei seminte un trup al său*". Nu pentru noi a venit Hristos, Fiul lui Dumnezeu, pe pământ si a pătimit si a înviat? "*Si dacă Hristos n-a înviat zadamică este atunci propovăduirea noastră, zadamică si credinta voastră*" (1 Corinteni 15:35-38; 15:14).

Iată ce zice si proorocul Iezechiel despre învierea mortilor: "*Fost-a mâna Domnului peste mine si m-a dus Domnul cu Duhul si m-a asezat în mijlocul unui câmp plin de oase omenesti, si m-a purtat împrejurul lor; dar iată, oasele acestea erau foarte multe pe fata pământului si uscate de tot. Si mi-a zis Domnul: Fiul omului, vor învia oasele acestea? Iar eu am zis: Dumnezeule, numai Tu stii acestea... Asa grăieste Domnul Dumnezeu oaselor acestora: Iată Eu voi face să intre în voi duh si voi veti învia. Voi pune pe voi vine si carne va creste pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh si veti învia si veti sti că Eu sunt Domnul... Deci am proorocit eu, cum mi se poruncise, si a intrat în ei duhul si au înviat si multime multă foarte de oameni s-au ridicat pe picioarele lor*" (Iezechiel 37). Dreptul Iov zice: "*Dar eu stiu că Răscumpărătorul meu este viu si că El, în ziua cea de pe urmă, va ridica iar din pulbere această piele a mea care se destramă*" (Iov 19:25); si iarăsi proorocul Isaia: "*Mortii Tăi vor trăi si trupurile lor vor învia*" (Iov 26:19).

Cu toate acestea, cei rătăciti de la adevăr, fortând întelesul unor texte biblice, sustin că si Ilie s-a întrupat în persoana Sfântului Ioan Botezătorul: "*Si dacă voiti să întelegeti, el este Ilie, cel ce va să vină*" (Matei 11:14). Da, este adevărat că despre Sfântul Ioan Botezătorul s-a scris că "*va merge inaintea Domnului cu duhul si cu puterea lui Ilie*" (Luca 1:17) dar nu că se va incarna în el Ilie Proorocul, ci că Ioan Botezătorul a venit cu râvna si credinta proorocului Ilie, fiindcă Ilie va veni înainte de venirea a doua a Domnului: "*Ilie*

într-adevăr va veni si va aseza toate la loc” (Matei 17:11). Va veni marele prooroc Ilie mai înainte de sfârsitul lumii, în timpul lui Antihrist, dar nu cu alt trup, ci cu trupul lui cu care a fost înăltat la cer în car si cu cai de foc asa cum l-a văzut Elisei (4 Regi 2:1l-l2). Asadar si Sfantul Ioan Botezătorul a venit cu credinta si cu râvna lui Ilie, dar nu cu alt suflet si trup, ci cu al sau, cu care s-a născut din Sfânta Elisabeta.

Incă mai aduc si acest citat din Evanghelia lui Ioan: “*Invătătorule, cine a păcătuit, acesta sau părintii lui, de s-a născut orb*?” (Ioan 9:2), ceea ce ar fi însemnat. In primul caz, că a avut si o altă viată sau vieti. Dacă se citeste cu atentie si versetul următor, se poate observa foarte clar că Mântuitorul nu este de acord cu această părere, căci zice: “*Nici el n-a păcătuit, nici părintii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu*” (Ioan 9:3).

Deci, admitând că acest om a avut si altă viată, apar două nedumeriri; ***prima***: Dacă s-a reîncarnat înseamnă că a avut păcate în altă viată, ceea ce Mântuitorul nu a admis. ***A doua***: Dacă nu a avut păcate în altă viată, nu mai era nevoie de reîncarnare, el trebuind să fie pe undeva prin Nirvana!

INTR-ADEVAR, IDEILE DESPRE REÎNCARNARE EXISTAU SI ÎN TIMPUL MANTUITORULUI, DAR NICĂIERI ÎN SFÂNTA SCRIPTURĂ NU ÎNTÂLNIM O APROBARE A LOR, CI DOAR ADEVERIREA ÎNVIERII SI A JUDECĂTII (APOC. 20:1L-L5; 22, 12; MATEI 25:3-46; 1 COR. 15:12-22; 2 PETRU 3:7 S.A.).

Pe lângă toate acestea mai sustin că Biserica a scos din Sfânta Scriptură citatele care vorbesc despre reîncarnare si chiar Evanghelia lui Toma (*nu cititi cei slabi in credinta caci va veti vatama*). Dacă Biserica ar fi scos citatele care adeveresc reîncarnarea, atunci le-ar fi scos pe toate si nu ar fi lăsat nici aceste texte pe care le aduc acesti “*lupi îmbrăcati în piei de oaie*”. Cât priveste asa zisa “*evanghelie*” a lui Toma, faceti o comparatie între această evanghelie si celelalte Evanghelii si cărti ale Noului Testament si singuri veti observa totala deosebire care există între ele, pentru că nu sunt scrise în acelasi “*duh al adevărului*”.

Desi budhismul si hinduismul afirmă că sufletul este nemuritor, ceea ce poate fi considerat ca un produs bun, dar că sufletul poate trece din trup în trup si se poate transforma din fire ratională în animal, aceasta este denaturare. Noi stim că mintea, vointa, constiinta si ratiunea sunt însusiri ale sufletului si dacă acceptam că sufletul nostru trece si prin alte trupuri de animale, unde sunt atunci însusirile sufletului? Să-i dăm unui câine o bucată de carne si să-i spunem ora la care să o mănânce si vom vedea dacă are minte să ne înteleagă! Dar cu acesti oameni se întâmplă ceea ce zice Duhul Sfânt: “*Iar omul în cinste fiind n-a priceput, alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte si s-a asemănat lor*” (Psalmul 48:12).

Care religie este mai veche si mai adevărată decât a Patriarhilor, a lui Adam, a lui Sit, a lui Noe, a lui Avraam, care au fost sfinti văzători de Dumnezeu? Si care din acesti mari si sfinti oameni ai lui Dumnezeu a lăsat vreo invătătură că sufletele oamenilor după moarte vor intra în alte trupuri spre a se curăti de păcate? Câtă nebunie este pentru un crestin să creadă în aceste învătâturi păgâne tocmai astăzi când Evanghelia lui Hristos a ajuns la toate neamurile!

Noi stim din Sfânta Scriptură că toti vom sta înaintea divanului lui Iisus Hristos la înfricosata judecată de apoi ca să dăm seama de ceea ce am lucrat prin trupul pe care îl avem si nu prin alte trupuri cum hulesc cei înselati de diavol! (Romani 14:10; 2 Corinteni 5:10). Nu aflăm în toată Sfânta si dumnezeiasca Scriptură vreun loc în care să se scrie că noi după moarte vom da seama de cele ce am făcut în mai multe vieti prin care am trecut pe acest pământ, ci numai prin acest trup cu care ne-am născut si am trăit în lume.

Câtă nebunie si rătăcire în capul vreunui om să creadă că Hristos, Mântuitorul nostru, ar fi înviat si S-ar fi proslăvit după învierea Sa cu alt trup si nu cu acela cu care S-a născut din Preacurata si Preasfânta Fecioară Maria! Noi avem atâtea dovezi despre patima si învierea lui Hristos Care S-a proslăvit în al Său trup si nu în altul. Noi stim că toate popoarele lumii se vor judeca de Hristos, dar nicăieri în Sfânta Scriptură nu scrie că ne va judeca Budha sau Krishna sau alti idoli si slujitori demonici, si că vom fi întrebati de acestia pentru cele ce am gresit în această viată. Acesti oameni au ajuns la atâta nebunie si împreună cu satana, în ziua judecătii celei de apoi, vor merge în muncile cele vesnice, după cum zice Sfântul Apostol Iuda: "*Iar pe îngerii care nu si-au păzit vrednicia, ci au părăsit locasul lor, i-a pus la păstrare sub întuneric, în lanturi vesnice, spre judecata zilei celei mari... Acestia însa defaimă cele ce nu cunosc, iar cele ce --ca dobitoacele necuvântâtoare-- stiu din fire, într-acestea îsi găsesc pieirea... Valuri sălbatice ale mării, care îsi spumegă rusinea lor, stele rătăcitoare, cărora întunericul întunericului li se păstrează în vesnicie... Iată a venit Domnul cu zecile de sfinti ai Lui, ca să facă judecată împotriva tuturor si să mustre pe toti nelegiuitii de toate faptele nelegiuirii lor, în care au făcut fărădelege si de toate cuvintele de ocară pe care ei, păcătosi, netemători de Dumnezeu, le-au rostit împotriva Lui*". Acestia cu nimic nu se deosebesc de păgâni, de atei si de diavol, care se silesc să strice scripturile cele sfinte si adevârul din ele si să ducă la rătăcire pe cei pe care îi pot însela cu minciunile lor.

Deci, tu care prin Dumnezeiescul Botez ai devenit fiul lui Dumnezeu după dar si dai crezare acestor păgânătăti, te mai poti numi crestin ? Iată cum prin ceea ce faci si crezi, tăgăduiesti tocmai pe Creatorul tău. Acestora li se potrivesc cuvintele Sfântului Apostol Petru: "*Acestia însă, ca niste dobitoace fară de minte, din fire făcute să fie prinse si nimicite, hulind cele ce nu cunosc, vor pieri în stricăciunea lor... Părăsind calea cea dreaptă, au rătăcit... Acestia sunt izvoare fără de apă si nori purtati fără de furtună, cărora li se păstrează, în veac, întunericul cel de nepătruns*" (2 Petru 2:12,15,17).

CAPITOLUL II

COMPARATII

In revista "*Infinit*" nr. 1, iulie 1992, la capitolul "**YOGA**", printre multele rătăciri se arată că: "*Atingand perfectiunea în realizarea diferitelor procedee yoga, practicantul perseverent devine stăpânul unei cunoasteri directe a anumitor secrete ale naturii si astfel dobândeste puteri paranormale asupra destinului*".

Studiind mai cu atentie acest aliniat, vom observa cumyoghinii admit că, chiar si prin "*Tantra Yoga*" se potdobândi puteri paranormale asupra destinului, deoarece si "*Tantra Yoga*" este un procedeu yoghin. Cei care cunosc ce se întâmplă în "*Tantra yoga*" si mai au putină întelepciune, îsi vor da seama că prin acele nebunii sexuale care se petrec în timpul sedintelor de "*purificare*" sepot dobândi numai si numai îmbolnăviri, atât trupesti căt si mintale. Un om cu mintea sănătoasă nu ar accepta să intretină astfel de relatii amoroase în grup, cum se întâmplă la aceste sedinte yoghine, nici chiar dacă ar fi singur.

Pe lângă acestea, admitând existenta destinului, îl reduc pe om la starea unui robot care execută ceea ce i se comandă; elimină credinta, faptele bune, pentru că ce sens ar mai avea credinta în Dumnezeu si faptele bune, dacă noi suntem destinati, hotărâti dinainte fie la fericire, fie la muncă? De ce a mai fost nevoie să vină Hristos si să se jertfească pentru noi dacă există destin?

Iar dacă se pot dobândi puteri paranormale asupra destinului, înseamnă că acea persoană are puteri mai maridecât Cel care a hotărât destinul (*decât Dumnezeu*). Si atunci cum poate să hotărască un destin dacă altcineva este mai putemic si îl poate modifica?

In paragraful următor se zice: "*Orice om care trăieste în prezent pe planeta Pământ si care vrea să urmeze îndemnul plin de întelepciune: "**Caută, bate la usă, ceresi vei găsi**"; dacă va actiona constant si sincer un anumit interval de timp cu aspiratie lăuntrică suficient de puternică, cu o minte deschisă si cu o dorintă arzătoare dea întelege, poate: să intre gradat în rezonantă cu focareinfinite, cu izvoare de fortă, întelepciune si iluminare, capabile să-i aducă pacea interioară, fericirea, satisfactia durabilă în viată, întelepciunea, desăvârsirea*".

Se poate observa cum se iau citate din Sfânta Scriptură si sunt amestecate cu învătături păgâne, care desi îi oferă omului unele stări deosebite, totusi nu-i asigură mântuirea. Ce-i va folosi omului chiar dacă ar căstigatoată lumea, dacă îsi pierde sufletul? cătă deosebireîntre învătătura unui Budha sau Krishna, care îti oferă orătăcire prin univers, prin mai multe vieti care pană laurmă tot la moarte duc si învătătura lui Iisus Hristos, Care îti oferă mântuirea, fericirea vesnică. Iar cei careau urmat pe Mântuitorul Hristos au gustat încă din această viată ce inseanmă adevărata fericire.

In ultimul paragraf ni se spune: "*Cunoaste-te pe tine însuti si vei cunoaste astfel tot universul împreună cufortele ascunse ale sale*".

Iată un îndemn la o mândrie diabolică. Iată cum îti promite o cunoastere a întregului univers, cand noi nu putem cunoaste nici ceea ce putem cuprinde cu privirea. Iată cum esti îndemnat să-ti pui toată nădejdea

numai în fortele tale, să ajungi ca Lucifer care si-a închipuit că poate fi la fel ca Dumnezeu, dar nu-ti arată si urmarea unor astfel de cugetări.

Să ne ferească Bunul Dumnezeu de aceste păreri înalte despre noi însine si să ne dăruiască o inimă înfrântă si smerită. Să fim cu luare aminte la cuvintele Mantuitorului: "*Priviti la Mine că sunt blând si smerit cu inima si veti afla odihnă in sufletelor voastre*" (Matei 11:29).

Tot în revista "*Infinit*" apar **CELE ZECE PORUNCI ALE LUI SAI BABA**, care sunt un amestec de citate din operele marilor filosofi păgâni si Sfânta Scriptură. Porunca a doua începeastfel: "*Respectul egal fată de toate religiile. Toate religiile învată (predică) acelasi ADEVAR*".

Stăm si ne întrebăm, cum toate religiile predică acelasi "*Adevăr*", cănd numai Domnul nostru Iisus Hristos a afirmat: "*Eu sunt Calea, Adevărul si Viata*"; iar în alt loc dumnezeiasca Scriptură zice: "*Un Domn, o credintă, un botez*"? Si iarăsi: "*Eu mântuiesc pe cei care Mă mărturisesc în adevăr, nu în minciună*", pentru că si "*dracii cred si se cutremură*" dar nu le foloseste această credintă. Dumnezeu este Unul si a întemeiat o singurăcredintă, nu mai multe.

Tot Sai Baba zice: "*Aceleasi învătături divine apar în toate religiile*". Chiar asa să fie? Unde a găsit acest "*om sfânt*" în Sfânta Scriptură "*păstrati curătenia casei si a împrejurimilor ceea ce va asigura conditii de viată sănătoase si igienice*"? (porunca a 4-a). Cititi cele zece porunci din Sfânta Scriptură si observati singuri care sunt divine, care sunt vrednice a fi de la Dumnezeu. în brosura "*Misterul subconstientului*" la pct. 83: "*Când vei ajunge să doresti întelepciunea tot atât de intens precum un om care, fiind pe cale să se înnece, doreste aer sau ceva de care să se agate, atunci o vei primi. In Sinele tău Suprem (ATMA) tu esti deja ADEVARUL*", se observă cum acest drăcusor al încrederii în sine încearcă să pună stăpânire pe om prin astfel de cugetări: "*atunci o vei primi*" *(adică întelepciunea)*. De la cine? De la Dumnezeu? Dacă vrei să stii cum poti ajunge la întelepciune, iată ce spune Cel ce poate să ti-o dăruiască: "*începutul întelepciunii este frica lui Dumnezeu*" (Solomon 9:10), această frică sfântă izvorâtă din iubirea fată de El.

Dar acest drăcusor al încrederii în sine nu vine singur, ci ajutat de stăpânul său, dracul mândriei: "*In Sinele tâu Suprem (ATMA) tu esti deja ADEVARUL*", care îti sopteste că tu esti deja Dumnezeu.

Câtă nebunie, căta rătăcire! Cum tu, care esti o creatură, poti să devii Creator? Unde este acea smerenie care să înalte pe om? Sfintii se considerau păcătosi si prin aceasta au ajuns sfinti, nu prin laudă, nu prin încrederea în puterile lor. Sfântul Apostol Pavel spunea că dintre păcătosi cel dintâi este el. Proorocul si împăratul David se făcea pe sine "*vierme si nu om*", iar Stăpânul stăpânilor si Domnul domnilor, Iisus Hristos, S-a smerit pe Sine până la moarte si încă moarte pe cruce ca să nemantuiască pe noi, creaturile Sale. Acelasi diavol a înselat si pe Eva în rai: "...*veti fi ca Dumnezeu*..."(Facere 3:5).

Tu care te numesti crestin, de ce te lasi înselat de filosofia păgânilor? De ce cauti pe Hristos în învătătura acestor oameni fără de Dumnezeu si nu îl cauti în învătătura Bisericii Sale, acolo unde se găseste? Care dintre înteleptii acestei lumi ti-a mai oferit viata vesnică sau care dintre ei si-a mai dat viata pentru mântuirea noastră, a oamenilor?

La pct. 29 se vede foarte bine cum se încearcă înselarea crestinului aducând citate false din Psalmii lui David (34,4): "*Am căutat cu fervoare ETERNUL si El mi-a răspuns eliberându-mă de toată frica mea*". Dar

iată textul adevărat: “*Să fie rusinati si înfruntati cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi si să se rusineze cei ce gândesc rău de mine*” (Psalmi 34:4); căte înselăciune, cată depărtare de la adevăr!

In “**YOGA TIBETANĂ SI DOCTRINELE SECRETE**” se întâlneste mereu acelasi duh al mândriei, al slavei desarte,al iubirii de sine. Nu vom analiza toate rătăcirile, toate abaterile de la adevăr, ci numai căteva, stiind că cine însească cu putin, însească si cu mult.

Cap.16. Cele zece trăsături ale omului superior, alin. 1: “*A nu avea decât putin orgoliu si a nu fi deloc invidios, este trăsătura distinctivă a omului superior*”. Ce fel de om superior este acesta dacă poate fi si orgolios?

Cap. 23. Cele zece lucruri de prisos, alin. l: “***Dacă natura ultimă a constiintei a fost realizată, nu mai este necesar să ascultăm sau să medităm asupra invătăturilor religioase***” Cu alte cuvinte, înseamnă că vine un timp cand nu mai avem nevoie de învătătura lui Dumnezeu îl putem elimina din viata noastră. Cred că acest sfat nu tatăl minciunii adică satana îl poate insufla omului. Alin. 2: “*Dacă natura pură a spiritului este realizată nu mai este necesar să se caute iertarea păcatelor*” Oare poate cineva să ajungă la această puritate? De ce să ne amagim singuri? Nu vedem căt gresim nu numai cu lucrul, ci si cu cuvantul si gandul? Oare satana nu a căzutpentru ca si-a inchipuit că va fi asemenea cu Dumnezeu?

Alin. 3: “*De asemenea, solicitarea iertării nu mai este necesară pentru acela care rămâne în starea de pace mentală*“ Dar ce facem cu inima pentru că de acolo izvorăsc hulele, certurile, curviile, preacurviile, uciderile...?

Din cele doua aliniate de mai sus se poate observa destul de bine cum se admite cererea iertării păcatelor si chiar dacă nu se spune de la cine, se intelege de la sine că numai Dumnezeu prin slujitorii Săi, preotii duhovnici si episcopi, poate să facă aceasta după cum a spus Hristos: “*Luati Duh Sfânt, cărora veti ierta păcatele iertate vor fi si cărora veti tine păcatele, tinute vor fi*” (Ioan 20:22-23); si în alt loc: “*Toate cate veti lega voi pe pământ, legate vor fisi in ceruri si toate căte veti dezlega pe pământ, dezlegate vor fi si in ceruri*” (Matei 18:18). iar dezlegarea se poate primi numai prin spovedanie, si împlinirea canonului rânduit decătre duhovnic.

Cap. 28. Cele zece mari realizări fericite. Noi le-am pune în comparatie cu cele nouă fericiri ale lui Iisus Hristos, dar pentru a le întelege este nevoie de unele explicatii, pentru că vom intâlni cuvinte care trebuiesc lămurite: ce este constiinta, smerenia, păcatul, fără delegea, pierderea Duhului Sfânt, etc.

CE ESTE CONSTIINTA?

Ca să nu mai intrăm în amănunte pentru explicarea stiintifică, noi spunem că, constiinta este glasul lui Dumnezeu pus în mintea omului incă de când a fost creat, pentru ca să înteleagă ce este bine si ce este rău. Binele este ascultarea de Dumnezeu, iar răul este neascultarea de Dumnezeu. Si mintea omului înainte de păcat era atât de luminată si întelegătoare încât Dumnezeu l-a pus pe om să dea denumire la toate vietuitoarele facute de El. Dar cum a stiut omul să le dea nume? Având mintea luminată a stiut rostul pe care-l avea fiecare vietuitoare si însusirile necesare pentru a-si putea împlini acest rost.

CE ESTE SMERENIA?

În scurt, smerenia este constiinta nimicniciei. Dar pentru a întelege acest lucru este nevoie de o explicatie mai pe larg: *Omul, cu mintea sa luminată de Dumnezeu, a înteles că el, omul, a fost făcut de Dumnezeu din*

pământ, iar pământul din nimic. Deci si omul a fost făcut din nimic, iar el nu a contribuit cu nimic la crearea sa. A mai înteles omul ce anume L-a determinat pe Dumnezeu să-l facă: *ca să se bucure alături de Dumnezeu de toată creatia Lui. De asemenea, a mai înteles că toată creatia lui Dumnezeu este la dispozitia omului*.

Chiar si îngerii sunt pusi de Dumnezeu să-l păzească si să-i ajute a face voia lui Dumnezeu. La fel tot universul, cu soarele, luna, stelele, atmosfera cu aerul pe care îl respirăm, precum si pamântul cu toată vegetatia si podoaba lui; bogătia minereurilor, apele împreună cu toate vietuitoarele din ea, toate sunt la dispozitia omului.

Toate însusirile pe care le are omul, tot de la Dumnezeu sunt, ba chiar Dumnezeu prin pronia Sa sau prin grija permanentă ce o are pentru om, este tot la dispozitia omului. Si mai mult decât toate acestea, Dumnezeu a trimis pe însusi Fiul său pe pământ Să Se jertfească pentru mântuirea omului, iar Duhul Sfânt să-l lumineze si să-l călăuzească în tot restul vietii sale...

Deci, întelegând si stiind toate acestea, omul simte nevoia ca în fata lui Dumnezeu să se smerească, adică săse vadă atât de mic si de neînsemnat încât să se prosterneze inaintea lui Dumnezeu, să-I multumească, să-Llaude, să-L binecuvânteze, să-L slăvească, să-I cânte, să-L roage asa cum fac îngerii si sfintii în cer si, cumzicem si noi în rugăciunea **Tatăl nostru**: "*facă-se voia Ta, precum în cer asa si pe pământ*". Aceasta ar fi înputine cuvinte, explicatia despre smerenia pe care oavea omul înainte de a păcătui.

După ce a păcătuit, a apărut în mintea omului starea de umilintă, adică constiinta păcătoseniei sale, si a simtitcă a murit duhovniceste; că l-a părăsit Duhul Sfânt si toate darurile duhovnicesti din cele trei facultăti ale lui: ratiunea, vointa si sentimentul, care sunt după asemănarea cu Dumnezeu. A simtit cum i s-a întunecat mintea si nu mai poate să-L vadă pe Dumnezeu ca înainte. A pierdut si lumina cu care era îmbrăcat si s-a văzut gol. A constatat că i-a slăbit vointa si nu mai poate să împlinească cele bune. De asemenea, si sentimentul i s-a schimbat încât nu mai simtea legătura normală cuDumnezeu si toate stările bune pe care mai înainte lesimtea în prezenta lui Dumnezeu, acum dispăruseră.

ACESTE STĂRI BUNE ÎN PREZENTA LUI DUMNEZEU SUNT DESCRISE DE UCENICUL SFÂNTULUI SERAFIM DE SAROV ÎN URMA UNEI DISCUTII PRIVIND AGONISIREA DUHULUI SFÂNT:

Părintele Serafim mă prinse atunci de umeri si-mi zise:

- Acum suntem amândoi în Harul Sfântului Duh! De ce nu mă privesti?
- Părintele meu, nu pot să vă privesc, ochii sfintieivoastre aruncă fulgere de luminâ! Fata sfintiei voastre emai arzâtoare decât soarele si mă dor ochii.
- Nu-ti fie frică, dumneata luminezi acum tot atât cătmine. Te afli în plinâtatea Duhului Sfant, altfel n-ai putea să mă vezi în starea aceasta.

Si apropiindu-se de ureche îmi zise:

- Multumeste lui Dumnezeu pentru milostivirea lui către noi. Vezi, n-am făcut nici măcar semnul crucii; în adâncul inimii m-am îndreptat însă către Dumnezeu, zicand: Doamne, fă pe omul acesta vrednic să vadă arătarea Preasfântului Duh, si iată Dumnezeu, Care a auzit rugaciunea smeritului Serafim prin mijlocirea Născătoarei de Dumnezeu...

De-abia îmi ridicasem ochii si o groază pioasă îmi cuprinse toată fiinta. Inchipuiti-vă fata unui om care vorbeste în mijlocul soarelui. Ii vezi miscarea buzelor, expresia ochilor. îi auzi glasul, simti că te tine de umeri, dar nu numai că nu-i vezi bratele, ci în locul trupului propriu si al convorbitorului, vezi numai o lumină strălucitoare, o lumină orbitoare luminând pajistea de zăpadă, pe mine si pe staret. Dar poate să-si închipuie cineva starea fericită în care mă aflam eu atunci?

— Cum te simti acum, mă întrebă Părintele Serafim?
— Minunat de bine, îi răspunsei eu.
— Cum adică bine? Lămureste!
— Simt în sufletul meu o liniste si o pace pe care n-as putea să o exprim în cuvinte!
— Dragostea ta, este pacea despre care Domnul zice ucenicilor Săi: “*Pacea Mea vă dau ; eu v-o dau nu cum v-o dă lumea. De ati fi din lume, lumea ar iubi pe al său; dar fiindcă nu sunteti din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, pentru aceasta vă urăste lumea. Dar îndrăzniti, Eu am biruit lumea*” (loan 14: 27). Tocmai acestor oameni urâti de lume, dar alesi de Dumnezeu, Domnul le dă pacea aceasta pe care o simti dumneata acum. Dar ce mai simti încă?
— 0 dulceata extraordinară!
— Este dulceata de care Sfintele Scripturi spun: “*Din râul dulcetii Tale, le vei da lor să bea*” (Ioan 21:6). In dulceata aceasta parcă ni se topesc inimile si binele care ne umple nu-l poate spune nici un cuvânt din vorbirea omenească. Si ce mai simti altceva?
— 0 negrăită bucurie în inimă!
— Cănd Duhul lui Dumnezeu pune deplin stăpânirepe fiinta noastră, sufletul ni se umple de o bucurie fară asemănare. Indată ce Duhul lui Dumnezeu se apropie, toate se schimbă în bucurie... Si dacă numai bucuria aceasta ne aduce atâta mângâiere si atâta înviorare, ce să mai zicem de însăsi bucuria care ne este pregătită în ceruri; gătită celor ce plâng aici pe pământ! Si altceva ce mai simti?
— 0 căldură extraordinară!
— Cum asta, o căldură? Nu suntem oare în pădure?Acuma-i iarnă si iată-ne si pe noi înveliti în zăpada aceasta care cade cu fulgi mari! De ce căldură poate fi vorba?
— 0 căldură ca într-o baie turcească, plină cu aburi!
— Si mirosul e tot ca într-o baie?
— Nu, nu! în lumea întreagă nu se află asemenea mireasmă! Si staretul Serafim surâse blând:
— Da, dragul meu, stiu lucrul acesta tot atât de bine ca si dumneata, dar te întreb anume. Ai dreptate. Nici o mireasmă de pe pământ nu se poate asemăna cu aceea care ne învăluie acum, căci mireasma aceasta este mireasma Duhului Sfânt. Si ia aminte, mi-ai spus că simteai o căldură ca într-o baie, dar priveste: zăpada nu se topeste de loc sub dumneata. Ceea ce înseamnă că această căldură nu-i în aer, ci în noi însine. Aceasta-i cădură de care Dumnezeu ne cere să o pomenim în rugăciunea încălzeste-mă Doamne, cu căldura Duhului Tău Celui Sfânt. Despre starea aceasta a zis Iisus Hristos: “*Adevărul vă spun, sunt unii din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până nu vor vedea pe Fiul Omului venind întru împărătia Sa*” (Matei 16, 28).

(PD: acestea sunt trairile Ortodoxe ale Duhului Sfant, nu ratacirile Haristmaticilor sau inselarile ratacitilor)

CE ESTE PĂCATUL?

Păcatul este neascultarea de Dumnezeu.

CE ESTE FĂRĂDELEGEA?

Este nesocotirea legii scrisă deDumnezeu si dată oamenilor pentru a o împlini si pecare omul nici nu a ascultat-o, nici nu a împlinit-o.

DUHUL SFÂNT este a treia persoană sau ipostasă al Dumnezeirii si Căruia ne adresăm prin rugăciunea “Impărateceresc...”, unde zicem si aceasta: “Vino si Tesălăsluieste întru noi...” iar în Psalmul 50 cerem: “DuhulTâu Cel Sfânt nu-L lua de la mine”, ceea ce înseanmă căDuhul Sfânt se poate depărta de la noi sau îl putempierde, din cauza păcatelor noastre, însă îl putem dinnou căstiga prin toate cele rânduite de către Biserică,după cum spune si Sfântul Serafim de Sarov: “că rostulomului pe pământ este să lupte pentru a căstiga din nouDuhul Sfânt pe care L-a pierdut din cauza păcatelor”.

POCĂINTA este Sfânta Taină prin care credinciosulprimeste de la Dumnezeu, prin duhovnic, iertarea păcatelor mărturisite cu zdrobirea inimii. Conditiile iertării păcatelor sunt: *adânca părere de rău pentru greselile săvârsite, mărturisirea acestor păcate la duhovnic cu hotărârea de a nu mai gresi, credinta putemică in Hristos si nădejdea în îndurările Lui*.

Iată acum si **EXPLICAREA FERICIRILOR**:

a) **FERICITI CEI SĂRACI CU DUHUL**, *că a acelora este împărătia cerurilor* (Matei 5:3). Din citirea acestei fericiri din careunii ar putea întelege că sunt fericiti cei sărăciti cu duhul, sau lipsiti de duhul, iar altii ar întelege că sunt fericiti cei care nu prea au mintea întreagă, cei prosti sine întelegători. Dar nu este asa. Dumnezeu îl face pe omsă înteleagă cu mintea si mai ales îi trezeste constiinta,să stie că din cauza păcatului este sărac cu duhul, adicâeste lipsit de Duhul lui Dumnezeu, iar prin pocăintă adevărată va putea căstiga din nou Duhul Sfant si, totodată, împărătia cerurilor.

b) **FERICITI CEI CE PLÂNG**, *că aceia se vor mângâia* (Matei 5:4). După ce, cu ajutorul lui Dumnezeu i s-a trezit constiintasi omul si-a dat seama că a gresit înaintea lui Dumnezeu,în mod normal si firesc este ca omului să-i pară rău pentru greseala sa, să se căiască si să plângă înaintea Domnului. Din acest plâns se naste o schimbare a sufletului, aratiunii, a vointei, a sentimentului, adică o mângâiere afiintei sale.

c) **FERICITI CEI BLÂNZI**, *că aceia vor mosteni pământul* (Matei 5:5). Se stie din experienta omenească că cel care plânge seusurează oarecum sufleteste, se linisteste si devine maiblând. Iar cănd plânge pentru păcatele sale, el va simti odeosebită schimbare spre bine, o usurare în sufletul său simai ales în raport cu semenii săi, deci el devine maiblând. Celor ce au ajuns la această stare, Dumnezeu lefagăduieste că vor mosteni pământul, căci zice: “*Va fi cer nou si pământ nou*” (Apocalipsa 21:1), adică cerescul pământ sau pământul cel fericit.

d) **FERICITI CEI CE FLĂMÂNZESC SI SE ÎNSETEAZĂ DE DREPTATE**, *că aceia se vor sătura* (Matei 6:6). cănd omul, cu ajutorul Harului dumnezeiesc, a ajuns să-si rezolve problema sufletului său, prin treptele de până acum, începe să-si dea seama că mai are încă si alte trepte de urcat, dar el nu le cunoaste si nici nu stie ce să facă. Asfel începe să i senască în suflet si în minte dorinta să stie căt mai multedin învătăturile dumnezeiesti, adică să flămânzească si să înseteze de a cunoaste căt mai mult si mai bine tot ce arânduit Dumnezeu pentru binele nostru, pentru a le aplica în viată si astfel se va sătura; adică va simti în sufletul său o mare bucurie si fericire pentru că a cunoscut, a înteles bine si le-a aplicat în viata sa.

c) **FERICITI CEI MILOSTIVI**, *că aceia se vor milui* (Matei 6:7). Când înteles omul si a simtit că a rezolvat problema sufletului său, însusi Duhul lui Dumnezeu care de acum locuieste în el, îl îndeamnă să se ocupe si de semenii săi si să-i miluiască cu ce poate, atât material, cât si spiritual. Ajutând pe semenul său, omul ajută pe Hristos, Care îi va răsplăti însutit si înmiit si viata vesnică va mosteni.

f) **FERICITI CEI CURATI CU INIMA**, *că aceia vor vedea pe Dumnezeu* (Matei 6:8). După ce omul a trecut prin toate aceste trepte începe să-si dea seama că întelege si simte sensul duhovnicesc al citirii si mai ales al rugăciunii, că stă cuadevărat de vorbă cu Cel Căruia se roagă. Deci în felul acesta îl vedem pe Dumnezeu, îl întelegem si mai ales, îl simtim în inimile noastre.

g) **FERICITI FĂCĂTORII DE PACE**, *că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema* (Matei 6:9). Trecând din treaptă în treaptă, omul începe să înteleagă că mai are de rezolvat incă unlucru foarte important, că trebuie să se împace cuconstimta sa, cu semenii săi si mai ales cu Dumnezeu,devenind astfel fiul lui Dumnezeu după dar.

Aceste sapte fericiri privesc pe fiecare om, iar următoarele două privesc mai ales pe cei ce fac misiune si apostolat.

h) **FERICITI CEI PRIGONITI PENTRU DREPTATE**, *că a acelora este împărătia cerurilor* (Matei 6:10). Observăm că la această fericire răsplata este aceeasi ca si la prima: “*că a acelor aeste împărătia cerurilor*”. În prima, omuil lupta cu patimile si vrăjmasul din el, iar la a opta cu vrăjmasii si patimile din alti oameni pe care vrea să-i ajute să se mântuiască; de aceea si răsplata este aceeasi, împărătia cerurilor.

i) **FERICITI VETI FI CAND VĂ VOR OCĂRÎ** *si vă vor prigoni si vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mintind pentru Mine* (Matei 6:11). Asa după cum Hristos a fost ocărât si prigonit pentru învătătura Sa, tot la fel vor pătimi si cei careîl mărturisesc pe El înaintea oamenilor. Oamenii cei necredinciosi vor ajunge până acolo încât, din cauzamărturisirii lui Hristos, vor minti spunând că nu existăDumnezeu sau că Hristos nu a fost Fiul lui Dumnezeusau vor zice alte minciuni împotriva Lui.

Mântuitorul îi ferice ste pe cei care îl mărturisesc pe El pentru că: “*Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi si Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda deMine inaintea oamenilor si Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri*” (Matei 10:32-33).

Iată ce fel de fericiri făgăduieste Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, celor ce împlinesc poruncile Lui, si de aceea vă lăsăm să trageti singuri concluziile despre învătătura cea adevărată; care este vrednică a fi de la Dumnezeu si care de la oameni.

CAPITOLUL III

(PD: Va rog sa comparati trairile expuse in martiriile de mai jos cu trairile ucenicului Sfantului Serafim de Sarov de la *Capitolul 3 – Ce este smerenia?**)*

MARTURII I

Am abordat practicile yoga venind dintr-un haos relativ, mi-am format si am căutat să-mi impun un program zilnic, am căutat să mă disciplinez si am avut iluzia că fac ceva. Imi puneam corpul la punct, spuneam eu. Am trecut de frica de ridicol, dat fiind pozitiile corporale si anumite practici putin anormale în ochii celorlalti..

Apoi încet acumulam anumite experiente si anumite cunostinte la care, consideram eu, nu tot profanul are acces. Mă consideram destept. Mă impregna mândria. Eram mai individualist. Mă pândeau toate pericolele rezultate din cultivarea (*aproape inconstientă*) a propriului ego, hrănindu-l zi de zi, ceas de ceas.

In timpul meditatiilor trebuia ca orice sugestie interioară ce ar veni să o consider ca fiind de *"întelepti"* (*Shambala*) si să o urmez. Este ca telefonul fară fir la care, culmea aberatiei, mă chinui să mă conectez singur. Aceasta este valabilă pentru acei din MISA condusă de Gregorian Bivolaru, care se proclamă sus si tare singurul guru din România ajuns la iluminare?!?

Convingerea mea lăuntrică este că se face magie neagră fară nici un fel de scrupul sub masca yoga. Prin yantră pot fi zăpăcite si manevrate mase de oameni. Această MISA având o structură organizatorică bine pusă la punct e un fel de panaceu national.

Din constatările mele ulterioare cred că oricine porneste prin yoga, sau karate sau orice altă cale pseudo-spirituală, este prins în niste energii (*draci*) de care se ancorează în subtil si care, oricât ar crede el că este independent si deplin lucid, îl manevrează mai mult sau mai putin. In momentul în care persoana realizează necesitatea desprinderii, si mai mult, trecerea spre crestinism, apar dificultăti mari, suferinte fizice, neajunsuri de tot felul, întâmplări cel putin stranii, nemultumiri lăuntrice, tensiuni nervoase, sechele fizice (*tremurături*) etc. deci, in general se constată că atâta timp cât mergi pe o cale pseudospirituală totul merge (*sau crezi tu*) bine. Dar când vrei să te eliberezi de cale, sau mai mult să te îndrepti spre Dumnezeu, multe îti vor sta împotrivă. Din cauza aceasta multi vor fi deconcentrati. Am constatat că multora din colegii care caută să meargă la biserică, practicând in acelasi timp si yoga sau karate sau altceva, le este rău. Un rău, în general, momentan. Efortul pentru simpla rămânere în biserică este cu mult mai mare în acest caz.

Deci, dacă prin simpla practicare a uneia din căi apare în subconstient si vizibil, tendinta depărtării de Biserică, atunci pentru cei din MISA problemele (*cred eu*), sunt cu mult mai mari. Cred că prin "*simbolul*" lor, telefonul, sunt usor de sugestionat de către oricine are interesul. Grupul de la centru, din jurul lui Bivolaru stie ce face.

Prin yoga apare supradezvoltarea ego-ului si exacerbarea unor dorinte mai vechi înrădăcinate, obsesii, individualizare, un pic de izolare si pierderea simtului realitătii. Prin această pierdere a realitătii se produc de zordini sociale si în viata fiecăruia. Cunosc câteva cazuri de familii "*respectabile*" pe cale de a se

destrăma. In cazul pe care îl cunosc mai bine, mama (*practicantă yoga*) îsi neglijează total copiii si sotul. Este prinsă nu mai în yoga, în executarea asanelor si, pur si simplu, nu se poate discuta cu ea. Sotul, după ce a îndurat destul timp starea de lucruri, este hotărât să rezolve într-un fel problema; s-a ajuns până acolo încât vrea să dea divort. Aceasta e doar un exemplu din ceea ce "*produce*" yoga chiar la nivel de intelectuali titrati.

Tinând cont de faptul că "*fascinatia*" în yoga apare când e vorba de energii si corpuri subtile, de alte forme de viată sub formă de energii, mi se pare interesant de dezvoltat ideea că nu e corect să apelezi si să lucrezi tot timpul cu energii create (*ca în yoga*), când se poate apela la ceva necreat, Duhul Sfânt. Pentru a mă desăvârsi nu pot apela la ceva nedesăvârsit, deci creat. (**MIHAIL S.**).

Au trecut cam doi ani si jumătate de când am încetat cu desăvârsire frecventarea cursurilor de yoga si practicarea acesteia. De atunci mă lupt, cu ajutorul lui Dumnezeu, împotriva deprinderilor si a invătăturilor yoghine, lucru deloc usor, întrucât, fară să realizez primejdia, am asimilat unele învătături adăugându-le modului meu de viată. In cele ce urmează am să scriu despre experienta mea personală, ca fiind ceva trăit, câteva din semnele care au produs în mine neliniste si tulburare si prin care Dumnezeu m-a scos din această cursă a vietii.

Primul semn. După câteva sedinte de yoga am devenit nelinistit. Eram tulburat fizic si psihic. Psihic, pentru că tot ce învătam era nou, învătătură pe care eu o întelegeam ca pe un amestec de stiintă si religie, a cărei scop final era unirea cu Dumnezeu, sau după cum am auzit pe instructor zicând odată, să devii un nimeni, cumva în afara răului si a binelui.

Lupta mea a început cand am văzut această tentă religioasă la care nu mă asteptam si pentru care eu nu venisem. Eu m-am înscris la yoga pentru că aveam ideea că-i o stiintă medicală deosebită si o gimnastică teribilă, atras mai mult de această gimnastică prin care vedeam o cale spre o sănătate deosebita, spre realizarea unei mobilităti articulare de care credeam că am nevoie la cătărarea sportivă de dificultate pe stâncă pe care o practicam ca alpinist.

Al doilea semn. Când am auzit că raportul sexual, calitatea acestui raport care se poate realiza prin yoga te poate duce la unirea cu infinitul (*nu îndrăznesc să mai scriu cu Dumnezeu*), nelinistea mea a crescut întrucât nu mai intelegeam latura religioasă, curătenia acesteia. Pentru că, Dumnezeu stie cum, dar, atunci când am aflat acestea mi-a venit în minte porunca: "***Să nu fii desfrânat***".

Al treilea semn. Când am auzit pe instructor zicând că putem merge si la biserică; dar el a avut atunci o expresie deloc linistitoare pentru mine, zicând: "*Biserica vrea să-L tină pe Dumnezeu numai pentru ea*". La această afirmatie mi-am adus aminte că am auzit cândva vorbindu-se despre stricarea bisericilor, de izgonirea preotilor si de defăimarea a tot ce tine de Biserică. Tot atunci, în sala în care mă aflam, mintea mea a realizat că această defăimare si lepădare de Biserică si slujitorii ei ar fi posibilă din moment ce Dumnezeu poate fi scos din Biserică prin această învătătură yoghină. Această afir matie a instructorului si acest argument al mintii mele au avut menirea să-mi coboare nelinistea spre amărăciune si să-mi ridice în surdină ideile despre sco pul acestei "*Miscări de integrare spirituală*", cum am aflat mai târziu că se numeste toată treaba aceasta.

Al patrulea semn. Intr-o zi instructorul ne aduce în sală un număr de fotografii tip "*poster*" cu cei mai renumiti maestri yoghini fiecare cu titlul său, dar printre ei Hristos!!! Hristos yoghin!?! Eu stiam că Hristos e Dumnezeu! Aud pe acolo, pe la instructor, că ar fi o reîncarnare a lui Rama-Krishna, unul dintre

cei mai îndrăgiti maestri indieni care a ajuns la desăvârsire pe calea Tantra Yoga, un stil de yoga prin care se ajunge la desăvârsire prin contact sexual!!! Nedumerire totală.

Al cincilea semn. In altă zi aud pe instructor zicând că ei urmăresc unirea cu Dumnezeu si nu doar mântuirea, iar eu stiam atunci că nimic nu poate fi mai mult decât mântuirea sufletului si mă întrebam: *Oare într-adevăr poate fi yoga o cale a unirii cu Dumnezeu, unire despre care pentru prima dată am aflat că ar fi posibilă*? Aceasta a sporit si mai mult nelinistea si războiul gândurilor.

Din cele scrise până aici, puteti deduce că organizatia aceea spiritual-yoghină în paralel cu latura fizică, adică cu practicarea exercitiilor fizice yoghine, avea si această latură religioasă de învătătură mistică-religioasă asiatică.

Al saselea semn a fost credinta în reîncarnare. Ei zic că se reîncarnează continuu până ating desăvârsirea si se unesc cu Dumnezeu, si că, dacă nu evoluează spiritual, se reîncarnează în vietăti inferioare.

La această veste nu mai întelegeam ce rost au iadul si raiul nostru crestin. Tin minte că întrebat fiind despre asta, instructorul a zis că este si rai si iad, dar atunci altă explicatie nu a dat.

Al saptelea semn, au fost anunturile de a merge la mare, la Costinesti, undeva pe o plajă de nudism, numai noi yoghinii, sau undeva prin apropierea Clujului, unde ar fi nu stiu ce punct de interes deosebit pentru această organizatie, si invitatiile la filme video greu de calificat. Mărturisesc că am fost si eu la vreo două si nu m-am simtit bine deloc; la unul mi-a venit rău si a trebuit să ies din sală (*ne aflam într-o sală de cursuri la Universitatea Al. I. Cuza-Iasi*); filmul se chema Shocking Asia.

De asemenea si experientele în grup. Erau foarte multi care în timpul exercitiilor scoteau niste zgomote urâte si cadeau lesinati. Instructorul ne spunea că sunt neelevati adică sunt necurati la anumite centre de fortă, care re prezintă anumite nivele de elevare spirituală, după parerea lor, si că nu trebuie să ne tulburăm.

De aici înainte am să vă povestesc din cele ce s-au pe trecut cu mine în timpul asanelor: După cum spun ei de-a lungul coloanei vertebrale, s-ar afla un număr de centri de fortă. Fiecare centru are efectele lui proprii asupra organismului, atât pe plan fizic, cât si în cel inte lectual. Pentru toate acestea sunt anumite pozitii corpo rale, miscări, asane cum le zic ei, în care trebuie să stai. Aceste centre sunt activate cu energie telurică din pămant si energie cosmică, ce s-ar afla pe anumite nivele în spatiu.

Practic, ne arăta postura respectivă, ne spunea cum să ne concentrăm, asupra cărui centru, si cum să constientizăm fluidul energetic care s-ar capta pe centrul dorit pentru scopul urmărit, si natura acestui fluid teluric sau cosmic. Eu, cu ajutorul lui Dumnezeu, am uitat multe din vrăjitoriile acestea, asa că nu mai tin minte tot ce am învătat.

Aceste exercitii le învătam si practicam acolo în grup si fiecare singur acasă. Aveam sedinte de meditatie la ore fixe, care trebuia să le facă fiecare acasă, fiind controlate telepatic de la distantă de instructor sau chiar de la Bucuresti de Bivolaru, din câte am înteles. Mai târziu mi s-a implantat, pentru că într-adevăr se implantează ceva, un sunet despre care ziceau că este neînregistrabil pe aparate, o anumită rezonantă din cuvântul Haum prelung. Concret: intram câte unul în sală unde instructorul, stând pe un scaun, ne punea capul între ge nunchi, ne punea mâinile cumva pe cap, după câte mai tin minte, si scotea acel sunet. Când l-am auzit nu mi-a plăcut, mi s-a părut chiar urât, dar am tinut asta pentru mine, după care spunea că avem această "*mantră*", iar noi în timpul sedintelor de grup sau personale, trebuia să-l căutăm în minte

concentrându-ne. După ce prin concen trare eliminam toate simturile, trebuia să-mi pun în minte că eu sunt Rama-Krishna, Hristos sau alt maestru si după ce făceam această unire sau identitate mintală, începeam să caut în minte "*mantra*" sau acest sunet pe care îl re ceptionam ca pe un zumzet al unui roi de albine sau mur murul unei ape, cântec de fluier sau alte sunete. Această concentrare dura între 20-30 minute.

Eu am primit o singură mantră, despre care am vorbit si pe care am practicat-o, dar un coleg cu care practicam această nebunie, ar fi auzit că în final se vor implanta, nouă sau zece mantre, în decursul a cinci sau sapte ani, cât urma să tină acest curs. Când se facea în grup au fost cazuri de horcăieli si de lesin. Personal am avut ***o vedenie stranie, pe care o povestesc cu frică***: *Când ajungeam în sală, pe la inceputul sedintei, se începea cu niste miscări ale corpului mai usoare. In timpul acestor miscări eu mă gândeam la Dumnezeu, pentru că ei ziceau să ne gândim în acest timp la ceva elevat, si deodată văd, nu stiu cum că ochii îi aveam închisi, două pisici negre că sar din gura mea si fug spre fereastră; una am văzut-o disparănd după pervaz, a doua era aproape să ajungă la perete si să sară pe geam. M-am speriat si am tresărit, dar am apucat să văd a doua pisică, cea care nu ajunsese până la geam, intorcandu-se in fuga si intrand inapoi in gura mea*! (diavolul n.n.)

O alta experientă stranie: *Ne aflam intr-o sală de sport si in timp ce toti ne concentram s-au auzit geamuri sparte, lemne rupte , altii spuneau ca au auzit pasi spre acoperis. Eu am crezut că intradevăr a deschis cineva geamul si s-a rupt ceva pe acolo, nedandu-i importanta. Dupa catva timp instructorul a spus ca acele zgomote erau niste spirite, deoarece sub sala s-ar afla o groapă comuna a unor nemti ingropati fara preot, de pe timpul razboiului. Abia atunci mi-am dat seama ca acele zgomote pe care le-am auzit nu au fost firesti. Si incă ceva. După terminarea acestor sedinte eu nu mă aflam "in toate apele" , simtindu-mă obosit si oarecum indispus*.

In timpul unei tehnici Laya-yoga, la o anumită fază, m-am simtit cumva gol pe dinăuntru, parcă imi dispăruse portiunea de corp de la stern in jos iar partea de deasupra o mai simteam intru-catva. Tot in acelasi timp am avut impresia puternică că cineva respira langă mine. Aceasta m-a intărit in convingerea că in afară de trup mai poate si suflet. Numai Dumnezeu stie de ce in mintea mea s-a făcut atunci o asa legătură.

Am mai avut o experientă pe Muntii Caraiman in urma căreia am hotărat să citesc Biblia ca să văd dacă este spre Dumnezeu o cale care duce cu adevărat la El sau nu. Abia după ce am terminat de citit toată Sfanta Scriptură m-am hotărat să urmez calea credintei si a Bisericii si sa lepăd toată minciuna asta yoghină.

Instructorul, Dumnezeu stie cum, a recomandat să se citească "Pelerinul român"! După ce am citit si această carte, m-am hotărât definitiv pentru Biserică. Din "*Pelerin*" am înteles că am nevoie de un duhovnic si de atunci, cu ajutorul lui Dumnezeu, Căruia îi multumesc pentru toate, am ajuns să urmez cu adevărat Calea dreptei credinte care duce la Viată. (**SILVIU A.**).

Tânărul meu yoghin, vrei să fii fată în fată cu adevărul? Te interesează adevărul? Atunci te cunosc si stiu ce greu îti este si stiu că nici evaziunea în "*plăcut*" nu te relaxează. Iti cimosc disperarea si mă bucur pentru tine. Atentie însă, yoga vrea să-ti atingă exact această disperare care este chiar sansa ta. Urmăreste si vezi cum exercitiile, meditatiile si lecturile tale te duc într-o stare relaxată în care pe prim plan se află o stare de bine. Această stare e lucrarea potrivnicului care se străduieste mereu să ne alunge de la veghere, de la lupta pentru câstigarea trezviei. E aceeasi stare periculoasă pe care o induce muzica

"*psihedelică*" sau spatială, exercitiile de relaxare si toate tehnicile de producere a undelor pe creier. S-a ajuns până la folosirea rugăciunii inimii în acest scop.

Deci, dacă vrei să ajungi la adevăr, fugi cât mai curând de această stare. Noi nu avem nevoie de nici un exercitiu pregătitor pentru a ajunge la adevăr si nu ne interesează nimic din ceea ce ne priveste. Ori yoga te aruncă înspre tine, în ciuda pretentiilor si promisiunilor ei.

Dragul meu, greseala capitală este formularea gresită a întrebării. **Încă Pilat zicea: "*Ce este adevărul*?" Ori adevărul nu este un ce, este un cine**. E Cinele Absolut. E Cel ce ne mântuieste de tatăl minciunii (*diavolul*). Nu e nevoie de yoga ca să intri în relatie cu El. Dimpotrivă. Yoga e o învălmăseală de zdrente strălucitoare aruncate de vrâjmasul. Toate energiile declansate de fiecare gest, gând si cuvânt sunt ale vrăjmasului. O mantra spusa chiar în glumă, e vehicol al vrăjmasului si pătrunde adânc, rănindu-ne sufletul.

Eu am scăpat mai usor si n-am intrat până la ireversibil în jocul lui de-a sinceritatea căutării, pentru nestiinta mea si, mai ales, pentru oroarea cu care am respins "*puterile*" ce-mi veneau. Nu mă interesa deloc ce gândesc semenii mei, eu voiam să stiu cum vom scăpa de suferintă toti. Nu voiam să mi se îndeplinească dorintele, ci să stiu ce sens are viata noastră. Mintea mea era sa tisfăcută de teoria reîncarnării, dar adâncul tresărea in fata oribilitătii sclaviei fată de o lege, de ceva, karma sau altceva, dar ceva, când eu eram cineva.

Lucrând la lepădarea eu-ului simteam urâciunea celui care ar fi vrut să nu mai fiu, să vreau pieirea ontologică a firescului miracol ce se zbătea întrebându-mă: "*Cine sunt eu*?".

Da, pe mine m-a salvat sinceritatea căutării. Prin ea am ajuns la nevoia de a mă închina. Si atunci L-am auzit pe El. Pentru că nu te poti închina la ceva sau cineva ca tine.

Multumesc lui Dumnezeu că nu m-a lăsat să merg mai departe. Si asa, înca nu stiu în ce pericol am fost. Tot insistam să activez **sarpele** (*Kundalini*). Dar Domnul m-a păzit si sunt încredintată că-i păzeste pe toti cei sinceri în căutarea lor.

Deci, dragul meu tânăr, dacă esti sincer în căutarea ta, acum, în clipa aceasta priveste-te adânc si vezi ce vrei, ce cauti. Si vei găsi, dacă te numesti yoghin, acel sâmbure pervers semănat de satana, dorinta de desăvârsire sau de strălucire sau de eliberare sau alt interes. Atunci, leapădă-te de toate acestea si urmează-L pe Creatorul si Mântuitorul tău, pe singura cale posibilă: Iisus Hristos. El ne poartă si acum în bratele Sale. El, în Biserica Lui, ne-a pus la îndemână o minunată cultură, cultura ascezei ortodoxe care depăseste orice cultură, orice filosofie, orice tehnică.

Cum spunea Părmtele Sofronie, ucenicul Sfântului Siluan, asceza noastră este o stiintă, o cultură, o artă. Si în centrul ei stă cultura ascultării, fără de care omul ramâne, inevitabil, un cerc închis, mereu mizerabil în fata Eternitătii. Fără ascultarea Evanghelică omul nu are acces la lumea sa interioară si la iubirea lui Hristos. Ascultarea este nevointa în care omul trece de la modalitatea individuală de a fi (comună cu animalele) la cea personală. Omul se naste apt să fie persoană, dar este numai dacă vrea si numai în relatie ontologică si liberă cu Dumnezeu.

Eu nu vreau să mă mai gândesc la vremea aceea. Atunci erau alte planuri. Acum lucrurile sunt limpezi. Oricine are posibilitatea să fie informat asupra adevarului. Dar "*inflatia*" de informatie este bulversantă.

Numai sinceritatea căutării ne poate salva. Să nu ne rătăcim. Principalul e taina persoanei si taina crucii legate si unite cu Sfintele Taine (**LENUTA B.**).

Din primele sedinte ni s-a spus că vom învăta multe lucruri care constituie secrete ale practicii yoga, deci va trebui să nu le discutăm chiar cu oricine, că la sedinte va trebui să nu lipsim prea mult deoarece trebuie să mentinem ritmul cu ceilalti, că sunt niste reguli care tre buiesc respectate si anume: în timpul sedintelor toată lu mea ascultă si execută ceea ce spune instructorul; că materialele primite nu pot fi arătate la nimeni si mai ales nu pot fi multiplicate, transmise si altora; unele tehnici erau secrete, de exemplu mantrele. Mereu apăreau noi si noi reguli. .

Toate acestea au apărut treptat, în asa fel încât de la totala libertate pe care o aveam la început am început să nu mai pot vorbi despre ceea ce făceam decât cu colegii de la club.

Dintre cei care practicau yoga cei mai multi erau tineri, mai ales studenti, dar nu numai, iar din ei mai mult de jumătate erau fete. Motivele care i-au condus la yoga sunt diverse: unii, mai ales cei în vârstă, veniseră pentru probleme legate de sănătate, altii, ca si mine, cu probleme care astăzi sunt întâlnite frecvent: tot felul de complexe de inferioritate, goana după ceva care să-i ducă la o viată mai bună, chiar dacă nu stiau ce poate fi acel ceva, oameni care nu se simteau realizati, iar mai târziu mi-am dat seama că multi veniseră acolo, mai ales fete, pentru că stiau că se practică Tantra-Yoga.

In fiecare vacantă de vară, yoghinii se întâlneau la Costinesti într-un fel de tabără. Punctul de întâlnire era pe plajă în dreptul epavei din Costinesti. Stiam că în zona aceea se face nudism, dar eu întelesesem că noi vom sta mai departe de ei. Ajungând acolo, e greu de spus ce am simtit. Dacă la sală unele asanasuri erau într-un fel comice, aici, unde aproape toti yoghinii, în frunte cu instructorii si chiar Bivolaru, erau dezbrăcati, asanasurile făcute asa deveneau de-a dreptul vulgare.

Primul exemplu de "*aspirant yoga*" pe care l-am avut eu, si toti cei ce încep cursurile, este instructorul. La început îl priveam toti cu respect si chiar cu putină admiratie văzându-l câte ne spune că trebuie să facă un yoghin, gândindu-ne că dacă el ne predă lucrurile acestea, deja a reusit să le facă pe toate si chiar a ajuns la unele puteri paranormale. Spre surprinderea mea si a unora din colegi, ei nu erau asa. Din cei pe care i-am cunoscut eu: *Bozaru Dan si Rosu Viorel*, nici unul nu se apropia de ceea ce insemna pentru noi toti, suficient de naivi la început, un yoghin adevărat.

Mereu orgoliosi, reusind mai mult sau mai putin să ascundă acest lucru, instructorii spuneau mereu că "*egoul*" este o trăsătură de caracter primitivă, că pe măsură ce progresezi spiritual, trebuie să dispară. Din moment ce ei spuneau altora să facă acest lucru si că yoga este cea mai bună cale pentru a o face, noi credeam că ei au reusit să se elibereze de mândrie. In realitate nu era asa. Orice întrebare care nu convenea, sau la care nu stiau să răspundă, era răstălmăcită în asa fel încât, cel care întreba, primea cu totul un alt răspuns, si asta pe un ton superior astfel încât trebuia să tragi concluzia că tu nu ai suficientă minte ca să întelegi un asa răspuns elevat, sau îi deranja si făceau morală, asa că întrebările incomode s-au rărit.

Această fată a instructorilor, mai trufasă, mai iritabilă, s-a arătat mai târziu, atunci apărând noi si noi reguli ce trebuiau respectate. Sigur totul era la libera alegere, dar ar fi fost cel mai bine dacă făceai cum spune instructorul.

Se făceau meditatii pentru tot felul de lucruri care urmau să aibă loc: ba venea un meteorit spre pământ si noi prin meditatie încercam să-i modificăm traiectoria pentru a nu se ciocni cu Terra, ba era asteptat un

mare cutremur (*care în urma meditatiei noastre s-a produs în India si nu la noi, explicatia fiind că noi nu suportam o asemenea încercare, pe când indienii, fiind mult mai evoluati decât noi, puteau*), ba erau meditatii cu tematică crestină înainte de Pasti, Crăciun si altele care erau per manente, cu tema “*Iisus*”.

In plus, de toate acestea; chiar în vacanta de la mare am fost pusi, toti cei ce eram acolo, să facem o medi tatie în care să trimitem gânduri bune spre Moscova, gânduri care ar putea ajuta ca situatia de acolo să se rezolve în bine (*lovitura de stat prin care a fost înlăturat Gorbaciov*).

O altă meditatie a fost făcută folosind harta României, asezată pe jos, iar în centru trebuia asezată o farfurie cu 7 lumânări care să fie lăsate să ardă până la sfârsit, meditatia durând o oră. Toate aceste subiecte de meditatii m-au surprins si m-au intrigat, făcându-mă să privesc cu rezervă ceea ce ne spuseseră până atunci instructorii si ce au mai spus în continuare. Deja apăruseră detalii care se foloseau în magie, toate fiind camuflate (*acoperite*) de celelalte lucruri care ni se spuneau.

In afara cursurilor apăreau si reviste de yoga, primul numar fiind în 1991, vara. E suficient să citesti acest număr si să stii ce fel de yoga se face la noi: Tantra-Yoga. Sigur, se învată si asanasuri care fac parte din Hata-Yoga, se învată si Laya-Yoga, dar ceea ce se face mai mult, asta e: Tantra-Yoga. Bogat ilustrată cu fotografii ale basoreliefurilor de pe templele tantrice, cu tot felul de fotografii care ar putea apare cu succes într-o revistă pornografică. Este si un interviu cu Bivolaru care are si o concluzie desenată : este schitat un diavol asezat cu spatele care priveste satisfăcut si superior spre o femeie care este în fata lui întinsă pe jos, sfârsită de puteri, având pe fată o urmă de extaz. Deosebit de sugestiv, desenul este pus, asa cum spuneam, în loc de concluzie si ca un argument hotărâtor.

Am vorbit cu mai multe persoane care au practicat yoga si nici acum nu pot să-mi explic un lucru: atât eu, cât si celelalte persoane, am citit această revistă, dar amănuntele pe care vi le-am spus acum le-am văzut numai după ce am renuntat la yoga. E un fel de vrajă, sau poate altceva, care te face să nu vezi, la început, decât lucrurile care-ti plac, urmand ca încetul cu încetul să le accepti si pe celelalte, pe care atunci nu le-ai văzut sau nu le-ai înteles, sau ai spus că nu sunt importante.

Asa am acceptat că există o divinitate, reîncarnare, karmă, eliberati spiritual, energii malefice, zei si zeite pe care le invocam cu ajutorul unor mantre si ei ne ajutau s.a.

Mereu erau citate fragmente din Evanghelii, tălmăcite si răstălmăcite; mereu se reafirma ca există reincarnare, că si in Biblie se vorbea despre asta, dar că pasajul acesta a fost scos mai demult de către Biserică. E un amalgam din care oamenii răman cu niste notiuni care se contrazic, cu tot felul de intrebări si nelămuriri.

Tarziu mi-am dat seama, după aproape trei ani, cu ajutorul unor prieteni, că Dumnezeu este unic si că cel mai frumos si adevărat poate fi găsit în ortodoxie (**MARIA C.**)

Fiecare din noi caută ceva în sine sau în afara sa, nestiind însă unde să caute si mai ales ce trebuie să caute. De aceea, de multe ori omul se risipeste în lucruri care nu-i sunt de folos pentru mântuirea sufletului său, căci dacă există ceva mai important, mai esential si mai necesar pentru, suflet aceasta este mântuirea.

Sufletul are nevoie de mântuire si tocmai de aceea simte că trebuie să facă ceva care să-i aducâ in viata aceasta linistea, pacea, împăcarea cu sine si cu ceilalti, cominiunea cu Dumnezeu, iar după moartea trupului, mantuirea, viata vesnică, adică nesfarsita si negrăita frumusete a raiului.

Desi Iisus ne spune: “*Eu sunt Calea, Adevărul si Viata*” , desi cuvintele Sale sunt ca o vesnică chemare prin care ne dă o sansă, ne dă o solulie, o dezlegare, o cale de acces spre ceea ce ne este atât de greu de cunoscut, totusi multi caută calea, adevărul sau fericirea ori împlinirea sufletească prin locuri întunecoase, în cuvinte mari si frumoase dar înselătoare, în ei însisi sau în cei din jurul lor, uitându-L pe Dumnezeu.

Numai făcând voia lui Dumnezeu si împlinind poruncile Sale, (*Cine Mă iubeste pe Mine, împlineste poruncile Mele*), numai slujindu-I cu adevărat, astfel iubindu-L, numai atunci sufletul nostru simte că e mai aproape de Dumnezeu, găsindu-si linistea si fericirea în credinta si nădejdea că Dumnezeu îi va da mantuirea.

In timp ce unii caută fericirea fiind lipiti de lucrurile si de oamenii din jur, altii o caută într-o filosofie oarbă, într-o religie păgână, sau în “*eliberarea*” si “*iluminarea*” ori stările de extaz obtinute în urma unor practici cum ar fi yoga, zen,.. care prind ca într-o vrajă sufletul omului, ucigându-l.

Adevărata împlinire o găsesti doar în Hristos, iar dacă îti place să meditezi, e bine să meditezi la ceea ce a vrut să spună Mântuitorul când a zis: “*Eu sunt Calea, Adevărul si Viata*” si: “*Credeti Mie, că Eu sunt întru Tatăl si Tatăl întru Mine*”.

Meditati si vedeti despre câte căi ne vorbeste Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, când zice: “Intrati prin poartă cea strâmtă, că largă este poarta si lată este calea care duce la pieire si multi sunt cei care o află si strâmtă este poarta si îngustă este calea care duce la viată si putini sunt cei care o află” (Matei 7,13). Oare aici ne vorbeste Mântuitorul de mai multe căi? Oare aceste două căi de care ne spune duc amândouă la Dumnezeu?

Dar dacă vreti să vedeti cât de mult vă ajută yoga, priviti cu sinceritate spre voi insivă si în voi însivă la inima voastră amortită de tehnici si meditatii fară rugaciune, cruce, smerenie, pocăintă pentru faptele rele spovedanie, împărtăsanie; analizându-vă evolutia si incercati să recunoasteti, măcar fată de voi însivă, că în yoga totul tine de moment.

Faci o tehnică sau o meditatie si apoi 20-30 de minute, poate o oră, te simti bine si crezi că ai realizat ceva. Dar fii foarte atent cum după nici o jumătate de ora de la terminare incepe să te cuprindă nelinistea si să te năvălească cu incetul, toate grijile si cum toată fiinta ta incepe sa devină, aproape brusc, încordată iar stările de nervozitate, de agitatie, de neliniste interioară si iras cibilitate, neintelegere cu cei din jur, încep să ia locul stării de liniste momentană.

Dacă vrei sa te convingi ce mare diferentă este intre o tehnica yoghina si o taină crestină, mergi la un preot duhovnic bun si spovedeste-te sincer si curat de toate faptele si gandurile tale si ai să vezi atunci starea duhovnicească pe care o obtii în urma Sfintei Taine a spovedaniei si a împlinirii sfaturilor pe care le primesti de la duhovnic. Abia atunci vei simti adevărata stare de liniste interioara duhovnicească; si tot atunci Dumnezeu iti va da să cunosti pe măsura iubirii si credintei tale bucuria comuniunii cu Dumnezeu, căci Mântuitorul spune: “*Eu sunt Pâinea Vietii*” (Ioan 6:48) Si daca vei fi vrednic de Sfânta Impărtăsanie si o vei lua, vei intelege cuvintele Mântuitorului: “*Adevărat adevărat zic vouă: de nu veti mânca Trupul Fiului Omului si nu veti bea Sângele Lui, nu veti avea viată întru voi. Cel ce mănâncă Trupul Meu si bea Sângele Meu, are viată vesnică si Eu îl voi învia în ziua cea de apoi*” (Ioan 6:53-54).

Dar să nu uităm niciodată să ne mărturisim mai întâi păcatele prin **Taina Sfintei Spovedanii**, pentru că Mântuitorul, mai întâi de a vindeca vreo boală, mai întâi de toate le spunea: "*Iertate îti sunt păcatele tale*" si iertându-le păcatele se vindecau.

Iar dacă crezi că ai vreo putere paranormală obtinută prin yoga sau alte practici, ori din senin, du-te si spune duhovnicului căci abia după aceea ai să vezi adevărul că totul a fost vrăjitorie, o minciună si o inselătorie a vrăjmasului omului, care e diavolul. Căci dacă e de la Dumnezeu, de ce totusi prin spovedanie dispare orice putere paranormală? Poate pentru simplu fapt că Bunul Dumnezeu ne-a făcut pe toti absolut normali, suntem creaturi normale si Dumnezeu este Cel care, pentru a rămâne normali ne dă sanătate la minte si la trup.

Căci orice minune pe care au făcut-o Sfintii vreodată au făcut-o numai în numele lui Hristos, cu Sfânta Cruce, dar mai ales prin rugăciune rugându-se mult si cu toată fiinta), cu tot sufletul, cu lacrimi si smerenie, si nicidecum în meditatii yoghine.

Să citim din frumusetile vietuirii crestine, din "*Proloage*", "*Vietile Sfintilor*" care au trăit pentru Hristos Cel viu si întru Hristos si care si-au dat viata pentru El, care L-au mărturisit numai pe El refuzând să se închine la orice alt dumnezeu primind astfel cununa muceniciei, răbdând pentru Hristos si urmând sfânta Sa învătătură pe care azi putini o înteleg, iar vietile frumoase ale sfintilor astăzi putini le cunosc.

In timp ce crestinismul e plin de viată, de iubire de credintă, smerenie si adevăr, de sfinti si martiri yoga îti oferă posibilitatea de a crede într-o lume moartă, într-o lume goală, care nu-L are pe Dumnezeu, pentru că nu-L poate cunoaste fără Sfânta Biserică. Yoga îti oferă posi bilitatea de a crede în nimic, ori în "*vidul creator beatific*" care este cea mai mare înselătorie si scorneală a satanei.

In yoga totul este o asceză fără sentimentul iubirii sau al umilintei fară lacrimi si smerenie un pământ sterp fără apă, fâră viată, adică fără iubire, fără adevăr fără Dumnezeu Cel în Treime slăvit si închinat. Amin. (**LOREDANA B.**).

Incă din timpurile străvechi, urmasii lui Adam cei care au uitat de Dumnezeu, au început să fie preocupati de următoarele întrebări: cât este de mare pământul ce este în adâncul mării, ce vietuitoare trăiesc pe pământ si în apă, evolutia vremii, mersul stelelor si, ca să fiu mai scurt, au fost preocupati de "*cunoastere*". încercând să răspundă acestor întrebări, s-au dezvoltat diferitele ramuri ale stiintei, care s-a întins până în zilele noastre si va continua până la sfârsitul lumii.

Astfel, omul îsi închipuie că va putea dobândi cunoasterea si întelepciunea, fără ajutorul lui Dumnezeu si in final va ajunge el însusi dumnezeu, uitând că "*toată întelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu*".

In aviditatea lui de a dobândi "*cunoasterea, mărirea si puterea*", omul se aruncă în bratele pierzării cu capul înainte, fără să mai gândească. Cunoasterea si puterea este dorită de omul nebun mai mult decât nemurirea si fericirea vesnică.

Această dorintă de cunoastere a biruit si pe primii oameni, când au fost amăgiti de diavol: "*Nu, nu veti muri, ci vi se vor deschide ochii si veti cunoaste*...". Acelasi vrăjmas al sufletelor omenesti, ademeneste si astăzi pe multi oameni cu aceleasi promisiuni.

Filosofia hinduistă, spre exemplu, promite adevărata cunoastere, puterea, nemunrea si indumnezeirea, iar omul modem de astazi, care se socoteste întelept în ochii lui, desi a fost botezat crestin, nu este departe de ateism, socoteste că această filosofie este ultima treaptă pe care mai trebuie să pună piciorul si va fi desăvârsit. Sărmanul "*crestin*", a uitat că Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, este singurul care poate cu adevărat să îndumnezeiască pe om, daruindu-i cunoasterea, viata si fericirea în propria Lui fericire vesnică.

Filosofiile păgâne sustin că scopul vietii omului este de a-L cunoaste pe Dumnezeu, iar cel care L-a cunoscut pe Dumnezeu, a devenit Dumnezeu . Desi este o parte de adevăr în această afirmatie, nu este în totalitãte adevărată.

Diferenta fundamentală dintre religia crestină si religiile (*filosofiile*) păgâne, este aceasta: nu omul se ridică la cunoasterea lui Dumnezeu, prin asceză si extaz, ci Dumnezeu S-a pogorât pe pământ, S-a întrupat si S-a făcut cunoscut oamenilor. Iar dacă citim Biblia, singura Scriptură cu adevărat sfântă si adevărată ne dăm seama că dumnezeul cunoscut de "*iluminatii*" păgâni nu este Adevăratul Făcător al Cerului si al pământului, al tutu ror văzutelor si nevăzutelor!

Sfânta Evanghelie de la Ioan, spune: "*Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată, Fiul Cel Unul-Născut care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut*"' Atunci, cum spune Budha sau alti "*iluminati*" dinainte de Hristos că L-au cunoscut pe Dumnezeu? Iar cei ce după Hristos cum pot spune că L-au cunoscut pe Dum nezeu, dar fără să-L cunoască pe Fiul Cel una cu Tatăl căci însusi Domnul Iisus spune iudeilor: "... *dacă L-ati fi cunoscut pe Tatăl, M-ati fi cunoscut si pe Mine*"? Iar dacă luăm aminte si la cuvântul Domnului Iisus Hris tos, care atrage atentia că nimeni nu-L poate recu noaste ca Domn decât în Duhul Sfânt, ne dăm seama că alt duh, al altui dumnezeu, au cunoscut acesti ilu minati, adică acelasi vrăjmas care de la început a fost ucigas de oameni, căci nu este viată în afară de Hristos, iar căutarea unui alt dumnezeu si lepădarea de Hristos, este moartea.

Termenul "*yoga*" are o largă acceptiune în conceptia hindusă. In limba sanskrită înseamnă "*legătură*", adică legatura între bine si rău, intre pozitiv si negativ sau mai bine zis, un fel de "*echilibru*" prin care se dobandesc "*puteri*".

Tot cel ce practică aceste exercitii fizice sau mentale, prin care se trezesc în fiintă "*puterile paranormale*" sau "*Forta Kundalini*", se numeste yoghin, adică, în conceptia hindusă, yoghin este si vrăjitorul si sfântul.

Calea spre Nirvana (*raiul Extremului Orient*), poate fi efectuată numai prin intermediul "*Fortei Kundalini*", care se poate "*trezi*" în fiinta umană prin mai multe căi (*discipline*), cum ar fi: exercitiile fizice rapide (*cu consum de energie*); exercitiile fizice lente (*fără consum de energie*); concentrare si meditatie; vointă dinamică; adoratie.

Maxima de căpetenie a acestor "*discipline*" care duc la "*desăvârsire*", este: "*cu cât te apropii mai mult de animalitate (cu cât devii mai instinctual, asemenea animalelor), cu atât te apropii mai mult de desăvârsire*" si cu cât îti dezvolti mai mult văzul "*celui de-al treilea ochi*" (*să vezi primejdia, directia atacului, cine este cel ce te atacă, cu ce anume etc*.), cu atât esti mai aproape de "*desăvârsire*". Oare chiar asa să fîe?!?

Câti vom vedea acele meditatii care încep cu "***Eu sunt***", să stim cu sigurantă că nu sunt crestine. In toată Biblia nici un om nu face vreo afirmatie "*Eu sunt*" si să numească vreun atribut divin, decât numai Domnul, mai ales în Sfanta Evanghelie de la Ioan afirmă: "*Eu sunt Lumina lumii*"; "*Eu sunt Păstorul cel bun*"; "*Eu sunt Pâineavietii*"; "*Eu sunt Calea, Adevărul si Viata*"; „*Eu sunt intru Tatăl si Tatăl întru Mine*"; "*Eu*

sunt vita cea adevărată", iar în a doua carte a lui Moise, tot Domnul Dumnezeu este Cel ce afirmă: "*Eu sunt Cel ce sunt*".

Alt punct de vedere asupra meditatiilor este că si atunci când meditatorul foloseste formula "*Dumnezeu este*", tot este departe de adevăr, căci în meditatii sunt intercalate atribute panteiste, cum ar fi: *Dumnezeu este Totul Dumnezeu este Infinitul, Dumnezeu este întregul etc*., care ne duce la ideea că materia este coeternă cu Dum nezeu, sau că a emanat din Dumnezeu, ceea ce ar însem na că Dumnezeu nu ar mai fi Atotputernic, deci contrar invătăturii crestine.

Crestinii care meditează folosind formula "*Dumnezeu este*" folosesc alte atribute, spre exemplu: *Dumnezeu este lumină pururea fiitoare, fără umbră de schimbare; Drept Judecător; mult milostiv; îndelung răbdător Cel ce dă hrană la tot trupul; Cel ce va judeca vii si mortii etc*, iar o astfel de meditatie în conformitate cu Sfanta Evanghelie îl va determina să se îndrepteze spre lucrarea virtutilor în această singură viată, nu amânând lucrarea virtutilor în "*următoarea viată*" si astfel pierzându-si su fletul. Căci dacă omul s-ar fi putut "*purifica*" si "*mântui*" prin mai multe "reîncarnări", atunci, nu mai era nevoie să vină Mântuitorul Hristos ca să răscumpere păcatele noastre. Căci nici frate nu poate mântui pe frate, nici - pe sine nu se poate răscumpăra, nici cu bogătii etc, după mărturisirea Duhului Sfânt prin gura Proorocului David: "*Că răscumpărarea sufletului este prea scumpă si niciodată nu se va putea face"* (Psalmi 48:8), deci numai însusi Dumnezeu a putut răscumpăra sufletele oamenilor. Iar despre faptul că nu există reîncarnare, mărturiseste Domnul prin gura Apostolului: "... *ci este rânduită o singură viată, apoi să moară si apoi judecata*".

In final, putem observa că toate cele ce tin de yoga sunt aduse la fiintă de vrăjmasul mântuirii omului si, ca să fim mai pe scurt, afirm că nu numai yoga, ci toate invătăturile care propovăduiesc îndumnezeirea sau mântuirea omului fără numele lui Iisus Hristos, sunt de la ucigasul de oameni, pentru că singur Iisus Hristos este Viata si "*nu este alt nume sub cer, în care să ne putem mântui*", după cum afirmă Apostolul.

In concluzie, tot acela ce se îndepărtează de Hristos se îndepărtează de viată. Nici asa zisa yogă-medicală nu este de la Dumnezeu, ci tot de la ucigasul de oameni, pentru că acele "*exercitii*" se fac antrenând si "*psihicul*" si "*autosugestia*", deci tot fără Hristos.

Dumnezeu îngăduie diavolului să se atingă de trupul oamenilor, dandu-le boală, uneori pentru pedepsirea unui păcat, alteori pentru încercare, iar omul are libertatea de a cere ajutor de la cine vrea: sau de la cel prin care vine pedeapsa (*diavolul*), ori de la Cel Care a trimis pe cel ce îl pedepseste (*Dumnezeu*).

Omul modem nu mai acceptă sloganul medieval "*crede si nu cerceta*". Dacă un lucru e rău trebuie să stie de ce e rău, sau dacă e bun, să stie de ce e bun. Aparentele de obicei însează. Spre exemplu, oamenii văd ceva bun în faptul că există "*clar-vedere*" si "*clar-auditie*" si sunt capabili să execute operatii chirurgicale "*fară bisturiu*", etc., dar adevărul este cu totul altul.

Dumnezeu nu se uită la faptă, ci la scopul cu care facem fapta, deci binele nu este bine când scopul e rău. Diavolul, ca să-i atragă mai usor pe oameni, îi învată mai întâi la "*bine*", iar după ce au crezut în sfaturile "*bune*" ale lui, îi va aduce si în fărădelegi.

Cea mai înaltă treaptă a desâvârsirii omului care a fost creat de Dmmiezeu după chipul Său, este de a dobândi puterea de a iubi desăvârsit pe Creator cu acea iubire desăvârsită care este din veci între Persoanele Treimii si cu care Treimea l-a iubit pe om, chiar dacă l-a adus la existentă din nimic. Pentru

aceasta, Ziditorul a zidit în om si puterea de a-L iubi desăvârsit. Păcatul neascultării a prilejuit pierderea "*asemănării*", în care era inclusă si iubirea, însă prin întruparea Sa, Donmul a dat posibilita tea de redobândi "asemănarea lui Dumnezeu" si a reintra în iubirea Lui. "*Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, asa v-am iubit si Eu pe voi; rămâneti întru iubirea Mea*" (Ioan 15:9).

Iubirea este lumină. Crestinul va dobândi această lu mină a iubirii, prin împlinirea poruncilor Evangheliei. Insă diavolul cel zavistnic, vrea să-si însusească lui această putere de adoratie a omului.

Omul are libertatea să ajungă în comuniune, prin in termediul acestei lumini a iubirii, cu cine vrea: sau cu Creatorul, prin împlinirea poruncilor Evangheliei, sau cu Lucifer, prin meditatii transcedentale, yoga sau alte practici păgâne.

Mai sunt si cei care se iubesc numai pe ei însisi, prin meditatii de tipul: mă simt foarte bine, mă simt din ce în ce mai bine, am o multumire deplină, simt o mare bucurie, simt o mare fericire, sunt fericit... etc. sau cu ajutorul exercitiilor si "*asanelor*". După intrarea în extaz nu mai respiră, nu mai gândesc, nu mai au, simturi, ceva foarte asemănător cu somnul adânc. Această iubire de sine este o iubire "*oarbă*", este o iubire "*schioapă*", care în realitate nu se mai poate numi iubire.

Iubirea desăvârsită este aceea când cineva îsi pune sufletul pentru cel pe care îl iubeste. Mai mare iubire decât aceasta nimeni nu are, au fost cuvintele Mântuitorului, care a respectat această iubire, El însusi, punându-si sufletul pentru oameni.

Astfel, omul, dacă va îndrepta acea putere a iubirii către Domnul, va putea face minuni (Domnul împlineste cererile celor ce-L iubesc pe El), iar dacă o va îndrepta spre satana, va putea face si el "minuni" cu ajutorul lui satana. Satana, desi are puterea încât "numai cu o unghie ar putea întoarce pământul pe dos", este totusi "îngrădit" de puterea lui Dumnezeu să nu facă tot ce vrea, dar cu ingăduinta lui Dumnezeu, poate da "puteri" celor ce îi slujesc lui. Poate să imite adevărata mistagogie (*simtirea si trăirea mistică*) la omul ascetic, care vrea să devină dumnezeu dar fără indumnezeitorul omului, care este Hristos, si fără legea dreaptă a Evangheliei Lui.

Prin simplul fapt că vrea să devină dumnezeu, calcă în picioare una din cele mai mari virtuti, care este smerenia, si omul mândru este "*necurat înaintea lui Dumnezeu*". Mândrie este si când se foloseste "*autosugestia*" cu formulele "*eu sunt...*", "*eu am...*" deci încă o dovadă că yoga este o inventie a diavolului, căci mândria este trăsătura de bază a lui si cauza căderii din cer. Opusă mândriei este smerenia si este singura virtute pe care nu o poate lucra diavolul.

Cel care s-a prins în horă cu diavolul în filosofiile lui si învătăturile lui, nu va mai putea scăpa decât numai cu ajutorul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu îl va ajuta numai dacă se va smeri, dar în interiorul inimii, nu numai la extenor, ca yoghinii.

Tot mândria este războiul cel mai mare pe care-l dă diavolul celui ce s-a întors de la yoga. Crede că stie mai multe chiar decat un călugăr sau preot si are păreri bune despre sine însusi, că ar fi dobândit o sporire mare si chiar experiente mistice. Un astfel de om este de plâns. Orbit fiind de diavolul, el nu vede că în realitate este cu mult mai jos decât un om care nu si-a îndreptat nici macar privirea spre calea spirituală.

Acum să vorbim de cei care, tot din mândrie, se cred intelepti, cred despre sine că au mare putere de discernamant, că pot să selecteze "*ce e bun de la filosofi si yoghini si ce e bun de la crestinism*". După cum

"*nimic necurat nu va intra în Impărătia Cerurilor*" , la fel pot zice că "*nimic bun nu este de la diavol*", căci si dacă va face cuiva un mic bine, nu-l face decât să-l arunce pe om intr-un păcat si mai mare.

Domnul a zis că "*cel ce va călca o singură poruncă, se va face calcător a tuturor poruncilor*", dar sunt "*cei întelepti în ochii lor*" care împlinesc numai o parte din ele, care le convin, mai adăugând si alte învătături straine de Evanghelie, uitând cuvântul Apostolului, care indeamnă :„„.. *chiar înger din cer de s-ar pogorî si ar vesti o altă Evanghelie decat cea pe care ati auzit-o, să fie anatema*" (Galateni 1:8).

In Sfânta Evanghelie de la Ioan, Domnul zice: "*Eu sunt usa. Cel ce nu intră în staul pe usă, ci sare pe aiurea, este fur si tâlhar*" (Ioan 10:1). Deci chiar dacă va reusi " sa sară pe aiurea , nu va rămâne la nuntă, căci nu va avea "*haină de nuntă*" si va fi aruncat în "*întunericul cel mai dinafară unde sunt câinii si vrăjitorii*".

O orbire gravă a celor ce învată yoga sau teosofia, este ideea că Iisus Hristos nu este si Dumnezeu, ci doar un om care s-a apropiat mai mult de desăvârsire, un "iluminat". Ei aduc argumentele Sfintei Scripturi, cuvintele pe care le-a rostit Iisus pe Cruce: "Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce M-ai părăsit?", sau motivează rugăciunea rostită de Iisus în Ghetsimani, adică, dacă El era si Dumnezeu înseamnă că S-a rugat Lui însusi.

Ce rătăcire!!! Dar, la începutul Evangheliei de la Ioan nu specifică oare: "*La început era Cuvântul si Cuvântul era la Dumnezeu si Dumnezeu era Cuvantul... în lume era si lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut... Si Cuvântul S-a făcut trup...*"? Iar afirmatia Domnului: "*Eu sunt Păstorul cel bun... si sufletul îmi pun pentru oi... Nimeni nu-l ia de la Mine, ci Eu de la Mine însumi îl pun. Putere am Eu să-l pun si putere am iarăsi să-l iau*", oare nu ne lămureste pe deplin? Despre care "*iluminat*" s-a mai vorbit asa ceva?

Cei ce cred că Biblia este adevărată, trebuie să înteleagă si să creadă că Hristos a avut două firi: dumnezeiască si omenească, iar rugăciunea Lui în firea omenească si toate celelalte fapte ale Lui cu firea cea omenească, au fost nu din neputintă sau nevoie, ci ca să fie răscumpărat păcatul chiar în neputinta omenească si totodată să fie pildă vie tuturor oamenilor care vor să-L urmeze. Cei care vor să stie mai multe, îi sfătuiesc să citească dogmele ortodoxe.

Un alt punct de vedere este că dumnezeul filosofului este un Dumnezeu pasiv, iar Dumnezeul crestinilor este un Dumnezeu Atotputenic si activ Care "lucrează toate în toti" si "dă fiecăruia după inima lui". Cuvintele Mântuitotului: "*Fără de Mine nu puteti face nimic*", chiar îi îndreptăteste pe crestini să primească sfatul proorocului David: "*Supune-te Domnului si roagă-L pe El... descoperă Domnului calea ta si El va împlini*". Din toate cele ce se văd în ziua de astăzi, este limpede că cineva netezeste căile lui Antihrist. Acest luptător împotriva lui Hristos va fi un om care prin meditatii transcedentale si yoga, va ajunge în comuniune cu Lu cifer, îl va adora, iar Lucifer va da acestui om toată pu terea pe care o are. La ora actuală sunt deja cercuri sata nice care se ridică împotriva lui Dumnezeu pe motiv că Dumnezeu a aruncat pe Lucifer din cer pe nedrept.

"*Calul de foc apocaliptic*" amintit de Sfântul Ioan Evanghelistul nu mai are răbdare, nechează si bate din picioare; si nici lucrurile nu mai au răbdare, si nici timpul... Timpul nu mai are răbdare!!! (**UN FOST YOGHIN**).

In religiile asiatice lumea se confundă cu divinitatea sunt acelasi lucru (*"Tat tvam asi" = Acesta esti tu*), apoi se afirmă identitatea dintre Brahman, suflul cosmic cu Atman,suflul personal. Ori, este greu de priceput pentru mentalitatea asiatică că facerea lumii e un act prin care ceea ce se creează nu provine din fiinta celui care crează, ci este cu totul deosebit de El, pentru că ceea ce se aduce de la neexistentă la

existentă nu poate să fie coetern cu Cel fără de început si cu Cel Care există pururea. Dacă Dumnezeu ar fi făcut din fiinta Lui lumea, atunci El nu ar fi creat- o, ci doar ar fi transformat ceva în altceva, Deci, când afirmăm că Dumnezeu e Creatorul lumii spunem că lumea a fost adusă de la nefiintă la fiintă si nu din fiinta lui Dumnezeu.

Deoarece se consideră Dumnezeu a fi ceva si nu cineva si nu se consideră că Dumnezeu este Persoană, si în special datorită necredintei în Dumnezeu, e mai usor pentru omul necredincios să se mintă pe sine si să se încânte cu alte învătături comode, să "câstige" mântuirea sa prin tot felul de tehnici si exercitii trupesti decât să se roage lui Dumnezeu. Vor să devină dumnezeu fără Dumnezeu, sau mai rău, îsi imaginează că prin concentrarea si efortul lor îl pot sili pe Dumnezeu să facă ce vor ei în poftele lor.

Yoghinii încearcă o apropiere între "*iluminatii*" lor si sfintii lui Dumnezeu uitând că "*diavolul se arată si sub înfătisare de înger de lumină*" (II Cor. 11:14) si că unii sunt "*iluminati*" de altcineva decât de Dumnezeu.

Yoghinii si budhistii nu stiu de Duhul Sfânt, a treia Persoană dumnezeiască si-L consideră ceva, uitând că se pot lăsa posedati de cel rău.

Apar confuzii între discernerea duhurilor. Sfântul Ioan Evanghelistul spune că "*duhul care nu propovăduieste pe Hristos Iisus si pe acesta în trup este antihrist*". Se uită apoi că diavolul e tatăl minciunii si că el imită ca aspect lucrarea Duhului Sfânt doar, doar va însela pe cineva.

Puterile paranormale ale yoghinilor si budhistilor sunt energii si puteri drăcesti. Ei mută lucruri din loc, fac si vindecări miraculoase, citesc gândurile, etc. Au niste puteri. Dar roadele Duhului Sfânt sunt altele: *dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credinta, blândetea, înfrânarea poftelor*.

Energiile cu care lucrează omul (**care e creatură*****) sunt energii create si au alte roade. Am să dau un exemplu yoghinul se concentrează, face anumite respiratii (*****pranayama*****) si acumulează energie (prana) si poate să stea gol pe un bloc de gheată fără să sufere. La fel si Sfântul Serafim de Sarov stătea în zăpadă fără să sufere de frig. Dar atentie la diferente:* yoghinul topeste gheata, dar Sfântul nu topea zăpada*. Deci folosesc energii diferite: yoghinul energie creată, din natură, Sfântul energie necreată, harul care străbate creatia fără să o modifice.***

Apoi neputrezirea si semnele cu care Dumnezeu cinsteste moastele Sfintilor ortodocsi grăieste despre Cel pe Care îl slujeau pe când despre yoghini nu am văzut si nici nu am auzit că au moaste.

Yoghinii folosesc tehnici de captare a energiei; sfântul se roagă lui Dumnezeu să-l mântuiască.

Orice tehnică spirituală fară credintă în Dumnezeu e magie. Din acest punct de vedere yoga, budhismul, taoismul etc. sunt magii albe, negre dar magii. Nu sunt mistici orientale, ci practici magice.

Diferenta între o tehnică spirituală si rugăciune se aseamănă cu diferenta dintre o mumie egipteană (*care s-a conservat după un anumit procedeu scosul măruntaielor, îmbălsămare*) si moastele unui sfânt. Aceasta este diferenta intre magie (*tehnici etc.*) si rugăciune, intre sclavia păcatului si libertatea de fiu al lui Dumnezeu, intre puterea omenească si cea dumnezeiască.

O altă ciudătenie a asiaticilor e că, desi dispretuiesc lumea si trupul omenesc, se folosesc de tot felul de tehnici ca să se perfectioneze cu ajutorul trupului, spre deosebire de sfinti care pretuiesc trupul cu care intră in Impărătia lui Dumnezeu, dar si-l gătesc prin sfintirea sufletului. (**CONSTANTIN N.**)

CONCLUZIE

De mă iubeste cineva, il va iubi si Tatăl si vom veni si vom face locas la el. Dar este posibil ca cineva să iubească (*adore*) pe Dumnezeu si in el să nu vină Duhul lui Hristos, deci să nu fie al lui Hristos: *cine nu are Duhul lui Hristos nu este al Lui*.

Este cumva contrazicere in cuvintele Domnului? Nicidecum! Căci tot El a subliniat: *Cine mă iubeste , implineste poruncile Mele*.

Spre exemplu, prin metodele yoghine se poate ajunge la iubirea de Dumnezeu; mai mult, chiar se poate folosi numele lui Iisus si va ajunge să facă minuni, să scoată demoni etc. in numele lui Hristos. Dar in ziua Judecătii acestia vor auzi: “ Duceti-vă de la mine blestematilor ...”; aceasta insemnand că nu au făcut minunile cu Duhul lui Hristos.

Poate cineva să pună intrebarea : “*Cum e cu putintă să vină duhul altui dumnezeu, cand eu am chemat numele lui Iisus*?". Răspunsul e simplu: *Când ai chemat numele lui Iisus, nu ai stat în poruncile Lui*.

Crestinul în rugăciunea lui Iisus mărturiseste Sfanta Treime: ***Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-mă pe mine păcătosul***.

Yoghinul foloseste numele lui Iisus fără nici o mărturisire, ci doar ca “*mantră*". Nefiind o asemenea învătătură (*cu privire la atingerea iubirii lui Dumnezeu*) înseanmă că această iubire este de la vrăjmasul mântuirii omului.

Cel mai dureros lucru este că nici ei însisi nu-si dau seama de înselare, fiind convinsi că acela este Duhul lui Hristos: “*Căci se vor scula hristosi mincinosi si prooroci mincinosi si vor da semne mari si chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putintă si pe cei alesi.*”(Matei 24:24).

MARTIRII II

Parinte, m-am gândit că este mai important să vă scriu despre ceea ce mi s-a întâmplat mie în acesti doi ani decât examenul meu, pentru care si asa nu prea pot să învăt. Consider că este foarte important pentru că ei sunt foarte periculosi, au deschis centre în aproape toate orasele din tară si s-au infiltrat chiar si peste hotare, în Danemarca, unde au trimis pe unul de încredere, Narcis I..

Sunt convinsă că mă urmăreau mai dinainte; alegeau anumite persoane, le urmăreau, le făceau anumite vrăji si actionau prin oamenii din jurul acelor persoane. Acest grup dubios s-a pregătit cu câtiva ani înainte de revolutie. Se intâlneau pe ascuns si primeau initierea de la acel dubios profesor. Ceea ce au învătat acolo nu stiu, dar stiu că aveau loc orgii sexuale, făceau amor mai multi între ei, fete si baieti împreună, cu anumite consacrări înainte; de obicei consacrau profesorului, acestui Gregorian Bivolaru, care, am înteles, că de la vârstă destul de mică a început să fie inspirat de duhuri rele si initiat în aceste lucruri. Foloseau foarte mult tehnicile de Tantra-Yoga, o tehnică prin care ei spuneau că ridică nivelul spiritual al omenirii dar nu făceau altceva decât să-l scadă.

Evenimentele se petreceau cu câteva luni inainte de revolutie. După ce am divortat, m-am mutat din seria în care eram la facultate într-o altă serie, unde era si un băiat, Călin, care practica yoga. După ce l-am cunoscut, stările mele au început să se schimbe, să se înrăutătească. Ei făceau meditatii la anumite ore; la aceste ore simteam o exacerbare sexuală si diminuare a capacitătilor intelectuale. De asemenea mai erau două fete dintre cele mai periculoase, surorile gemene Mihaela si Gabriela, care actionau asupra noastră si în special a mea; începând să-mi scadă interesul pentru învătat si să-mi crească interesul pentru băieti, fumat... Să revin la Călin. A început să-mi vorbească de profesorul lor Gregorian Bivolaru, că este un mare eliberat, că detine forte supranaturale, că este o fiintă deosebită, că poate să facă orice doreste, că poate să apară sau să dispară intr-un loc... îmi spunea că va fi revolutie, că profesorul si ei lucrează pentru acest lucru, că va cădea Ceausescu si că Grig era închis de comunisti într-un fel de spital de nebuni, dar că-l vor elibera. A început să-mi dea cărti, să-mi vorbească despre Tantra-Yoga, să-mi spună că ei aveau anumite intâlniri amoroase în grup, fete si băieti la un loc si că asta îi ajută să evolueze spiritual. Toate aceste lucruri mă speriau dar actionau atât de mult asupra mea încât eram ca într-un fel de vrajă.

Imi cumpărasem masină si acest băiat se oferise să mă învete să o conduc. Fratele meu, a sesizat un comportament ciudat la mine si mi-a spus că astia sunt sectanti, că sunt nebuni, să o termin. Eu m-am certat cu el si am continuat să vorbesc cu Călin.

După un timp a fost vacantă, perioadă în care mi-am revenit putin si am început să mă detasez de ce-mi spunea băiatul acela, să-i consider si eu nebuni. La putin timp a avut loc revolutia si acest lucru m-a determinat să-mi recapat încrederea în Călin, pentru că el îmi spusese că va fi revolutie, si, deci să cred că ei detin anumite puteri supranaturale.

Deschiderea cursurilor de yoga a avut loc la Casa de cultură "Mihai Eminescu". Eu nu aveam de gând să mă duc dar acest coleg m-a luat pe sus. Acolo era o atmosferă foarte ciudată; toti cei apropiati ai lui Grig erau ca niste roboti teleghidati. Eu m-am asezat în spate, nici nu l-am văzut bine pe Grig, dar a actionat asupra întregii săli încât incepusem să simt o dragoste foarte mare si un sentiment de bucurie fată de o persoană pe care nu o cunosteam. După aceea l-am văzut si m-a surprins neplăcut înfătisarea lui hidoasă, dar vraja era atât de mare încât nu am putut să rezist ei.

După aceea am mers la Casa de Cultură a studentilor si în continuare acasă la unul Florin, tot coleg de facultate cu noi. Atmosfera era foarte ciudată, eram buimăcită de tot ce se intâmpla acolo, parcă erau cu totii în transă.

A urmat înscrierea si au început cursurile si conferintele. Am început să simt în jurul capului ca o sferă si încet, încet să mă golesc de toate gândurile personale, trăirile mele, să uit de părinti, de copil, de sot si totul să fie înlocuit cu o dragoste fanatică fată de acest "*guru*". Ei sustineau că aceasta este o cale de eliberare Bahti-Yoga prin dragoste. Sustineau si alte mari aberatii: că Tantra Yoga este de două feluri: Tantra Yoga de mâna stângă, când practici actul sexual si te închini zeului Shiva si zeitei Kalisa si Tantra Yoga de mâna dreaptă, când te gândesti la Domnul Iisus Hristos fără să practici actul sexual. Vă dati seama ce aberatii!!!

Incet, încet începusem sa-mi pierd mintile si să mă îngras, să-mi apară tot felul de stări sexuale ciudate si să trăiesc într-o letargie permanentă. Am început să iau contact cu lucruri foarte ciudate, cu o lume nouă, cu o nebunie completă. La ei totul se împărtea în yin (-) feminin si yang (+) masculin. Fetele, ne spunea, că simt mai mult yin si băietii mai mult yang si prin cuplarea acestor două se ajunge la echilibru; că el, profesorul, era cu totul yang si că pentru a rezista în planul acesta avea nevoie de atâtea fete.

La cele două surori gemene, Mihaela si Gabriela, era casa de desfrâu. Aici aveau loc intâlnirile amoroase cu diferite fete pe care le agătau prin oras sau prin împrejurimi. Am înteles că inainte de revolutie acest grup format cam din 29-30 de membri ducea o viată de desfrâu complet. Avusese întâlniri amoroase în grup, fete cu băieti, băieti cu fete la grămadă, cu consacrare inainte, de obicei unui zeu sau direct profesorului. Eu am reusit să văd anumite poze ale unor fete desfrânate, goale, si alte lucruri dubioase.

Eram o slugă credincioasă, nu participam la aceste lucruri dar stiam că se petrec. De câteva ori am fost si eu păcălită de Călin si de o fată Luisa. Am dormit la această fată si ei nu mi-au spus ce aveau de gând. Au făcut un cerc, m-au pus să stau cu o mână în mâna unuia si cu o mână în mâna celuilalt, au bolborosit ceva, au spus că au făcut o consacrare si după aceea a intretinut relatii sexuale cu amândouă. A fost oribil, nu am simtit nici o plăcere decât dezgust si o stare de nervi, cum am putut ceda insistentelor lor. Ei sustineau că circulă anumite energii din centru Shwadisthana spre cap pe care ei vor să le ducă cât mai mult la cap, de aceea după ce făceau dragoste, stăteau în cap. Totul era o tehnică, nu exista nici un sentiment unul fată de celălalt, ci numai dorinta de evolutie spirituală a fiecăruia. Eram un grup care după terminarea cursurilor mai rămâneam si discutam cu Grig, timp în care nu se discuta mare lucru, dar el ne inducea mai pregnant în stările de iubire si devotiune fată de el. Tin minte că după primele cursuri eram într-o stare de exaltare foarte mare, simtind si un minunat parfum de violete. Eram într-o stare de fericire nemaiîntâlnită, asa o consideram eu, dar de fapt era cea mai ordinară stare de hipnoză, de transă...

A urmat o perioadă în care Grig mă solicita zi de zi cu masina, sub diferite pretexte. Stările mele erau din ce în ce mai accentuate încât începusem să trăiesc amorată numai de “*guru*”. Mă îndepărtasem de părinti, de copil si de fratele meu, cu care stăteam după ce m-am despărtit de sot. Au fost câteva luni din viată în care am avut un program limitat, fiind ca într-o închisoare. Acasă ajungeam din ce în ce mai rar, deoarece erau persoane care mă puteau convinge că ceea ce fac eu nu este yoga, ci doar o nebunie impusă de un mare nebun.

Si în grup viata decurgea la fel; toti erau preocupati de sex, tantra, devotiunea fată de Grig si cam atât, nimic în plus, cu câteva mici exceptii; persoane pe care Grig le considera ajutoarele lui si care detineau anumite puteri paranormale, cum ar fi Narcis Iancău, Claudiu Trandafir, Catrina Nicolae.

Nu pot să-mi explic ce fel de maestru era el atâta timp cât se întâlnea zi de zi cu mai multe fete, si erau unele pe care nu le mai vedea niciodată. Cel fel de initiere le acorda atâta timp cât nu-l interesa soarta evolutiei lor. Isi făcea plăcerea, le folosea energia, apoi, la revedere.

Care îi plăceau mai mult erau imediat introduse în aceste stări de transă si se îndrăgosteau nebuneste de el, încercând să mai obtină o nouă intâlnire.

Asa zisa metodă a evolutiei spirituale se manifesta prin faptul că toti se sărutau între ei, făceau dragoste indiferent cu cine si foloseau tot felul de tehnici ciudate. Agătau fete tinere pe stradă sub pretextul că vor poza pentru revista yoga, erau duse într-un apartament din Berceni unde se întâmplau multe orgii. Practicau diverse perversumi sexuale sub pretextul evolutiei spirituale - calea lui de a evolua spiritual.

Am uitat să spun că pe mine m-a pus la un regim foarte sever, spunând că am o “*Karmă*” foarte grea, că am multe greseli din vietile anterioare si m-a pus să mănânc nouă luni numai grâu si orez si să beau apă, regimul Oshawa, ca să mă vindec. Era să mor datorită lor. In special profesorul Gregorian făcea farmece asupra mea.

Intr-o zi am simtit cum îmi iese sufletul din trup si la un moment dat a sunat telefonul. Era o colegă, căreia i-am spus că-mi este foarte rău. Mi-a spus să mă rog; eu nu mă mai gândeam la acest lucru. Am luat Biblia si am citit "*Tatăl n*ostru", revenindu-mi ca prin minune. A doua zi când am mers la cursuri Grig mi-a spus că sunt mare. Mi-a sugerat că el mi-a ajutat si nu Domnul nostru Iisus Hristos, cum gândeam eu.

La mare faceau plajă la nudism, complet dezbrăcati, si fete si băieti; Grig făcând poze la fete în diferite pozitii, chiar si la unii băieti. A făcut un film cu o fată dormind goală si am asistat si eu la aceste filmări. Mai târziu mi-am dat seama că Grig este diavolul pe pământ si încerca să pozeze în persoană pozitivă.

Mă gandesc cu groază câte lucruri făceau, cât actionau asupra altora. Atâta tineret, atâta studentime distrusă de la facultătile de Drept, ASE, Arhitectură, Matematică si chiar de la Teologie (**GABRIELA B.**).

Rândurile de mai jos ti se adresează tie cititorule, pe care va fi vrut Bunul Dumnezeu să le găsesti în cărticica aceasta. Nu stiu dacă avem aceeasi credintă; eu sunt ortodox, mărturisesc pe Hristos Iisus, Fiul lui Dumnezeu, Care S-a pogorât din ceruri si S-a făcut om, asemenea cu noii oameni, ca să ne cheme, prin păzirea poruncilor Lui adunate în Sfânta Scriptură, părtasi si împreună mostenitori ai împărătiei Cerurilor.

Poate dacă tu, cel ce citesti aceste rânduri, esti cât de cât crestin, si poate mai mergi si la biserică si porti grijă de sufletul tău, de ceea ce o să se întâmple cu el după moarte, o să fii cu luare aminte la cuvintele Proorocului împărat David: "*Auziti acestea toate neamurile, ascultati toti cei ce locuiti în lume: pământenii si fiii oamenilor, împreună bogatul si săracul. Gura Mea va grăi întelepciune si cugetul inimii mele pricepere. Pleca-voi spre pildă urechea mea, tâlcui-voi în sunet de psaltire gândul meu. Pentru ce să mă tem în ziua cea rea, când mă va înconjura fărădelegea vrăjmasilor mei? Ei se încred în puterea lor si cu multimea bogătiei lor se laudă. Nimeni însă nu poate să scape de la moarte, nici să plătească lui Dumnezeu pret de răscumpărare, că rascumpărarea sufletului este prea scumpă si niciodată nu se va putea face, ca să rămână cineva pe totdeauna viu si să nu vadă niciodată moartea. Fiecare vede că inteleptii mor, cum mor si cei neîntelepti si nebunii, si lasă altora bogătia lor. Mormântul lor va fi casa lor în veac, locasurile lor din neam în neam, desi numit-au cu numele lor pământurile lor. Si omul, în cinste fiind, n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte si s-a asemănat lor. Această cale le este sminteală lor si celor ce vor găsi de bune spusele lor. Ca niste oi în iad sunt pusi, moartea îi va paste pe ei. Si-i vor stăpâni pe ei cei drepti si ajutoml ce-l nădăjduiau din slava lor, se va învechi în iad. Dar Dumnezeu va izbăvi sufletul meu din mâna iadului, când mă va apuca. Să nu te temi când se îmbogăteste omul si când se înmulteste slava casei lui. Că la moarte el nu va lua nimic, nici nu se va coborî cu el slava lui, chiar dacă sufletul lui se va binecuvânta în viata lui si te va lăuda când îi vei face bine, totusi el va intra până la neamul părintilor lui si în veac nu va vedea lumină. Omul în cinste fiind n-a priceput; alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte si s-a asemănat lor". Si încă: "Fericit bărbatul, care n-a umblat în sfatul necredinciosilor si în calea păcătosilor nu a stat si pe scaunul hulitorilor n-a sezut; ci în legea Domnului e voia lui si la legea Lui va cugeta ziua si noaptea. Si va fi ca un pom sădit lângă izvoarele apelor, care rodul său va da la vremea sa si frunza lui nu va cădea si toate câte va face vor spori. Nu sunt asa necredinciosii, nu sunt asa! Ci ca praful ce-l spulbera vântul de pe fata pământului. De aceea nu se vor ridica necredinciosii la judecată, nici păcătosii în sfatul dreptilor. Că stie Domnul calea dreptilor, iar calea necredinciosilor va pieri*" (Psalmul 48, Psalmul 1).

Arâtat este că cel ce se abate de la legea lui Dumnezeu, croindu-si credinte după placul lui, nu va fi primit la fericirea cea vesnică, făgăduită celor ce cred.

Esti yoghin si cauti desăvârsirea? Ia calea crucii, cale împărătească spre cer. Desăvârsirea este lucru anevoios si bărbat desăvârsit este cel care se biruie pe sine în tot lucrul. Ce folos ai tu că te închini în fata unei hârtii, a unei “*yantre*” si meditezi asupra sensului continut în ea? Sau stai în cele mai de batjocură pozitii? Oare astea îti tin de foame sau de sete? Oare când esti bolnav, yantra te va vindeca? Trebuie să fii nebun să crezi asta. Rupe-o sau arde-o si vezi dacă îti poate face vreun rău, sau să se apere de tine. Iar dacă ea însăsi nu-si poate face un bine, cum ar putea să ti-l facă tie? Oare când te necăjeste lumea si te dusmăneste, ai dintr-însa vreun folos? Ce lipsiti de minte trebuie să fim ca să ne închinăm unui lucru neînsufletit, care nu are ochi si nu vede, nu aude, nu miscă si este făcut de mâini omenesti, si să nu dăm adevărata cinste Celui Care ne-a zidit pe noi, făcându-ne si ochi, si urechi si mâini si picioare, Celui prin a Cărui poruncă curge ploaia, rodeste pământul, creste grâul si avem ce mânca si noi nemultumitorii!

Iată ce spunea Fericitul Augustin: “*Ingâmfat încă in adâncul nelegiuirii, obosit de mine însumi, mă duceam pe cărări sterpe, presarate cu dureri multe, departe de Tine, Dumnezeul meu*!”.

Mincinoasă este stiinta pe care ti-o predă “maestrul” tău, yoghinule, si este de la diavol primită, chiar dacă tu nu crezi. Mincinos este si el, care nu a făcut-o din dragoste pentru tine, ci, în adâncul ticălosiei lui, a vrut să se mărească în ochii lumii prin înselarea atâtor suflete nevinovate. Dar mortii nu i se va putea opune, căci tot trupul este muritor. L-ai văzut pe el fericit? Cum poti să-i ceri ceva care nici el nu are si nu poate să dea? Din rodurile lui îl vei cunoaste. Imi vei răspunde poate că ti-a descoperit adevărul. Au fost atâtia oameni întelepti care pretindeau că învată pe altii adevărul, si acum nici nu se mai aude de numele lor, s-au stins ca fumul, pentru că nu erau vietile lor la fel cu învătăturile si ei căutau să fie vesnici aici pe pământ. Si atunci, tu cauti adevărul la oameni? Adevărul este vesnic si nu locuieste împreună cu răutatea. Caută-L pe Domnul si El îti va descoperi întelepciunea.

Citeste din Scriptură Faptele Apostolilor si apoi te întreb: pe cine slăveste acum toată lumea crestină? Pe Petru, pe Pavel, de care nu este lumea vrednică si pe care acum îi pomeneste cu laude, care în vremea lor erau huliti, bătuti, si izgoniti de prin cetăti. Ei nu erau nebuni să se închine pietrelor, lemnelor sau să se creadă reîncarnati din dobitoacele cele mai josnice! Ei se închinau lui Dumnezeu Cel Atotputernic, Căruia când vrea să cutremure pământul, cine îi va putea sta împotrivă? Poate tu, cu meditatiile tale! De ce n-ai făcut-o atunci, de câtiva ani încoace, de când mor oamenii pe sub dărâmăturile caselor? Te uiti la o lumânare si-i contempli flacăra? Dar de ce nu te duci cu gândul la Cel ce a făcut focul? Dacă în flacăra lumânării nu poti tine degetul, ce o să faci în focul cel vesnic?

Tu îti purifici trupul, zici. Nu este o osteneală zadarnică? Când o să mori, ti-l vor îngropa ceilalti sub pământ, ca să putrezească asa cum putrezeste gunoiul. Dar sufletul tău, cel ce este netrupesc, nu va lua cu el nici bogătie, nici cinste, nici frumuseti, nici desfătări, mâncăruri si băuturi alese. Acestea din pământ sunt si în pământ se vor întoarce.

A practica, si chiar numai a gândi si crede în yoga sau altă filosofie necrestină, este o faptă foarte rea, căci nesocoteste pe adevăratul Dumnezeu. Si când sufletul iese din trup si rămâne cu faptele lui bune si rele si când se judecă sufletul, dacă cele rele trag mai mult, se aruncă amărâtul nostru suflet într-un loc cumplit si întunecat, unde rămâne să se chinuie în vesnicie.

Iar înselătorul care învată pe oameni yoga, în ticălosia lui, n-o să-ti vorbească niciodată de acestea, ci poate de Budha, de Brahma, de Vishnu sau alte zeităti păgâne indiene pe care le adoră el.

Ca să ne încredintăm mai bine de cele spuse, să mergem (duminica si în sărbători la biserică, să ascultăm sfintele slujbe, si să aflăm de acolo, din învătăturile si vietile sfintilor care se citesc, câte minuni

înfricosate făcea Dumnezeu prin aceia, încât si muntii îi mutau din loc cu rugăciunea. Să ne închinăm si la sfintele lor moaste, care sunt dovada că ei sunt cinstiti de Dumnezeu, încât le-au fost răsplătite si trupurile cu darul neputrezirii, al vindecărilor si altor faceri de minuni si care sunt dovada că noi vom învia si că sufletele lor sunt în mâna lui Dumnezeu, si nu trimise iar să se chinuie pe pământ, în trupuri de câini, pisici, pesti, fiare sau alte dobitoace necuvântătoare.

Si să nu fim ca evreii cei necredinciosi care nu au crezut în Hristos, ci L-au batjocorit, ci L-au bătut si răstignit pe cruce ca pe un tâlhar de rând, ca să nu avem cumva după moarte plata lor, în chinurile cele vesnice, ci să ne întoarcem către Dumnezeu, "*Care nu oboseste iertând*" si să-I păzim poruncile, ca să ne invrednicim si de fericirea de aici si de cea vesnică, nepovestită (**CLIMENT P.**)

In yoga totul este asa de bine "calculat", verificat, demonstrat, argumentat cu tot felul de explicatii care de care mai stiintifice, încât are o mare priză îndeosebi la intelectuali si studenti, care sunt efectiv acaparati, sedusi complet de toate misterele acestei yoga, mistere care de fapt se transformă în adevărate demonstratii si argumentatii stiintifice, ceea ce câstigă foarte multă încredere celor ce au "ceva carte", dar care duc lipsă de credintă.

De fapt, pentru a întelege yoga, nu este nevoie de credintă atâta timp cât există n+1 rationamente si demonstratii care vin să facă apel doar la intelectul omului, la ratiune, stimulând încrederea în fortele sale proprii, dar mai ales mândrie si orgoliu.

In "*Elemente fundamentale în practica yoga*", carte scrisă de Dan Bozaru, intâlnim multe confuzii, idei, din crestinism si păgânism. Astfel, la pag. 10, "*Studiul individual*", găsim o mare confuzie, o mare eroare. Eroarea este a crede că diferentele stau doar în denumirea diferită dată lui Dumnezeu (*Brahma, Shiva, Tao, Alah, Dumnezeu - Tatăl*), fapt care automat crează si confuzie. De ce? Pentru că acest Dumnezeu nu e înteles în acelasi fel de către toti. De exemplu, intr-un fel îl înteleg pe Dumnezeu taoistii (*Dumnezeu este asa numitul principiu unic numit TAO, universal exprimat în complementaritatea yin-yang în care yin este principiul universal feminin iar yang este principiul universal masculin*) si in alt fel crestinii (*Dumnezeu Cel în trei ipostasuri - Tatăl, Fiul si Duhul Sfânt*). In hinduism Dumnezeu se manifestă sub forma a zece mari puteri cosmice, Maha Vidya, care sunt personificări eterne infinite sau Shaktis-uri ale lui Brahma, adică ale lui Dumnezeu.

Unul din "*marile secrete yoghine*" este tocmai intrarea în rezonantă (chiar telepatică) cu aceste puteri cosmice, cu fiecare din ele, prin asa-zisele **MANTRE** (***Mantra*** *= vers vedic, formulă rituală cu valoare magică, vezi "Note la Bhagavd-gită"*). De mentionat este faptul că atunci când se predau la cursurile de yoga aceste mantre se vorbeste de o prealabilă pregătire a fiecărui yoghin pentru "*implementarea*"' mantrei, mantră care nu trebuie divulgată nimănui, nici măcar yoghinilor...

Ideea interesantă care totusi derivă din afirmatia că nu există decat o diferentă de denumiri date lui Dumnezeu, ne poate trimite la Vechiul Testament si Marele Prooroc Ilie, care în mod demonstrativ a arătat că credinta în Baal este o credintă desartă, o închinare la idoli, de unde vedem că diferenta nu stă numai în denumire.

O altă idee interesantă, cel putin pentru mine, este aceea că desi se zice si se scrie: "*yoga este un sistem filosofic traditional...*" si multi dintre instructorii de yoga chiar fac afirmatii intr-una, bătand moneda pe faptul că yoga nu este o religie, ci un sistem filosofic, un mod de a trăi, etc... totusi, ciudat, abia acum după

studii destul de intense, pline de pasiune chiar, după practică si meditatii repetate cu privire la yoga, as putea afirma pe bună dreptate, zic eu, că ambele afirmatii făcute mai sus sunt adevărate: yoga într-adevăr nu este o religie, insă este o sinteză extraordinar de bine concepută a tuturor religiilor (*as putea să o numesc diabolică*), diabolic de bine concepută si realizată, o mare capcană, o intensă seductie...

Găsesti în ea tot ceea ce doresti, ceva din fiecare religie, ea putând fi practicată de toti oamenii, indiferent de religia lor. ***Iată deci ce mare asemănare între asa zisa religie "New Age" si yoga***!

In aparentă atât yoga cât si isihasmul par doar să aibă ceva comun. In esentă, nu. Aparenta este dată de "*meditatie*" care apare ca mijloc de comunicare cu Dumnezeu. De ce nu si în esentă? Pentru că practica yoga are la baza sa principiul rezonantei care presupune o exteriorizare prin expansiunea câmpului constiintei, a corpurilor subtile în afara celui fizic, printr-o meditatie chiar asupra acestui lucru, adică pacea, linistea pe care încerci să o creezi vine prin constientizarea faptului că fiinta ta creste, creste, se amplifică din ce în ce mai mult în afară, mărirea aurei, a câmpului constiintei cu senzatia că esti peste tot, în întreg universul, că fiinta ta, sufletul (*care este microuniversul*) intră în rezonantă cu macrouniversul, cu întreg cosmosul, cu însăsi Divinitatea, de unde si ideea arhivehiculată de yoghini: "*Cunoaste-te pe tine însuti si vei cunoaste astfel tot universul împreună cu fortele ascunse ale sale*". Oricum, acesta a devenit deja un exercitiu yoghin foarte utilizat si îmbinat cu tot felul de alte posturi sau forme de meditatie.

In isihasm lucrurile stau cu totul altfel. In Filocalia nr. 7 si 8, se vede că aceste tehnici de meditatie isihastă presupun o interiorizare profundă cu o atentie îndreptată ferm spre inimă si aducerea lui Hristos acolo cu rugăciunea inimii, prin smerenie.

Totul în tehnicile de rugăciune isihastă presupune interiorizare, atentie îndreptată în interior, centrul vital inima, Hristos în inimă, chemarea Lui prin rugăciunea neîncetată a inimii (*în timp ce în yoga, mai ales starea de extaz Samadi Nirvana sunt caracterizate de realizarea asa numitului "vid creator benefic" fară de care nu poate exista iluminarea, extazul*), si bineînteles o stare profundă de smerenie pe care nici o tehnică yoga nu o presupune, ba chiar indirect o exclude tocmai printr-o creare aproape inconstientă dinainte a unei stări de beatitudine, de abandonare totală în voia lui Dumnezeu, prin unirea, contopirea cu El; adică prin mentalizarea aceasta nu se mai poate vorbi nici de smerenie, nici de umilintă, nici de lacrimi, ci doar, bine zis, de "*vid*".

Multi practicanti, sau mai bine zis multi dintre cei care încep practica yoga, întâmpină greutăti si în yoga fizică (Hata-Yoga) si mai ales în tehnicile de meditatie care la un moment dat îti induc o stare de teamă interioară, chiar de frică, bine întemeiată tocmai datorită acestei "*abandonări*" totale în bratele Universului, doar pe temeiul asa numitei rezonante, fară nici o logică, fară nici o ratiune clară, precisă. O abandonare în Necunoscut, fără cuvinte, adică fără rugăciune, fără nimic.

Multi zic că ei practică doar Hata-Yoga, fară să facă meditatie, pentru sănătate. Dar este o mare eroare, pentru că yoga fizică este nulă fără mental, pentru că ea presupune, implică, în mod automat mentalul prin concentrările care se fac pe anumiti centri de fortă (de energie) din organism. Si iată ce zic chiar yoghinii: "*yoga ca o banală gimnastică este o yoga periculoasă. O yoga fară spiritualitate este o yoga periculoasă. Yoga în ea însăsi este o gigantică fortă neutră ce poate trezi o fortă impersonală (?) extraordinară, asemănătoare, analogic, vorbind, cu soarele sau cu electricitatea*..." (**Yoga si Viata, anul 1. nr. 2, cap. Yoga si spiritualitatea**).

Aceasta este intr-un fel adevărat, pentru că au fost destui care neluând-o în serios au avut probleme de tot felul, chiar si anumite forme de nebunie. Totodată acest fragment este ca o invitatie seducătoare,

indirectă, inconstientă în ceea ce se numeste yoga: "*Jocul în care dacă intri, trebuie să joci până la capăt*" (*zic instructorii de yoga*). Destul de curioasă afirmatia...

O altă problemă ar fi aceea că asupra Indiei poate să plutească un mare semn de întrebare, la care yoghinii nu prea reusesc să răspundă fără echivoc. Intrebarea este: Cum se face totusi că o tară ca India, în care trăiesc atâtia yoghini si chiar mari întelepti, (*cei care au fost plus cei care simt*), în care sunt atâtia câlugări, mai ales în podisul Tibet (*marii yoghini tibetani detinători a tot felul de puteri paranormale*), nu au putut si nu au reusit si nici nu reusesc să facă ceva pentru propria lor tară; tară care nu numai că nu se remarcă a fi vreo putere economică în lume, sau mai stiu eu ce calitate, dar cu atât mai mult e o tară în care bântuie tot felul de boli dubioase, cu un nivel de trai destul de scăzut si, ce să mai vorbim despre spiritualitate sau nivel de gândire, inteligentă, la care sunt destul de jos.

După cum se poate lesne observa în toate aceste teorii, filosofii, idei yoghine, budhiste, taoiste... se pleacă de la căutarea binelui, a face bine, a fi echilibrat, a păstra echilibrul, dar răul este atât de confuz definit că aproape nici nu se aminteste de el, ajungând în cele din urmă să fie identificat cu Dumnezeu, căci, zic ei: "*Totul este Dumnezeu*", iar "*Dumnezeu este iubire*". Iată cum răul se sustrage, se transformă, venind apoi să-ti soptească, ca la început strămosilor nostri în grădina Edenului: "*Veti fi ca Dumnezeu*" . In yoga chiar se merge pe ideea acestei potentialităti.

Dar totusi, cum putem noi, creatia lui Dumnezeu să fim Dumnezeu? Cum s-ar putea oare creatia lui Dumnezeu să se identifice cu El? Cred că noi, creatia sa, niciodată nu putem fi El!

Si iată cum a luat nastere credinta nu în idolul Soare sau in Lună, ca în timpurile străvechi, ci astăzi se naste o nouă credintă având drept idol OMUL, prin credinta lui nemăsurată că ar putea deveni Dumnezeu. (**MIRABELA C.**).

Din nevinovata respiratie, de care m-am ocupat, am constatat că se foloseste si se urmăreste acumularea energiei "*prana*" din aer, prin dirijarea mintii si a atentiei la timpii de pauză, inspiratie, pauză, expiratie, prin care dobândim o energie în stare să relaxeze. Nu am avansat prea mult în practică, totusi am obtinut unele rezultate în stările de oboseală accentuată.

Ce pot spune, este că în aparentă nimic grav, ci de mare folos. Ca efecte, de care este aproape imposibil să-ti dai seama în timpul practicii, este mumifierea simtului sacru cu care ne-a înzestrat Dumnezeu, o împietrire a inimii datorită stăpânirii de sine prin dirijarea psihicului si luarea aminte continuu la el. Mai afectează simturile afective si comportamentul cu cei din jur, devenind printr-o mândrie nebună si iubire de sine, prea plin de sine, mărginindu-i pe toti ceilalti semeni, fiind dumnezeul lui si rob al "eu-lui" (**VIOREL G.**).

Omul cât trăieste trebuie să-L aibă călăuză pe Iisus, cu toată întelepciunea Sa. El reprezintă un ideal măret ce ne transformă trupul si sufletul. Rătăcirile sunt multe, iar yoga poate fi asemănată cu o sectă care îsi îndreaptă atentia mai întâi asupra trupului, prin Hata Yoga, iar mai apoi asupra mintii, prin Zen Yoga. .

Este o disciplină, un mod de viată ce-ti oferă o curătenie exterioară si interioară care te face să-ti îndrepti atentia doar asupra ta, si în tehnica Zen Yoga, asupra supranumitului guru luciferic, spre a-l venera, spre a-i urma sfaturile, pentru a-l diviniza. Aici este rătăcirea!

Yoga are legătură cu Orientul si toate practicile orientale te ajută să te cunosti, să-ti cunosti puterea, dar mai ales îti oferă posibilitatea să o dezvolti, zic ei, dar mai degrabă te amăgesti.

Ce influentă a avut în viata mea? Cred că mai bine nu mă întâlneam niciodată cu cuvântul yoga! (**SANDU P.**)

MARTURII III

EXTRASE DIN NICOLAE STHEINHARD

Misticismul constituie o aptitudine cu totul deosebită de abstractie. Străduinta ca printr-o trăire ascetică "*să ne omorâm mădularele cele de pe pământ*", căutarea de motive mistice sub materie, iubirea lui Hristos si ajungerea la comuniunea intelectuală cu El, caracterizează pe misticul, care se întoarce spre adâncurile cele mai intime ale inimii lui, dorind unirea mistică cu Hristos si izbutind-o prin suspine negrăite".

Misticul se distinge de ceilalti prin devotiunea lui, din tot sufletul, către Dumnezeu. El se găseste într-o convorbire neîntreruptă cu El, prin rugăciune. Si pe bună dreptate. Pentru că el crede că omul este atât de slab pentru evitarea răului si pentru săvârsirea binelui, încât diagrama raportului dintre Dumnezeu si om pe care ne-a dat-o Apostolul Pavel, nu poate decât să producă un simtământ de adancă smerenie în sufletul oricărui credincios. Intr-adevâr Apostolul Pavel zice: "Nu a celui ce voieste, nici a celui ce aleargă, ci a lui Dumnezeu, Celui ce miluieste". lar în altă parte: "Dumnezeu este Cel ce lucrează în noi si a voi si a lucra pentru bunăvoire". Si Domnul zice: "Nimic nu puteti face fără de Mine".

Acestea nu constituie numai un adevăr zdrobitor împotriva îngâmfării omenesti si nu sunt în măsură de a da numai înfătisarea nimicniciei omului, ci arată în acelasi timp si puterea invincibilă a rugăciunii în viata. Cazul profetului Ilie aduce o adevărată răsturnare atât pe scară axiologică a crestinismului, cât si în ce priveste valorificarea factorilor civilizatiei. Ilie era un om întru totul asemănător nouă în slăbiciune si s-a rugat cu rugăciune fierbinte, să nu plouă si nu a plouat pe pământ trei ani si sase luni. Si iarăsi s-a rugat si cerul a dat ploaie si pământul a făcut să rodească roada sa". Rugăciunea neîntreruptă este asadar misticism (adevăratul misticism), fiindcă prin rugâciune se poate lucra cea mai sfântă si cea mai tainică legătură cu Dumnezeu.

- Cei care se dedau misticismului trăiesc sub stăpânirea simtământului disparitiei în divinitate si trăiesc încă în situatia de inactiune si de stagnare, nefăcând nimic decât rugându-se?

- Nu, inactiunea nu este caracteristică misticismului crestin. Misticismul nu este static, isihastii nu socotesc că sufletul este absorbit în divinitate, după conceptia panteistă, ci ei consideră misticismul lor ca o cale către ceruri nesfârsită a sufletului de a se apropia de Dumnezeu, Cel ce este de altfel cu totul neapropiat. Puterile dumnezeiesti care aleargă către un centru, după cum spune un întelept, si care se găsesc în suflet, împing sufletul către Magnetul lui, către Dumnezeu. Mintea, vointa si sentimentul, într-o unitate demnă de admirat, sunt înrobite de dragostea dumnezeiască si se supun vointei divine, în asa măsură, încât omul nu are si nu voieste să ia cunostintă despre nici un alt lucru, în afară de Dumnezeu. Ei nici nu se uită pe ei însisi într-o fericită inactivitate, ci sunt activi, se întelege, în cadrul tipului de viată pe care o duc.

Neoplatonismul cu sistemul lui gnostic-fiziocratic credea că prin introspectie (*întoarcerea către sine însusi)* putea vedea cineva natura divină întrucât el considera sufletul ca o emanatie din Dumnezeu, punct de vedere care constituie o rătăcire fundamentală. Pe de o parte că sufletul nu provine dintr-o emanatie a lui Dumnezeu, iar pe de altă parte faptul că "in afară de înnoirea prin Hristos a chipului celui stricat al sufletului, introspectia nu duce la nimic altceva decât la reprezentarea naturii omenesti stricate", întrucât

chipul cel sfânt prin păcatul strămosesc a suferit întunecare. Pentru aceasta si Sfântul Grigorie Palama a numit pe cei din afară de renasterea crestină, care se ocupă cu introspectia privitori de chipuri, în contrast cu cei ai lui Hristos, care, cu adevărat, priveau chipul cel sfânt înconjurat de lumină strălucitoare. Ca atare, deosebirea dintre crestimsm si neoplatonism constă în însăsi baza temei misticismului.

Sfântul Grigorie Palama, si prin el întreaga dogmatică ortodoxă, ne incredintează că pentru omul "*cel nou*" al harului, asemănarea cu Hristos si unirea mistică cu El, constituie un bine făgăduit, obligatoriu, mai presus de întelegere si de demonstratie, de vreme ce prin duhul dat si prin împărtăsirea cu întreg Trupul lui Hristos, omul cel nou se uneste cu Hristos în chip mistic si devine necreat".

Dar de privirea dumnezeiască a "*luminii necreate*" si de energiile harului nu se învrednicesc decât numai cei curati cu inima, pe care însusi Donmul i-a învrednicit: "Fericiti cei curati cu inima că aceia vor vedea pe Dumnezeu" în veacul ce va să vină, dar si în cel din fată. Si tocmai sfintenia vietii constituie premisa cea mai necesară a misticismului Bisericii lui Hristos, în contrast cu religiile misterioase, care cu o simplă initiere învrednicesc pe credincios de descoperiri nespuse, sau în contrast cu neoplatonismul, cu Cabbala iudaică si cu misticismul teoretic al filosofilor, care se încred în mâreata lor fantezie. Presupun că ati înteles de acum că omul care este în Hristos Dumnezeu se îndumnezeieste devenind asemenea Lui, prin virtuti, apoi se uneste cu El, prin Harul Sfântului Duh.

Adevărul acesta dogmatic n-a provenit de la mistici, ci el constituie însăsi natura crestinismului. Crestinii mistici, dornici de a ajunge la bunul cel mai înalt, la unirea cu Dumnezeu, pe cât lucrul acesta este cu putintă omului, s-au indepartat de lucrurile cele trecătoare ale lumii, răstignindu-se pe ei însisi "*împreună cu patimile si poftele*".

Si, ca să mai spun ceva, cunostinta aceasta are ca izvor mai mult inima, decât creierul.

Ea intereseză în chip nemijlocit trăirea noastră deosebită, pentru că misticismul este o chestiune de inimă si, în strădania de a ne ajunge tinta, se pot ivi tot felul de rătăciri. Este foarte usor, bună oară, să acceptăm niscaiva idei mincinoase, ca adevărate, în virtutea faimoasei "*evidente*" stabilite a lui Cartesius, ca să mă leg numai de una din rătăcirile fandamentale ale filosofiei din afară. De asemenea este foarte usor să cultivăm sentimente care însală prin aparenta lor plăcută, în timp ce în realitate ele au fost semănate în inimă, cu multă subtilitate, de "*satan, cel transformat în înger de lumină*" (2 Cor. 11:14). Sau, de asemenea, necunoscând învătătura Părintilor cu privire la energiile Duhului, să cădem în neoplatonism sau în panteism mistic, închipuindu-ne că sufletul nostru este o fărâmă de Dumnezeu, că el caută să se piardă în oceanul divinitătii si, în felul acesta să dorim un amestec cu Divinitatea.

Pentru aceasta, ca regulă a drumului vietuirii noastre mistice "in Hristos", noi folosim Sfintele Scripturi, pe Sfintii Părinti, si tinem seama, în principal, de curătia inimii, în care, atunci când este cu desăvârsire curată, nu mai poate încăpea nici o rătăcire, ea fiind luminată cu desăvârsire de lumina dumnezeiască. Vai si amar de cel care s-ar încrede în ideile lui si cu plăcere si-ar purta corabia sufletului pe mările cele primejdioase ale dulcetilor inimii fără un conducător încercat. "Vai de cel singur" căci, "bărbatul cel lipsit de sfătuitor este vrăjmas lui însusi".

Trebuie să stim că, spre deosebire de ascet, care are ca mod de viată spirituală ascetismul, misticul foloseste asceza numai ca un mijloc de a ajunge la scopul lui.

Stadiile mersului misticismului, în succesiunea progresivă sunt: acela al curătirii, al strălucirii si al unirii, care, la rândul lor se împart în mai multe trepte de suire, pe care trebuie să le urce cineva, ca să ajungă în vârful scării, adică la unirea cu Dumnezeu.

Suirile acestea, în limbajul Părintilor sunt următoarele: rugăciunea curată, căldura inimii, energia sfântă, lacrimile inimii, pacea gândurilor, curătirea mintii, contemplarea tainelor, strălucirea minunată, luminarea inimii, desăvârsirea. Aici se realizează porunca Domnului: "*Fiti desăvârsiti precum si Tatăl vostru Cel ceresc, desăvârsit este*". Sufletul ajunge acum la starea aceea de întelepciune pe care dumnezeiescul Apostol Pavel o numeste "*intelepciunea ascunsă în taină*"'.

Asadar, folosul individual este că, prin har, sufletul ajunge la desăvârsirea morală la care este îngăduit oamenilor să ajungă. Si deoarece nu se poate întelege desăvârsirea fără iubirea lui Dumnezeu si a aproapelui, cel desăvârsit se roagă si imploră pe Dumnezeu, Căruia i-a devenit bine plăcut, cu care vorbeste acum, "*precum vorbeste cineva cu prietenul său*", pentru fratii lui, pentru ca în ce fel si chip să le vină în ajutor. Iar Domnul satisface toate dorintele sfinte ale aceluia care "L-a iubit mult" si care "*s-a facut fiu al lui Dumnezeu*" după har (*Teoclit Dionisiatul, "**Intre cer si pământ**"*).

Pretutindeni misună astăzi acei seducători numiti "guru" însotiti de suite de adepti si învătăcei. Altădată, tinerii nostri îi căutau în Himalaia. Astăzi vin ei la noi, amestecandu-se în concurenta cu ofertele exotice.

Berger de pildă, consideră că metoda focalizarii reprezintă o optiune clară pentru pasivitate si ca atare, pentru demonia manipulării oculte. Cel ce aplică metoda se pune întâi în stare de pasivitate, eliminând "*capul*". Insul trebuie să înceteze a mai gândi. Concomitent cu această operatie, se deschid portile sufletului si ale spiritului pentru răul ontologic, întrucât acolo nu poate exista un vid, un vacuum neocupat. La întrebarea: unde este manipulatorul, cine de fapt, manipulează, criticii fundamentalisti, arată cu degetul spre satana: reflectia ratională, odată înlăturată, devine posibilă infiltrarea unor forte spirituale sau duhuri incompatibile cu prezenta gândirii rationale. Acestea având acum cale liberă, se instalează comod în spatiul vid creat prin "*focusing*" si începe manipularea ocultă a individului indus astfel in eroare de cel viclean.

Cu alte cuvinte, fortele autovindecătoare si transformatoare nu sunt deloc benefice, ci malefice, sunt duhuri necurate, demoni care câstigă influentă si control neîngrădit asupra omului. Această critică e aplicată si celorlalte, mai ales meditatiei zen, yoga si antrenamentul autogen care, toate prevăd faze de instatare în pasivitate si de eliminare a "*bruiajului*" cârcotas al fluiditătii rationale. Pentru a preîntâmpina vigilenta critică fată de metodele meditative, pentru a preveni acuzatia stigmatizantă de satanism si magie neagră, adeptii vorbesc de "*restructurare cognitivă*", justificând în felul acesta si metoda hipnozei, prin care se documentează credinta anticrestină în reîncarnare.

Fundamentalismul religios sustine, nu fără temei, că vacuumul creat prin meditatia de tip oriental precum si prin alte metode de renuntare, fie si temporară, la controlul volutional si rational, implică primejdia irecuperabilitătii partiale sau totale a personalitătii, primejdia infiltrării oculte si a "*posedării demonice*", bresa spre manipulabilitatea totală a individului, întrucât ulterior cedării, nu mai are loc restaurarea completă a autonomiei, ci doar una aparentă; cel manipulat e încredintat că ceea ce face e voit de el însusi, pe când adevărul este că vointa sa proprie, egoul au fost substituite de către instante heteronome oculte. Fundamentalismul nu e departe de adevăr în această interpretare. Secularizată, dezbrăcată de mit, ea ar putea să ne reveleze servitutiile "*transformării*" indivizilor prin psihotehnici,

înainte ca acestia să fi fost antrenati într-un proces ireversibil. In domeniul spiritului nu e ca in cel al exercitiilor fizice, unde performantele musculare decad în absenta antrenamentului continuu. "*Schimbările din creier sunt întotdeauna definitive si practic ireversibile* " (**New Age - Bruno Wurtz** - *Editura de Vest, Timisoara, 1992, Extrase*).

S.Al.G.: Spre deosebire de Mircea Eliade, n-am fost în India. tara aceasta pe care nu o cunosc o port în inimă si-n minte. O văd scăldată în azurul întelepciunii si rourată de smerenie. Boierii si burghezii nostri spuneau pe la sfârsitul veacului trecut si în prima parte a celui de fată, că Franta le este o a doua patrie. Mie îmi este India.

N.St.: E si tara mizeriei, a unor exagerari...

S.Al.G.: (mânios) Asta-i o judecată în stil "civilizatoriu" si yankeu, stilul infam al omului "luminat", pentru care canalizarea si gadgaturile trec mult înaintea culturii! Cum de poti pune atât de mercantil si de sanogenetic problema? Nu, a cruta viata animalelor, a refuza să ucizi, a-ti unge tălpile cu miere ca să nu strivesti insectele si vietuitoarele de pe sol nu mi se par a fi "exagerari", căci la ele cred că ai binevoit să te referi. Imaginea autovehiculelor care opresc pentru a da prioritate vacilor nu-i deloc caraghioasă. E plină de tâlc si fireste, cu totul străină de mentalitatea monetară si arghirofilă si obsedată de "practic" a unor societăti voitoare a trăi numai pentru distractii si capitalizare...

N.St.: Dar vacile acelea sunt scheletice si hămesite, iar bandele de sobolani care circulă în voie...

Yoga, tantra, ocultismul si celelalte nu ne scot din maya, din iluzii si părelnicii; ne duc doar la alte iluzii (mai pitoresti, mai rare, mai impresionante), dar nu la esente. Suntem legănati, fermecati cu alte privelisti decât ale realitatii statistice însă nu iesim din cercul de cretă din juru-ne, din omul amăgitor în care ne-a scufundat--de-mi este îngăduit a mă exprima astfel--putemicul Krishna. Budha ne îmboldeste cu neantul. Hristos ne oferă totul.

Disting cu precădere **două tipuri de cultură**:

a) *Tipul oriental, caracterizat prin interiorizare, însingurare, meditatie, iesire din vâltoare*.

Tip bine conturat de G. Santayana: multumire cu sine, indiferentă totală cât priveste împrejurările exterioare (nu ele fauresc sufletul); averea nu contează, nici situatia (altundeva e centrul de gravitate), nu se dă ascultare celor ce sporovăiesc oamenii, nu se acordă celor "ce se întâmplă" mai multă atentie decât schimbărilor vremii; ceilalti sunt lăsati să trăncănească ori să tune în voia lor, înteleptul stă cuminte în coltisorul său, la umbră sau la soare, după cum e cazul, molfăie o bucată de pâine si nu-i pasă de nimic; stă si meditează, sprijinit pe călcâie sau asezat în pozitie de lotus si--uneori, rareori--comunică revelatiile primite de la Spirit. Acesta-i tipul asiatic-oriental-indian-yoghin-zenist.

Cât de ideal, excelent, superior pare! desăvârsit, nobil, întelept. Inatacabil, de fapt, nu-i. Pentru că nu-i complet.

b) *Tipul întrupat*.

Acesta se opune în adevăr tipului oriental sau mai bine zis îl completează, îl corectează, îl echilibrează.

E perfect evocat în aceste rânduri ale Părintelui Dumitru Stăniloae: "*Corporalitatea e manifestarea necesară a puterii de viată a eului. Ceea ce nu se poate exterioriza, ceea ce e neputincios fată de lumea*

externă e slab, e nedeplin ca putere de viată”. Iar mai departe: “*în orice om nu există coincidenta dintre esentă si existentă. In om existenta întotdeauna diferă de esentă, de unde si devenirea sa întru o fiintă completă*”.

Ce rezultă din cele de mai sus? Că orientalii pierd din vedere materialitatea creatiei, facerea, întruparea. Nu suntem numai spirit. Nici în exclusivitate materie. Usor ne-ar veni să fim numai una din cele două. Iată nu-i asa, nu-i după vrerea noastră, ne aflăm implicati într-o dihotomie antagonistă.

Interiorizarea orientală nu rezolvă pe deplin încalceala. Spiritul îndeamnă către cultură: Materia către civilizatie. Nici aceasta nu se cade să fie defaunată, ocărâtă, măcar că permite libera dezvoltare a spiritului. Nu suntem, precum cred orientalii, spirit; ci spirit întrupat. Conceptiei i se opune--adică nu, i se adaugă spre împlinire conceptia europeană (occidentală, crestină) a întrupării.

Din acest punct de vedere, crestinismul rezumă conceptia europeană. Să ne spiritualizăm, să ne culturalizăm, să ne înduhovnicim, dar să nu uităm că suntem întrupati si că nu dispunem de putinta de a tăgădui corporalitatea si civilizatia. Nu putem nesocoti, desconsidera, înjosi realitatea, “*prezenta noastră în lume*”; ne paste mereu riscul recăderii în sălbăticie.

Creatia (*facerea*) nu-i un blestem. Aceasta chiar constituie diferenta dintre cele două sisteme; europenii nu cred că facerea e un blestem, o grea osândă; că viata e si ea o pacoste sau în orice caz un “*neajuns*”, cum se exprimă Cioran (*Neajuns, zice, dar gândeste: belea, nenorocire*). Europenii, ca unii care iau aminte la faptul întrupării, vor să spiritualizeze viata, nu să o neantizeze.

Există în cuprinsul lumii europene de astăzi tendinta pe care nu o putem ignora. E vorba de puternica atractie exercitată mai ales asupra tinerilor, de către formele religioase ale Orientului: budhismul, yoga, tantra, hinduismul, zenismul, taoismul. Acestea toate ne îndeamnă să ne punem întrebarea esentială: care este deosebirea caracteristică dintre crestinism si toate aceste mistici care în fapt au o viziune aproape comună asupra marilor probleme finale ale omului?

Mie unuia, marea deosebire mi se pare a fi aceasta: crestinismul iubeste si proslăveste viata, iar budhismul si congenerele lui o dispretuiesc si urmăresc, fiecare în felul ei, să o desfiinteze. Tema aceasta, a deosebirii dintre crestinism si budhism, am discutat-o îndelung cu răposatul meu prieten Sergiu Al. George, foarte interesat si foarte atras si el de misticile Orientului. Crestinismul făgăduieste omului viata vesnică, iar budhismul intrarea in neant si pieirea individualitătii. In crestinism omul mântuit va dobândi la judecata de apoi învierea trupului si viata vesnică pentru sufletul sâu si pentru trupul său induhovnicit. In budhism e cu totul altfel: eul (*asa zisul eu*) purificat va părăsi valea aceasta a plângerii căreia îi spune samsara, în mod definitiv si se va pierde în nedefinitul nirvanei. Există deci o deosebire totală între cele două sisteme, unul e al preamăririi vietii, celălalt al preamăririi lepădării de viată.

Deosebit de dramatică si de impresionantă mi se pare descifrarea textelor lamaiste a “stării intermediare” dintre moarte si o eventuală nouă întrupare a constiintei individuale. In bardo eul rătăceste puternic solicitat si ispitit de numeroase si felurite matrice care i se oferă ca mijloace de reintrare în samsara. Constiintele neevoluate se lasă ispitite si reintră în jalnicul, absurdul, fantasticul ciclu de morti si nasteri al samsarei. Constiintele evoluate resping însă solicitările acestea insidioase si-si caută refugiul si salvarea într-o lume de dincolo, care-i adevărata realitate, adică neantul.

Crestinismul, este cel căruia i se potriveste cel mai bine definitia dată de Unamuno omului: fiinta care tinde spre, si îsi doreste în principal vesnicia. Mistica orientală îi propune omului cu totul altceva: disparitia vesnică, contopirea într-un Tot în care nu mai există constiinta de sine si nu mai pot fi concepute "*persoane diferite*".

Ii mai spuneam lui **Sergiu Al-George** că budhismul mi se pare lipsit de acea iubire care-i fundamentală in invătătura crestină. Imi răspundea dându-mi exemplul acelui bothisattva care ar putea prin purificare să aibă acces la nirvana si care totusi nu o face si reintră în ,ciclul samsaric numai pentru a fi de ajutor semenilor săi. Da, exemplul este emotionant, insă nu rămâne mai putin adevărată falia dintre cele două viziuni. In crestinism viata este iubită si învesnicită, iar în budhism este considerată ca un blestem, o suferintă si un bucluc de care se cuvine să încercăm să scăpăm cât mai iute... Crestinismul gândeste în mod cu totul contra. Pentru crestinism viata este un dar minunat si Dumnezeu l-a creat pe om nu atât pentru a fi slăvit de el (*căci, fiind desăvârsit, nu are nevoie de preaslăviri*), ci pentru a-i da si omului putinta să se învrednicească de incomparabila bucurie a conjugării verbului a fi. Aceasta-i dilema: existenta sau neexistenta, a fi sau a nu fi, cum spune Hamlet. Ce este crestinismul? Este religia lui a fi.

In teologia Părintelui Stăniloaie, întotdeauna plină de idei originale si de observatii profunde, dacă ar fi să mă opresc asupra unui punct anume as alege ideea centrală pentru opera sa, că originalitatea crestinismului vine mai ales din faptul că în crestinism Dumnezeu este persoană. Intreaga teologie a Părintelui Stăniloaie, de altfel, cred că poate fi considerată, mai presus de orice, personalistă. Dumnezeu este persoană. Credinciosul este persoană. Rugăciunea este calea prin care omul-persoană stă de vorbă cu Dumnezeu-persoană. De aici provine si dulceata extraordinară si unică a crestinismului, din această relatie de tip eu-tu, dintre om si Dumnezeul său. Omul nu se află în lume confruntat de o entitate abstractă, de un Tot nenumit si anonim, ci se află fată către fată cu o Persoană, căreia i se poate adresa nemijlocit într-o atmosferă de intimitate, încredere si revărsare a sinei. Suprema dovadă a personalitătii lui Dumnezeu o constituie întruparea Sa. Dumnezeu S-a făcut om. Pentru a ne cunoaste păsurile si necazurile dinlăuntru si direct, El n-a recurs la mijloace informationale intermediare, ci S-a născut din Fecioara si S-a făcut ca unul dintre noi, astfel încât să-i poată fi cunoscută conditia omenească nerestrictiv. De aceea si scria în Sfânta Evanghelie de la Ioan că I S-a dat putere de judecată Fiului Omului.

Nu unui Hristos Fiul lui Dumnezeu, ci Fiului Omului, adică Celui ce S-a făcut om, Care nu S-a informat trimitând pe pământ un referent sau un reporter, ci si-a asumat conditia omenească spre a Se informa de-a dreptul de la izvor.

Budhismul este o ghetărie, o algebră, un sistem... Ca si yoga, ca si taoismul. Eu l-am cercetat atent: nu numai la Eliade (*interpretat foarte serios si pătrunzător*), ci si în volumele scrise de Evans-Ventz si latna Kazi Dasa Samdup (*în engleză, traduse de-a dreptul din tibetană*). Am înteles că dacă-i asa cum ne spune Cartea tibetană a mortilor atunci înseamnă că pământul acesta e iadul vesnic în care mereu revenim din bardo spre a ne întrupa de istov.

"*Lăsati-mă să cred în Hristos, să mă rog Lui ca Persoană, să-L iubesc, să nădăjduiesc în El care mă face liber*" (loan 8:36,3l-32), în persoana Lui, vorba lui Noica, Persoana Lui cuminecabilă si comunicabilă.

Stiu de la fostii mei coreligionari si de la prietenii mei occidentali (si din toată ori mai toată literatura occidentală contemporană) că sunt dispusi să recunoască morala crestină dar că pentru nimic în lume nu se pot învoi cu personalitatea divină a lui Iisus. Iar Stăniloaie asta spune si dovedeste: că esenta "*binevoitoare*" a crestinismului constă în personalitatea lui Hristos, divino-umană! întreaga problemă e de informatică si comunicare. Biruitor si rational rezolvată de Crestinism.

(ROG A LUA AMINTE CĂ EU NU CUNOSC BUDHISMUL DIN ZIARE SI REVISTE, CI PE CÂT SE POATE UNUIA CARE CUNOASTE SANSCRITA SI TIBETANA - DE LA IZVOARE SERIOASE AJUTÂNDU-MI MULT RĂPOSATII MEI PRIETENI SERGIU AL-GEORGE SI PR. MIHAI AVRAMESCU - EXTRASE DIN NICOLAE STHEINHARD).

ARHIMANDRITUL SOFRONIE, UCENICUL SFÂNTULUI SILUAN

Să fie sănătos cu universul lui ciclic si cu nirvana lui, eu rămân cu Hristos. Smerit, smerit, dar am si eu mândria mea; mă cred a fi o persoană, o făptură cu duh care poate intra în comunicare cu persoana Hristos (*Dostoievski*).

Calea Părintilor nostri cere credintă tare si îndelungă răbdare, în timp ce contemporanii nostri încearcă să apuce toate darurile spirituale, între care si contemplarea imediată a Dumnezeului absolut, cu sila si grabnic. Se află destul de des la ei o tendintă de a stabili paralele între rugăciunea prin numele lui Iisus si yoga, meditatie transcedentală si alte practici asemănătoare. Trebuie să semnalez aici riscurile unei confuzii; este periculos de a se considera rugăciunea ca o "*tehnică*" dintre cele mai simple si dintre cele mai usoare conducând la unirea imediată cu Dumnezeu. Este indispensabil de a sublinia în mod categoric diferenta radicală care există între rugăciunea lui Iisus si toate celelalte teorii ascetice. Se însează cei care se străduiesc să se golească mintal de tot ceea ce este trecător, relativ, pentru a ajunge la oarecare prag invizibil, de a dobândi constiinta a ceea ce au fost ei din veac, si de a realiza astfel "*identitatea*" lor cu Principiul întregii existente, pentru a se reintoarce spre Absolutul de dincolo de persoană si "*Fără Nume*" si de a se uni cu El, pentru a dizolva în oceanul suprainteligibil însăsi persoana lor, confundând-o cu forma individuală a existentei naturale.

Eforturile ascetice de acest gen au permis unora să se ridice până la o contemplare supraratională a fiintei, de a încerca un oarecare fior mistic si de a cunoaste starea de tăcere a mintii după ce cineva a străbătut limitele spatiului si timpului. In experientele de acest gen omul poate simti calmul, linistea rezultând din detasarea de fenomenele constant schimbătoare ale lumii vizibile, să descopere în sine libertatea duhului si să contemple frumusetea inteligibilă. El poate avea chiar o oarecare experientă a vesniciei.

Ultimul rezultat al unei astfel de asceze nepersonaliste a condus pe multi să considere că principiul dumnezeiesc este în însâsi natura omului; să tindă spre autoîndumnezeire, ceea ce este la originea marii căderi, să disceamă în ei oarecare "*absoluitate*" care, de fapt, nu este decât reflexul Absoluitătii dumnezeiesti în fiinta creată după chipul Ei; să încerce o oarecare dorintă de a se reîntoarce la starea de calm profund în care se găsea, pretind ei, înainte de venirea Sa în această lume. Această miscare spre profunzimile fiintei proprii nu este nimic altceva decât o atractie spre nefiinta din care au fost adusi prin vointa Creatorului. în tot cazul, când omul a trecut prin experienta golirii, acest fel de deraieri mintale pot apărea în duhul său. Nu este intentia mea de a enumera aici toate întelegerile intelectuale, toate formele posibile de intuitie intelectuală, dar voi spune din propria mea experientă că în toate acestea Dumnezeul Cel Viu, adică Cel Care Este cu adevărat, NU SE AFLĂ. Este vorba de o aptitudine naturală a duhului omenesc în miscarea sa ascendentă spre Absolut. Orice contemplare realizată pe această cale este o contemplare de sine, dar nu o contemplare a lui Dumnezeu. In aceste stări noi descoperim, desigur, o frumusete, dar este încă o frumusete creată, nu Fiinta primă. Si toate acestea nu conduc pe om la mântuire.

Adevărata eliberare începe când se acceptă deplin si fară îndoială revelatia: "*Eu sunt Cel Care este*" (Ies. 3:14), Eu sunt Alfa si Omega, Cel ce este, Cel ce era si Cel ce vine, Atottiitorul. (Apoc. 1:8). Dumnezeu este

Absolut personal, Treime deofiintă si nedespărtită (*Tatăl, Fiul si Duhul Sfânt*). Pe acesta revelatie se zideste întreaga noastră viată crestină. Acest Dnmnezeu ne-a chemat de la nefiintă la această viată. Constiinta Dumnezeului Celui Viu si pătrunderea în taina căilor creatiei Sale ne eliberează de întunericul propriilor noastre idei privind Absolutul. si ne mântuieste, de atractia, desigur neconstientă dar totusi fatală, de a abandona orice existentă. Am fost creati în scopul de a fi asociati Fiintei dumnezeiesti, Celui care este cu adevărat. Hristos ne-a indicat calea: "Str*âmtă este poarta si îngustă este calea care duce la viată*" (Matei 7:14).

Intelegând profunzimile întelepciunii Creatorului; acceptăm suferintele prin care se dobândeste vesnicia dumnezeiască. Si când Lumina Sa ne acoperă cu umbra Sa, unim în noi contemplarea celor două extremităti ale adâncului: de o parte întunericul iadului, si de alta triumful biruintei. Suntem în mod existential introdusi in domeniul Vietii necreate. Iadul îsi pierde stăpânirea asupra noastră. Ne este dat harul de a trăi starea Cuvântului întrupat, a lui Hristos pogorându-Se în iad ca Biruitor. Atunci, prin puterea dragostei Sale, îmbrătisăm întreaga zidire în rugăciunea noastră: ***Iisuse, Stăpâne Atotputernice si Bun, miluieste-ne pe noi si lumea ta***.

Astfel se petrecură lucrurile pentru mine în tineretea mea. Asceza mea spirituală consta în a mă dezgoli, printr-o concentrare mintală voluntară, de materialitatea trupului meu si de sensibilitatea lui, apoi de a-mi urma mersul spre Fiinta pură transcendentă anulând în mine principiul personal, gândirea si celelalte aspecte ale existentei cosmice. Astfel, în toti acesti ani, eu slujii pe "*dumnezeul filosofilor*" care, în realitate nu există.

In cursul tineretii mele am trăit în aceasta rătăcire, aflându-mă sub influenta cărtilor de mistică orientală si ca urmare a întâlnirii cu persoane venite din tări unde această modă de spiritualitate se cultivă de milenii. Nu este deloc usor a te elibera de această nebunie; în fată vi se poate ivi mereu argumentul potrivit căruia nu ati fi încă în aparentă în mod satisfăcător golit de tot ce este relativ în fiinta cosmică. In avântul spre desăvârsire trebuie, potrivit acestei perspective, sa depăsesti în sine principiul persoanei, căci el nu este decât forma vremelnică a existentei si impune la toate manifestările noastre; pe scurt, este vorba de a se orienta de bună voie spre dizolvarea sau spre distrugerea persoanei omenesti în nemiscatul ocean al Fiintei pure, al Absolutului suprapersonal.

Nu putem trece peste întrebarea: cine deci cunoaste? Cine se hotăreste pe sine însusi? Si încă o altă întrebare: Dacă am iesit din Principiul fără de început, cum deci a putut să se producă o atât de profundă degradare a fiintei mele? Pentru ce îmi trebuie acum să caut cu atâtea eforturi să mă separ de trup, pentru a deveni din nou ceea ce dintotdeauna am fost si ceea ce--în viziunea intelectuală abstractă--n-am încetat niciodată să fiu?

Practica meditatiei mele mă făcu să gust o liniste care mă eliberă de împrăstierile pricinuite de grijile vietii pământesti; ea îmi dâdu ceasuri de o intensă bucurie intelectuală, mă ridică în sfere asa-zise spirituale si mă asează mai presus de mediul care mă înconjura. Experienta mea orientală era sinceră, dar a îmbrăcat mai curând o formă intelectuală, detasată de inimă: asceza consta în a te goli mintal de tot ce este relativ. Incetul cu încetul dobândii convingerea că apucasem pe un drum fals, că mă îndepărtam de Fiinta adevărată, reală, si că mă îndreptam spre ne-fiintă. Dar cunostinta autentică nu apărea incă la orizontul mintii mele.

Am cunoscut în această vreme o tensiune extremă; starea intelectului meu se asemăna aceleia unei bărci subrede plutind într-o noapte adâncă pe o mare tulburată; când se ridica pe creasta unui val, când era aruncată cu mânie în adânc. Dar Cel pe Care îl părăsisem într-un oarecare fel, pe "*motiv de inutilitate*" nu

mă lepădase pe de-a-ntregul si căută El însusi un prilej să mi Se arate. El puse deodată înaintea ochilor mei un text din Biblie, acela al revelatiei din Sinai: "**EU SUNT CEL CE SUNT**". Fiinta sunt Eu. Dumnezeu Stăpânul absolut al tuturor spatiilor stelare si al galaxiilor celor mai îndepărtate este personal - EU SUNT.

Acest Dumnezeu personal deveni pentru mine, nu în ordinea gândirii abstracte, ci intr-un mod existential, o evidentă pe care o trăii din întreaga mea fiintă. Toată stuctura vietii mele sprituale fu transformată, chiar dacă nu pe deplin limpede, de acum mintea mea stia totusi în ce directie să se îndrepte: lumina stelei polare stinsese privirea mea si intelectul meu nu putea să se ridice până la ea. Desigur, acest Dumnezeu este grozav de îndepărtat, dar este accesibil duhului nostru. Să pretinzi a fi dumnezeu în afara singurului Dumnezeu adevărat este o nebunie mai rea decât orice altă formă de nebunie. Dar când am dobândît constiinta grozăviei căderii mele, m-am pus pe tânguiri deznădâjduite si am vărsat lacrimi amare si fierbinti. Domnul mi-a dăruit desnădejdea care naste harul. Si atunci când plângeam asupra mea insămi ca asupra unui mort, vărsând lacrimi din belsug, fără a îndrăzni să-mi ridic gândurile spre El, El îmi apăru în lumina Sa. Astfel puse El începutul noii mele vieti, după ce m-a făcut să renasc în lacrimile pocăintei. Tot ceea ce mai înainte era atrăgător în această lume îsi pierdu farmecul si, fără a mă mai gândi la nimic altceva, mă pusei pe rugăciune.

In decursul meditatiilor mele (*domeniu în care realizasem progrese prin concentrare*) vedeam energia mea gânditoare asemănătoare unei lumini de slabă intensitate. Această lumină se afla în interioml cutiei craniene si în jurul ei; totusi inima mea nu participa la această experientă, căci ea trăia separată de creier.

Multi ani mai târziu, după ce am fost cercetat de milostivirea Prea înaltului Dumnezeu, observai că lumina necreată este calmă, unită, regulată; ea actionează asupra mintii, asupra inimii si chiar asupra trupului. Când o contemplă, întreaga fiintă se află într-o stare pe care "pământul" nu o cunoaste. Această lumină este lumina dragostei, lumina cunostiintei, lumina nemuririi si a unei păci minunate.

DUPĂ CE AM REDESCOPERIT PE HRISTOS, EXPERIENTA MEA ORIENTALĂ CARE DURASE SAPTE SAU OPT ANI, ÎMI APĂRU CA O ÎNCĂLCARE DIN CELE MAI GROAZNICE FATĂ DE DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU. FUSESEM CUPRINS DE UN FEL DE GROAZĂ SFANTĂ, AVÂND CONSTIINTA CĂ ERAM UN NECREDINCIOS SI UN APOSTAT SI LA GÂNDUL CĂ VOI RĂMÂNE PENTRU TOTDEAUNA NEVREDNIC DE UN ASEMENEA DUMNEZEU (ARHIMANDRITUL SOFRONIE, UCENICUL SFÂNTULUI SILUAN)

MARTURIA UNUI TANAR CARE A PRACTICAT YOGA SI TEHNICI DE BIOENERGIE

La îndemnul duhovnicului meu am pornit la scrierea acestor rânduri cu gândul de a împărtăsi si altora tulburătoarea experientă trăită de mine prin practicarea de: yoga, tantra-yoga, dianetică, qi-qong, vindecare bioenergetică, vorbire cu supraeul, meditatie pozitivă, regimuri alimentare-bionaturiste. Aceste rânduri le scriu atât pentru cei ce practică acestea, cât si pentru cei care nu le practică, în dorinta de a le arăta unde si cum se poate gresi, si mai ales, unde se poate ajunge.

Mai întâi voi prezenta cauzele care m-au condus spre aceste practici: în primul rând a fost vorba de educatia primită în familie. Trăind în plin comunsm, părintii mi-au orientat formarea mea intelectuală spre normele si perceptele materialismului stiintific.

In al doilea rând a fost vorba de caracteristicile mele sufletesti. Eu am fost un băiat timid, tăcut, rusinos, relativ calm, cam fricos, destul de slăbut din punct de vedere fizic, cu o fizionomie obisnuită si având o

inteligentă medie. Eram iertător, inclinat spre a face binele, eram putin idealist, însă eram orgolios, îmi plăcea să-i judec pe altii, să mă înalt, să domin si îmi plăcea să visez, să las gandurile să-mi zboare.

Alti factori care au usurat foarte mult receptivitatea fată de practicile orientale au fost: lecturarea din abundentă a - literaturii stiintifico-fantastice si a filmelor pe această temă, a literaturii în care sunt descrise mistere ale civilizatiei omenesti, cărti despre OZN-uri, muzica electronică contemporană, filmele cu arte martiale în care se putea vedea superioritatea spirituală a orientalilor fată de europeni sau americani.

Toti factorii enumerati mai sus stimulează imaginatia tânărului, îl duc să viseze si să creadă că în afară de realitatea pe care o stie, mai există si altele nestiute, pline de mister, exotism si supranatural. în aceste conditii eu am primit de la un coleg de serviciu o revistă de propagandă a practicilor, exercitiilor si universului yoghin. La scurt timp am avut posibilitatea să citesc si cel de-al doilea număr al revistei. .

Când am citit aceste reviste am rămas uimit. Nici măcar în cea mai bună carte stiintifico-fantastică nu găsisem un univers, o lume si o realitate mai uluitoare si mai fascinantă decât cea pe care o propuneau aceste două reviste. Pentru mine a fost extraordinar să descopăr că în afara lumii obisnuite în care trăim există o alta, că ce este stiut de mine si de lume în general este doar o intimă si mutilată parte a realitătii si că această realitate este una spirituală.

Dar evenimentul cel mai adânc, cel mai important care s-a petrecut pentru mine, pentru sufletul si pentru mintea mea, atunci când am citit aceste reviste a fost acela al mtâlnirii cu Dumnezeu. Atunci am aflat si simtit cu tot sufletul că există Dumnezeu, că el ne-a creat si ne iubeste; că adevărata ratiune a vietii este aceea de progres spiritual, de neîncetată slefuire spirituală pentru a ajunge sau a ne apropia de eliberare, adică a fi buni si nu răi, de a fi asemănători cu Dumnezeu si nu doar niste creaturi de carne si oase care se zbuciumă fără nici o ratiune si scop între momentul nasterii si cel al mortii.

O viată întreagă refuzasem să cred că există Dumnezeu pentru că nimeni nu stiuse să-mi explice existenta Lui într-un mod logic si stiintific, într-un mod care să mă scoată din realitatea inconjurătoare care îl nega pe Dumnezeu si să mă ducă într-una în care existenta Divinitătii să se descopere de la sine, să fie demonstrată logic, faptic, să se impună intuitiv si prin dovezi.

Nimeni nu-mi vorbise până atunci că există un univers sufletesc, că trupurile noastre nu sunt decât un suport material pentru suflet, că adevăratul om sunt eu cel sufletesc, sunt eu cel care animă acest trup cu viată si îl foloseste ca un suport în această lume materială. Dumnezeu există, El a creat lumea cea văzută si cea nevăzută, El a creat tot ce vietuieste, El a creat omul. Omul este alcătuit din trup si suflet. După moartea pământească sufletul nu moare. Oamenii trebuie să se lupte cu ei însisi pentru a deveni mai buni, mai plini de iubire, mai frumosi sufleteste. Dumnezeu ne iubeste si are grijă de fiecare dintre noi în orice clipă.

Când după o viată trăită după fel de fel de modele false, artificiale, pline de rău care te duc pană la disperata situatie de a te întreba “dar oare ce rost are viata aceasta a mea, pentru ce trăiesc?”' îti sunt prezentate aceste adevăruri, atunci sufletul, strigând de bucurie că a găsit sau regăsit adevăratul sens al vietii si adevărul despre Dumnezeu si realitatea în care trăieste, fuge si îmbrătisează pe cel ce i-a deschis ochii asupra acestora, adică, în cazul meu, asupra sistemului de practici si credinte orientale yoghine.

Insă alături de aceste adevăruri de care sufletul meu fusese despărtit atâta amar de vreme si de care era atât de însetat, adevăruri pe care orice crestin ortodox le învată la cel mai elementar nivel, erau multe alte

cunostinte si lucruri care erau adevărate doar pentru cei care practicau sau învătau pe altii să practice yoga, adică: credinta în reîncarnare, în existenta corpurilor omenesti invizibile pentru privirea oamenilor obisnuiti, credinta într-un univers fizic, astral, cauzal, credinta că scopul vietii este acela de a te elibera de orice dorintă lumească si în final să te unesti cu divinitatea, ca fiind o parte din ea.

Deci, pe langă adevărurile si sensurile de viată pe care sufletul meu le căuta de mult, eu am îmbrătisat si acceptat de bune si restul de credinte si practici care alcătuiesc sistemul filozofico-religios yoghin. Multe din credintele si practicile yoghine erau stranii, contradictorii, greu de înteles si crezut. Multe erau dovedite ca fiind adevărate prin dovezi ce nu puteau fi verificate, sau chiar păreau dubioase. Insă eu mi-am zis că n-am încă nivelul spiritual ca să realizez si să înteleg adâncimea adevărurilor si întelepciunii yoghine.

Pentru că citisem în revistele yoga că universurile invizibile si cel vizibil sunt brăzdate de o multime de energii insesizabile pentru oamenii obisnuiti si care nu erau detectabile de către aparatele construite până in prezent, mi-am zis că acestea trebuie să fie energiile cu care lucrează pentru însănătosire bioenergetienii. Si într-adevăr, când am fost să audiez o sedintă tinută de doamna Ana Pricop în cadrul cercului de "*Holoterapie*", am crezut că nu gresisem.

La Casa Tineretului, unde am asistat prima dată la o sedintă de dezengramare hibridă, după o oră si jumătate de privit la cei ce se dezengramau, am crezut că am nimerit într-un salon de la spitalul de nebuni. Care mai de care se tăvălea cuprins de spasme, atunci când retrăia engramele, unii urlau de durere, unii suceau mâinile la altii, în timp ce altii le suceau picioarele pentru a-i face să retrăiască mai din plin engramele, altii răgeau ca niste animale înjunghiate, altii, mai linistiti, vorbeau de ti se înfioarau urechile, altii râdeau ca nebunii sau ca istericii, altii plângeau în cea mai mare disperare. La sfârsit, toti s-au linistit, au făcut meditatie, păreau foarte destinsi si relaxati.

I-am povestit doamnei Ana despre toate experientele avute de mine de când începusem să practic qi-qong si dezengramare dianetică si despre cei trei maestri ai mei, despre faptul că luasem legătura cu supraeul. Mi-a răspuns că este foarte bine, că e posibil, că si ea si altii au maestri în astral si cauzal, că toti marii maestri yoghini, tibetani si de qi-qong au maestri în celelalte universuri, care îi ghidează si îi îndrumă, si deci, să merg înainte până voi deveni propriul meu maestru. Numai să fiu cu băgare de seamă că există si entităti si spirite negative care imită foarte bine supraeul sau pe maestri si pot să-ti trimită niste mesaje care să te ducă să faci prostii. De aceea, înainte de a trece la o actiune, trebuie să analizăm foarte bine orice mesaj sau comunicare si să vedem dacă vine de unde trebuie. Cu privire la rezultatele la care am ajuns mi-a zis că e foarte bine si că pot să-i dau bătaie inainte. (*Deci se acceptă prezenta fortelor malefice, satanice, a dracilor, dar măsurile care se iau sunt minime si oricând poti fi înselat* n.n.).

Am ajuns până acolo încât puteam să misc obiecte, să ajut pe cei bolnavi. Astfel, o colegă de serviciu mi-a povestit despre fratele ei care era grav bolnav si m-a rugat să o ajut dacă pot.

Ajuns acasă, supraeul a intrat în legătură cu mine si mi-a zis că trebuie să mă duc să-l vindec pe acel om, cu precizarea că de acum încolo tot ceea ce fac, fac în numele lui Dumnezeu, aceasta fiind o misiune incredintată de Dumnezeu si că voi primi forta si mijloacele necesare împlinirii ei. Am lucrat în ziua aceea aproape 6 ore de exercitii de tip qi-qong si dezengramări, ajungând la un potential energetic deosebit de mare (*stiam acum să-l si măsor*).

A doua zi am mers la acel bolnav care era atât de topit de boală încât picioarele sale nu erau mai groase decât mâinile mele. I-am dat foarte multă bioenergie si a putut să-si miste mâna si piciorul care erau paralizate.

Incurajat de astfel de rezultate am repetat sedintele de trei ori în decurs de cinci zile cu aceleasi efecte. Supraeul mă punea să lucrez cât mai mult qi-qong si dezengramări pentru a-mi mări potentialul bioenergetic. De asemenea el mi-a indicat în această perioadă alti oameni cu care trebuie să lucrez si să-i vindec. Aveam mare încredere în supraeul meu pentru că datorită lui realizasem tot ce era bun de când mă apucasem de practicile energetice.

Tot el îmi permise accesul la cunoasterea pură si la puteri paranormale. In acest fel mi s-au relevat alte chakrasuri în configuratia corpurilor energetice care erau stiute în secret numai de marii maestri bioenergeticieni (sapte centri principali despre care află orice începător plus încă patru centri principali si mai multi centri secundari). Apoi am învătat să anihilez entitătile negative.

In acele zile a urmat o avalansă de revelatii în domeniul cunoasterii universului bioenergetic, o avalansă de dezengramări cu pătrunderi în vietile anterioare, chiar si în prima viată trăită de mine pe pământ acum 136,786 de ani pe continentul antediluvian Mu.

Intr-o zi de joi supraeul mă avertizase că Dumnezeu îngăduise ca să-mi fie deschisă vederea spirituală a lumilor invizibile si pe măsură ce voi lucra pentru curătirea impuritătilor fizice si spirituale voi vedea din ce în ce mai clar realitătile din lumea astrală, univers energetic invizibil pentru oamenii obisnuiti.

Aceste metode mi le perfectionasem sub asistenta supraeului în sedintele de vindecare ale bolnavului afectat de paralizie, iar rezultatele le văzusem cu ochii mei si eu si cei ce asistau; bolnavul restabilindu-se oarecum, începând să-si miste mâna si piciorul paralizat, desi cu greutate si dureri mari. Ii revenise pofta de mâncare, se mai întărise putin.

Tot atunci supraeul m-a învătat să operez pe corpurile energetice, asa-zisa chirurgie energetică, făcând bolnavului câteva transplanturi energetice. Vă dati seama ce mândru eram de mine că Dumnezeu mă învrednicise cu o asemenea misiune si că îmi dăduse asemenea puteri si cunostinte în domeniul bioenergetic. Tot atunci mi s-a dat un alt nume si era suficient să-l pronunt ca un noian de energie să se reverse asupra mea.

Din când în când mă fulgera un gând de frică cum că ceea ce fac eu nu e bine, că este o nebunie, dar imediat înlăturam acel gând stiind că eu sunt trimisul lui Dumnezeu si că am de îndeplinit misiunea pe care mi-o încredintase, fiind si multe intâmplări care confirmau acest lucru. Ceea ce m-a convins pe deplin că ce fac eu e bine a fost faptul că am reusit să vindec instantaneu o migrenă foarte putemică unei colege de birou. Alt lucru care m-a fâcut să cred că tot ce fac e bine a fost diagnosticarea făcută tot atunci unui coleg care fusese la medic cu o zi înainte si-i spusese acelasi lucru pe care i l-am spus eu (*avea un rinichi căzut si o coastă fisurată*). El a recunoscut înmărmurit că asa este.

Până la urmă colegii si-au dat seama că am luat-o razna si au anuntat salvarea pentru a merge la spitalul de psihiatrie. Eu am acceptat aceasta ca pe o misiune de anihilare a entitătilor negative care bântuiau spitalul. Pe drum, supraeul mi-a sugerat să-i pun mâna la ochi soferului ca să le arât celor de fată că nu se întâmplă nimic, pentru că noi suntem acum în lumea astrală unde nu se poate întâmpla nimic rău. Si am fâcut-o. Bine că soferul a oprit repede si nu s-a întâmplat nimic grav. Toti cei din masină s-au uitat

stupefiati la mine, dar si-au dat seama că nu e nimic neobisnuit pentru un om care era dus la spitalul de psihiatrie.

Am fost intemat, iar după două zile mama s-a dus la doamna Ana să o roage să mă scoată din starea în care eram. Ea a venit, mi-a ars o palmă si m-a dezengramat o jumătate de oră spunându-mi la sfârsit să nu mai vorbesc cu supraeul si să nu mai primesc nici o revelatie, ***căci entitătile negative care puteau imita foarte bine vocea supraeului si în genere a oricui, m-au păcălit si m-au adus în starea în care eram***. M-a sfătuit să stau linistit si să mă mai odihnesc, să nu mă mai gândesc absolut de loc la nimic legat de bioenergie si că totul va fi bine. Mi-a zâmbit încurajator si a plecat (*Lipsa aceasta de responsabilitate se manifestă la toti îndrumătorii pseudo-spirituali: G. Bivolaru si D. Bozaru la Yoga, precum si la cei de la Sahadja-Yoga si Elta Universitate* n.n.).

Doctorii de la spital, si de altfel din toată lumea, spuneau că nu eram nici primul, nici ultimul care angajându-se în acest fel de practici ajungea la ei la spital. Eu însă nu i-am crezut pe ei, ci pe doamna Ana convins fiind că nu practicile în sine duc spre asa ceva, ci aplicarea lor gresită. Dealtfel convenisem cu doamna Ana ca după o perioadă de relaxare să mă apuc din nou de aceste practici, dar de acum încolo cu experienta si cu lectia căpătată, voi sti să mă feresc de astfel de greseli. Si tot amândoi am tras concluzia că Dumnezeu a vrut să mă încerce în acest fel, ca să-mi arate orgoliile negative care mă stăpâneau.

Când am fost din nou la doamna Ana acasă, rugând-o să mă testeze din punct de vedere bioenergetic, să vadă dacă m-am refăcut si dacă pot să mă apuc iarăsi de qi-qong, mi-a răspuns că pot să încep să lucrez, dar foarte putin, ca să vedem mai întâi reactiile organismului. Am mai întrebat cum voi putea să recunosc dacă este supraeul meu sau nu si ea mi-a răspuns că atunci când supraeul mă va contacta în gând voi sti si voi simti pur si simplu că el este si nu altul. Acestea fiind zise a lucrat asupra mea cu bioenergie cam un sfert de oră după care a cazut într-o transă profundă. Ca să nu o deranjez am rămas alături de ea lăsându-mi gândurile la voia întâmplării. Si mi-a venit în minte imaginea mea când eram mic copil, iar la un moment dat, eu, cel de la vârsta de patru ani, s-a întors spre mine, m-a privit si m-a întrebat spunându-mi pe nume: "*Ce mai faci? Sunt eu, supraeul tău! Adevăratul tău supraeu! În sfârsit am reusit să fim fată în fată*". Uimit de cele ce auzisem si vedeam, am exclamat: "*Bine, dar din cauza ta am ajuns la spital*!". "*Nu din cauza mea, mi-a răspuns el, căci de mine nu ai mai ascultat încă de când au început cursurile de vindecare bioenergetică de la clubul CFR*". "*Si de ce nu m-ai tras de urechi, de ce nu m-ai avertizat că ascult de cei răi?*". "*Datorită orgoliilor în care erai blocat nu am mai avut acces la tine si nu ai vrut să mă mai auzi. De acum însă ai să mă recunosti si nu ai să mă mai respingi. Te voi contacta mai târziu. Să stii că mi-a fost dor de tine*!". Zicând acestea, copilul din mintea mea a dispărut si s-a astemut peste mine o liniste cum nu mai fusese în capul meu niciodată!

Nu după mult timp si doamna Ana a iesit din transă si i-am povestit ce s-a întâmplat, la care ea m-a întrebat: "*Si tu ce ai simtit, el e sau nu*?". I-am răspuns că da, e el. "A*tunci el e! a zis ea, întărindu-mi convingerea! Numai să ai grijă ca totdeauna tot ce-ti spune să treci prin filtrul ratiunii, căci oricând spiritele rele pot să se substituie supraeului încercând să ne transmită mesaje si comenzi cu care vor să ne facă rău, sau să ne pună să facem rău. Deci fii foarte atent*!".

Am plecat de la ea bucuros că pot din nou să lucrez si că în sfârsit, de acum înainte, voi sti să vorbesc cu adevăratul meu supraeu. De acum înainte eu urmam să primesc mesajele supraeului sub forma propriilor mele gânduri sau prin imagini ce îmi apăreau în minte; am învătat să recunosc gândurile si imaginile care îmi erau trimise de supraeul meu.

Doamna Ana recomandă tuturor participantilor la curs să lucreze foarte mult qi-qong si dezengramare pentru a ajunge cu nivelul de vibratie în spectrul indigo. Abia după aceea vor avea siguranta că sunt în stare să lucreze asupra altora pentru vindecare sau să vorbească cu supraeul fără a fi bruiati.

Am discutat personal cu ea despre identificarea mea cu supraeul si despre etapele pe care le-am parcurs în comunicare cu el, iar ea m-a încurajat să merg înainte pentru că acum, spunea ea, procedam corect.

Intr-o zi maestrul din astral Sri Yukeshwar mi-a cerut să fac împreună cu doamna Ana o excursie pe Muntele Ceahlău. Era într-o zi de miercuri. Joi am fost la doamna Ana acasă si i-am raportat ce îmi spusese maestrul si supraeul meu, rugându-o să se consulte cu supraeul ei si să vadă dacă mergem sau nu. Răspunsul a fost afirmativ. I-am spus ce-mi ceruse maestrul să facem: să plecăm în lunea următoare pe Ceahlau, să lucrăm impreună exercitii de dezengramare si energizare, după care să ne reîntoarcem miercuri. Alte amănunte ni le va comunica maestrul atunci când vom ajunge pe Ceahlău. A ramas stabilit să plecăm luni.

Cu o săptămână inainte supraeul mi-a făcut cunoscut că de fapt engramele pe care le scoteam noi prin dezengramare erau niste fiinte vii, având fel de fel de forme si că ele parazitau corpurile noastre energetice hrănindu-se cu energia noastră si influentându-ne negativ. Am fost învătat să le simt si să le anihilez. Metoda era foarte putenică si rezultatele spectaculoase; chiar doamna Ana aprobând-o si mirându-se de eficacitatea ei.

Incepând din această perioadă a început să învete doamna Ana de la mine. Era de fapt uimită si ea la ce nivel de cunoastere aveam eu acces si ce cunostinte îmi fuseseră relevate de supraeu. Intr-una din dezengramări îl văzusem cu ochii mintii chiar pe Satana, stăpânul dracilor, dându-mi târcoale, insă maestrii si supraeul îmi puseseră la îndemână arme de lumină spirituală foarte puternice cu care puteam să-l alung.

Sâmbâtă, cu două zile înainte de plecare, în cursul unei meditatii mi s-a arătat în chip de om Dumnezeu Tatăl Ceresc si a vorbit cu mine numindu-mă fiul Lui si felicitându-mă pentru marele progres spiritual pe care-l făcusem, spunându-mi că voi fi cel mai mare vânător de diavoli pe care l-a cunoscut vreodată omenirea. Am căzut la pământ si nu-mi venea să cred ce văzusem si auzisem.

Duminică dimineata, în cadrul altei meditatii, l-am văzut pe Iisus Hristos răstignit pe cruce si atunci supraeul meu si întregul meu suflet mi-au spus că eu sunt cel ce am fost atunci pironit pe cruce. De data aceasta am realizat că asa este, ba chiar am simtit în palme durerea provocată de cuiele cu care mă pironiseră atunci.

In tot timpul excursiei de pe Ceahlău eu am fost conducătorul iar doamna Ana m-a urmat pas cu pas.

Singurul om care a mai stiut de adevărata mea personalitate în această perioadă a fost viitoarea mea sotie căreia i-am povestit toată excursia si tot ce a decurs din ea. Cred că atunci ar fi fost singurul om în stare să înteleagă si să accepte cât de cât că asa ceva ar fi fost posibil. Ea îsi dădea seama de nefirescul si nebunia acestor lucruri, insă realiza si faptul că dacă m-ar fi contrazis nu a-si fi acceptat nici un argument de-al ei si poate ar fi trebuit să ne despărtim. Faptul că doanma Ana acceptase si aprobase tot ce eu îi povestisem despre mine si despre practicile mele bioenergetice au făcut-o pe de altă parte să accepte că, desi ea nu putea să creadă si să facă asa ceva, altii erau în măsură să facă si să simtă acele lucruri.

Era o nebunie plăcută, plină de romantism, de escapade misionare în numele lui Dumnezeu care de fapt toate erau menite să ne facă să ne cunoastem mai bine si să ne iubim mai mult. Sotia mea a intuit că odată si odată mă voi trezi din această nebunie si că atunci vom rămâne împreună doi oameni simpli si obisnuiti.

Avalansa de revelatii si de trăiri care ne asaltau de mai bine de o lună ne epuizaseră. Erau deja câteva nopti în care dormisem foarte putin sau deloc. In aceste conditii, mergând în vizită la mama mea mi s-a revelat că ea ar vrea să-mi facă mult rău. M-am supărat si am plecat. Pe drum, sotia mi-a atras atentia că nu m-am purtat frumos cu mama. Atunci a apărut primul semn de întrebare. Pentru prima dată mi-am dat seama de nebunia comportamentului meu, fiindcă dacă exista vreun lucru pe lumea asta de care să fiu absolut sigur,era acela că mama mea mă iubeste si îmi doreste doar binele. Dându-mi seama de nebunia acestei revelatii am reusit în decursul unei ore să realizez toată nebunia trăită până atunci. Si dintr-o dată tot esafodajul pe care eu îl construisem de atâta amar de timp s-a prăbusit iar eu efectiv nu mai stiam cine sunt; dacă nu eram de fapt Dumnezeu si nici Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, atunci cine eram? Umblam asa prin casă vorbind de unul singur.

Atunci sotia si-a zis că trebuie să am un diavol în mine si a vrut să-l descopere si să-l alunge din mine, si într-adevăr, prin gura mea, din mine, a început să vorbească un diavol. A început să înjure, să tipe că el nu pleacă, că el stă de mult timp în mine si că eu l-am chemat; a început să ne amenințe, ne-a spus că el este supraeul care m-a condus pe mine atâta timp. O amenința pe sotie că o să o omoare si voia să sară la ea, dar n-avea putere să-mi folosească cum voia trupul, iar eu mă opuneam. Tot timpul căuta să o scuipe si o înjura groaznic, spunând că o urăste si sa-l lase în pace, să nu-l mai chinuie.

La un moment dat mi-am recăpătat stăpânirea de sine si din clipa aceea am înteles că tot ce făcusem până atunci era foarte rău.

Cu câteva ore înainte de asta, în timp ce eram acasă la mama, si făceam o repriză de exercitii qi-qong, corpul fiindu-mi miscat de supraeu, deodată am început să execut un dans cu adevărat satanic. Sotia s-a uitat îngrozită la mine, la figurile pe care le făceam, la sunetele pe care le scoteam, la respiratia pe care o aveam atunci, la privirile absolut demonice pe care le aruncam în toate părtile. Mi-a spus că îi e frică de mine si că ar fi bine să mă uit în oglindă să mă văd cum arăt, iar când m-am uitat, m-am speriat si eu de privirea mea.

Ne-am gândit amândoi ce să facem si cum să iesim din această stare. Amândoi eram epuizati de tot ce făcusem timp de o lună si nu stiam unde gresisem. Credeam că este vorba de o greseală a noastră. Diavolul încerca iarăsi să vorbească prin mine si să-mi folosească trupul dar reuseam totusi să nu-l las să facă nimic. Revelatiile îmi asaltau mintea si nu puteam să mă mai concentrez la nimic. Până la urmă, am decis să nu mai facem absolut nimic din domeniul bioenergetic, să încetăm orice relatie intimă pentru o perioadă de timp, să dormim cât mai mult si să mâncăm multă carne si mâncăruri greu digerabile ca să ne îngreuiem mintea si s-o oprim din avalansa nebună în care se pornise.

Abia a doua zi am reusit să adorm putin, să-mi adun si eu oarecum mintea, căci o simteam ca pe o masină dereglată care nu mai putea fi oprită din mers. După ce m-am trezit, m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să scap din situatia în care intrasem. L-am rugat să mă ierte pentru ce făcusem, pentru că eu crezusem că slujesc binelui. L-am rugat să mă aducă pe calea cea bună si să-mi arate cum trebuie cu adevărat să slujesc binelui. Cand mă rugam mă simteam ca. un copil neascultător, care fugind de acasă se rătăcise într-un pustiu foarte mare, de unde nu mai stia cum să iasă.

De atunci am putut dormi din ce în ce mai bine si mai mult iar mintea mea încetul cu încetul, a început să se oprească din necontenita gândire si reflectie si si-a domolit ritmul. Sotia mea, care nu se implicase atât de mult si-a revenit mult mai repede, singura problemă pentru ea fiind marea oboseală pe care o acumulase. Abia după două săptămâni de zile am revenit la un comportament cât de cât normal.

La o lună de zile după aceste evenimente, niste prieteni care si ei practicaseră yoga mai demult, ne-au dat să citim niste cărti ortodoxe: "*Sfântul Serafim de Sarov*" si "*Pelerinul roman*", apoi, împreună cu ei am fost la un preot si am abordat câteva subiecte pe această temă. După discutia cu preotul si citirea celor două cărti am realizat că religia ortodoxă este mult mai complexă si mai frumoasă decât orice altă cale de eliberare spirituală. Incetul cu încetul am înteles că este singura cale adevărată.

Ne-am dus la o mânăstire si ne-am spovedit din copilărie, duhovnicul de acolo interzicandu-ne să mai practicam exercitii bioenergetice sub orice formă ar fi fost ele. Ne-a spus că nu suntem singurii care au pătit asa ceva si că multi din cei ce apucă pe aceste căi ajung la spitalul de psihiatrie. Am găsit apoi în Iasi un duhovnic, acesta fiind chiar preotul cu care vorbisem prima dată, dusi de prietenii nostri. I-am povestit si lui ce pătisem, iar el ne-a recomandat să împărtăsim si altora din experientele noastre.

Acum, la aproape un an de la încetarea oricărei activităti pe tărâmul bioenergetic cred că putem formula câteva interpretări, **CONCLUZII SI RECOMANDARI** în legătură cu ele:

In primul rând am dori să atragem atentia tuturor celor ce vor să urmeze calea acestor practici, fie pentru dobândirea unor puteri paranormale, fie pentru dobândirea sănătătii trupesti sau sufletesti, fie câstigarea întelepciunii si a eliberării spirituale, că absolut toate provin din sânul unor credinte filosofico-religioase păgâne. Este binecunoscut că popoarele păgâne se închină la idoli si că dumnezeul sau zeii care îi venerează nu sunt altceva decât niste închipuiri cu care satana i-a înselat.

Incă de la crearea lumii de către Dumnezeu, diavolul i-a înselat pe primii oameni, iar acestia, crezând în cele spuse de el si nu în cele spuse de Dumnezeu, au fost izgoniti din Rai. De atunci si până la venirea pe pamânt a Fiului lui Dumnezeu, a Domnului nostru Iisus Hristos, care prin jertfa Sa a spălat tot păcatul omenirii si a întemeiat singura credintă adevărată, credinta crestină ortodoxă, oamenii au fost înselati de către diavol să se închine la fel de fel de dumnezei care de fapt nu existau. Fie că acestia se chemau marele spirit universal, sau principiul cosmic universal, sau divinul, sau Baal sau Ra sau fel de fel de zei, de spirite si de forte supranaturale, toti nu au fost altceva decât înselări aduse în mintea omenească de către demoni care au fost apoi adeverite si fundamentate prin intermediul minunilor si faptelor supranaturale făcute cu puterea Satanei.

De la înăltarea la ceruri a Domnului nostru Iisus Hristos si până în ziua de astăzi nenumărate fapte si minuni făcute în numele Său si cu puterea Sa, au dovedit fără putintă de tăgadă că singurul dumnezeu adevărat este

Dumnezeul crestinilor care tin dreapta credintă apostolică ortodoxă.

De aceasta s-au convins multi păgâni, asupra cărora puterea adevăratului Dumnezeu a făcut minuni si a căror idoli au fost sfărâmati de această putere. Niciodată puterea idolilor nu a putut întrece puterea adevăratului Dumnezeu, după cum niciodată puterea Satanei n-a putut depăsi puterea lui Dumnezeu Care l-a creat. Cu toate acestea diavolii nu au încetat o clipă să încerce înselarea oamenilor prin credinte idolatre sau prin devierea ori ruperea de la dreapta credintă.

Dar se pune întrebarea: *De ce se străduie diavolul atât de mult să însele oamenii în această privintă*? Răspunsul e simplu: *Răsplata celor care cred în idoli si a ereticilor sunt muncile iadului, iar Satana tocmai acest lucru l-a dorit tuturor oamenilor*. Toti oamenii care au trăit înainte de Hristos, după moarte, au fost trimisi în iad. prin jertfa Sa, Fiul lui Dumnezeu, a venit ca să-i scoată de acolo. Unul dintre păcatele care a trimis cei mai multi oameni în iad a fost tocmai această închinare la idoli, iar diavolul se străduie din răsputeri, si în zilele noastre, să cufunde toată omenirea în credintele idolatre.

Toti cei care încearcă să popularizeze la noi în tară si în întreaga lume practicile bioenergetice de provenientă orientală sau cele de magie africană, asiatice, arabe, sud-americane, încearcă să le prezinte desprinse din contextul filosofico-religios din care provin. Ei încearcă să le înfătiseze la început ca pe niste tehnici bioenergetice de vindecare si autovindecare, după care, celor ce se angrenează în practicarea lor, le sunt prezentate ca niste practici al căror scop final este însănătosirea sufletească, căpătarea de puteri paranormale si apoi eliberarea spirituală, subliniindu-se caracterul secret al acestor stiinte oculte. Abia după câtiva ani de practicare adeptului îi este înfătisată adevărata fată a acestor prăctici: puternicul substrat religios si ocult pe care se sprijina, si, că rezultatele apar doar la cei ce încep să se închine la zei.

Ei sunt initiati apoi prin niste ritualuri oculte de către maestrii lor pentru a putea ajunge la realizări deosebite. In această fază totul devine ultrasecret, orice divulgare fiind considerată ca un sacrilegiu si pedepsită ca atare. Ei formează vârful de lance al sistemului filosofico-religios din care provin.

Cei ce vor să se elibereze spiritual, să se mântuiască, pe aceste căi, urmează în realitate niste căi idolatre, iar unirea finală este unirea cu diavolul. Pe tot parcursul acestor practici are loc o îndrăcire treptată a individului până când, ajungând la etapa finală, omul este complet posedat de diavol, ajungând la niste puteri paranormale-supranaturale care impresionează si coplesesc pe oamenii simpli. Pentru ca înselarea să fie completă diavolul îti insuflă o întelepciune si o falsă curătenie sufletească care pot induce în eroare pe orice om neavizat.

Adevărata fată a acestor oameni o cunosc foarte putini, iar câteodată nici ei însisi nu realizează ce se întâmplă în mod real cu ei, însă, după cum spunea Mântuitorul, după roadele lor îi veti cunoaste. Uitati-vă bine la ei, la roadele pe care le aduc, dar nu numai la cele cu care ei se afisează, ci si la cele pe care le ascund.

Cu două săptămâni înainte de a scrie aceste rânduri am fost acasă la doamna Ana si i-am povestit tot ceea ce pătisem, întrebând-o unde crede ea că este greseala. Mai intai i-am cerut să-mi explice unde gresisem când am ajuns prima dată la spital. Ea mi-a spus că atunci m-am grăbit putin si a apărut un dezechilibru între corpurile mele energetice si cel fizic iar personalitătile mele negative din alte vieti au imitat vocea supraeului meu si eu în loc să ascult de vocea lui, am ascultat de o astfel de personalitate, care vrea cu orice pret să stopeze progresul spiritual al individului. Una din metodele pe care le utilizează aceste personalităti este aceea de a te pune să faci niste lucruri care să te dezechilibreze psihic si să ajungi la spital, sau te îndeamnă să faci cine stie ce lucruri rele.

“*Dar cu maestrii din astral si cauzal, cum a fost*?”, am intrebat-o. “*Pai, toti maestrii în practicile acestea au un maestru în universurile superioare, care îi conduc si îi indrumă, asa că nu e nimic anormal în toate acestea*”!

“*Dar a doua oară când era să o luăm razna amândoi ce s-a întâmplat?*”. “*Păi ce să se întâmple? Iarăsi v-a inselat o asemenea personalitate care s-a substituit supraeului si era să vă ducă să o luati razna. Bine ati*

făcut ca ati incetat orice activitate pe acest plan. Asa trebuie facut când esti păcălit astfel, iar după ce revii la normal tragi concluziile unde ai gresit si o iei din nou de la capăt".

"*Bine dar de data aceasta am respectat tot ce m-ati invătat dumneavoastră! Eram cu nivelul de vibratii în indigo, m-am identificat cu supraeul, am analizat tot ce-mi spunea si admiteam doar ce mi se părea bun! De altfel, totdeauna am venit la dumneavoastră să mă verificati, iar în excursia făcută pe Ceahlău ati aprobat tot ce vă spusesem si toate erau venite de la supraeul meu. Ori stiti bine că si atunci mă credeam Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, că vorbeam cu Dumnezeu Tatăl*!" .

"*Da, dar eu atunci tocmai de asta am mers cu tine, pentru că am vrut să-ti arăt că nu erai cine te credeai! Atunci s-a întâmplat cu tine acelasi lucru care se întâmplă cu toti atunci când se aprinde în noi lumina cristică, moment in care simtim că în noi este un sâmbure de dumnezeire. Mai tii minte când te-a piscat un tântar si eu ti-am spus că pe sfinti tântarii nu-i piscă? Dar când ai spus că ai ancorat vortexul de forte care va declansa apocalipsa, nu ti-am spus eu că un maestru nu are nevoie să se teamă că ceva creat de el va fugi sau se va pierde? ti-am dat să întelegi, deci, de două ori că nu erai cine te credeai, dar tu nu ai prins mesajul, si după aceea nu ai mai trecut pe la mine si am crezut că ti-ai dat seama de greseala ta*!".

Eu si sotia mea mea ne-am uitat uimiti unul la altul când am auzit această explicatie, căci amândoi stiam că abia cu o zi înainte de plecarea pe Ceahlău căpătasem certitudinea că sunt Iisus Hristos, abia în acea zi am avut revelatia răstignirii pe cruce si tot atunci arătându-mi-se Dumnezeu Tatăl vorbind cu mine. Doamnei Ana, toate aceste lucruri i le spusesem doar în timpul excursiei, deci ea plecase în excursie cu mine fără să stie aceste lucruri!

"*Doamnă Ana, dar spuneti-mi cum putem fi siguri că vorbim cu supraeul nostru cel adevărat, căci iată, eu mi-am luat toate măsurile de protectie si totusi m-a înselat*!"

"Când vorbesti cu supraeul, niciodată nu poti fi sigur că vorbesti cu el sau cu altcineva. Totdeauna trebuie să treci prin filtrul ratiunii tot ceea ce îti comunică si să iei numai ce consideri că este bun. Vorbirea cu supraeul e ca mersul pe sârmă, în orice clipă poti să cazi. De altfel si eu, cu câtiva ani în urmă, căpătasem o mare încredere în supraeul meu si mă lăsam condusă de el, iar într-o zi acesta mi-a spus că trebuie să mă sinucid pentru ca monada mea din astral să poată progresa spiritual, căci eu prin ceea ce făceam atunci o tineam în loc. L-am ascultat si am fost la un pas de sinucidere, pregătind si punând în ordine tot ce era necesar pentru a pleca din lumea aceasta. Dar în ultima clipă, mi-a trecut prin cap să trec si pe la o biserică. Numai trecerea acestui gând prin mintea mea a fost suficient pentru a amâna punerea în practică a hotărârii de a mă sinucide. M-am dus acolo si am vorbit cu un popă, un mosulică dulce, care mi-a zis că nu stie ce să-mi spună în legătură cu ceea ce practicam eu, dar că Sfânta Treime este iubire, este credintă si este sperantă si nu cumva să-mi pun capăt zilelor. Mi-a mai zis el ceva, nu mai tin minte ce, mi-a făcut si o rugăciune si am plecat. Si cum mergeam spre casă, brusc mi-a venit în cap ce-mi spusese mosulică: că Dumnezeu este sperantă si atunci deodată am realizat că Dumnezeu nu a creat nimic pentru a distruge, deci nici pe mine. Din clipa aceea am renuntat la gândul sinuciderii.

A doua zi a venit mama la mine si mi-a spus că în noaptea ce trecuse i se arătase un înger care-i spusese să nu mai fac nimic din ce făcusem până atunci, arătându-i tot ce făcusem rău si spunându-i să înlătur din casă si din activitătile mele tot ce rezultase din acele practici".

"*I s-a arătat mamei dumneavoastră un inger în vis? am întrebat-o noi uimiti*!"

"*Nu în vis, ci chiar fizic, real! A trezit-o spunându-i ce avea de spus si a dispărut, după care mama a stat trează până dimineata, ca să nu uite nimic din ce-i spusese si a venit imediat la mine. Atunci eu am înteles că nu făcusem cum trebuie lucrurile, iar de acum încolo trebuia să le fac altfel. Ei, si de atunci am început să vorbesc cu supraeul trecând prin filtrul ratiunii tot ce-mi spunea*!".

Si eu si sotia am rămas uimiti de felul în care interpretase ea cele spuse de înger. "*Dar teoria aceasta a supraeului, de unde ati luat-o, am insistat noi*"?

"*Toată lumea vorbeste cu supraeul, unii vorbesc telepatic, altii prin scriere automată (procedeu spiritist de comunicare cu spiritele - în cazul de fată cu supraeul), si eu la început luam legătura cu el prin scriere automată, dar după mesajul pe care l-am primit de la înger am înteles că trebuie să vorbesc cu el în alt mod, si anume, pe cale telepatică*".

Am insistat să aflăm sursa sau teoria care fundamentează practicarea acestei convorbiri cu supraeul dar ea nu a vrut să ne-o dezvăluie.

"*Si totusi*", am insistat eu, "*dacă în orice clipă poti fi înselat în această convorbire cu supraeul si el te pune să te sinucizi, te duce la nebunie, poti să ajungi la comiterea de crime si multe alte acte iresponsabile, n-ar fi mai bine să renuntăm la orice comunicare cu el*?" "*A, nu*!" mi-a răspuns ea, "*fiecare trebuie să-si trăiască experienta lui de viată din care trebuie să învete ceva. Dacă unul se sinucide, este treaba lui, este experienta lui din această viată, chiar dacă ea e negativă; dacă unul dă în cap la altul, e la fel; dacă voi era să o luati razna, a fost o experientă pe care trebuia să o trăiti. Acum v-ati dat seama de tot răul si orgoliul care era în voi! Vedeti ce lectie v-a oferit Bunul Dumnezeu? Si-apoi fiecare mai are înainte alte vieti de trăit, asa că nu trebuie să ne facem probleme*!"

"Deci, dumneavoastră admiteti că se poate întâmpla orice când vorbim cu supraeul!". "*De ce nu? Experientele de viată sunt nenumărate*"!

Sotia a mai încercat să o convingă pe doamna Ana că totusi este periculos să lasi o multime de oameni nesupravegheati, să vorbească cu supraeul, dar ea a argumentat că nu este asa.

Am plecat în acea seară acasă înmărmuriti de cinismul si nebunia de care dădea dovadă cea pe care o crezusem un om care vrea binele semenilor săi: o vindecătoare prin bioenergie.

Peste câteva zile **am revenit la doamna Ana, încercând imposibilul, să-i prezint si ei calea credintei crestine ortodoxe ca pe o altenativă**, astfel încât, îmi ziceam eu dacă va adera la ea, îsi va da seama mai târziu de nocivitatea practicilor în care se angajase. Erau de fată si doi ucenici de-ai ei. **Abia atunci am văzut adevărata ei fată. Reactia la ceea ce-i spuneam eu a fost violentă**. Nu a acceptat sub nici o formă că ortodoxia ar fi bună de ceva, din contră i-a făcut în toate felurile pe slujitorii Bisericii; pe mine nici nu mai spun, a încercat să mă lovească în piept, să-mi dea palme, a tipat si s-a enervat cumplit, si asta mai ales când le-am povestit ucenicilor ei întâmplarea cu "*mosulică*" (*preotul care a ajutat-o să nu se sinucidă*) si ingerul. Cumplită tulburare i-am produs prin acea încercare de a-i prezenta calea credintei ortodoxe.

Dându-si seama că nu se comportă prea civilizat, a simulat apoi, că în principiu ar fi si aceasta o cale pe care oamenii pot merge.

Am plecat si de această dată înmărmurit de adevărul care se ascunde în spatele cuvintelor ei frumoase, care spunea că toate căile spre mântuire sunt bune. Intr-adevăr, pentru doamna Ana erau bune toate în

afară de una singură: credinta crestină ortodoxă si chiar dacă ea sustine cu tarie că este crestină, adevărul este cu totul altul. Ea îsi închipuie că e crestină de un nivel spiritual foarte înalt care depăseste manifestările crestine obisnuite. Din aceste motive ea nu are nevoie de duhovnic si interpretează cum vrea Sfintele Scripturi, scrierile si învătăturile Sfintilor Părinti, ajungând la o totală rupere de Sfânta Biserică, la niste erezii ce depăsesc orice închipuire sfidând orice bun simt. Toate acestea sunt argumentate si sustinute de către ea logic, cu lux de amănunte, cu deplină încredere în justetea celor gândite si afirmate.

Aceasta este de fapt adevărata doamnă Ana si dacă ati sti adevărul si despre alti instructori si vindecători prin practici yoghine, qi-qong etc. cred că v-ati cutremura.

Din experienta trăită de mine în universul acesta al practicilor bioenergetice, am văzut că ele duc la o indrăcire treptată a celui ce le practică si că oricând pot apare tulburări mintale si comportamentale, care se finalizează în cele mai sinistre forme de nebunie. Dar cel mai periculos fapt este că această nebunie este logic argumentată si acceptată, ea venind cu acordul si prin vointa noastră, si desi stii că ceilalti te consideră nebun, pentru ceea ce crezi si faci, tu îti argumentezi si demonstrezi că de fapt tu esti cel sănătos, iar ei sunt nebuni, căci nu cunosc si nu înteleg adevărata realitate.

După părerea noastră puterea de a vindeca prin bioenergie sau sănătatea obtinută prin practici de provenientă orientală sunt de natură satanică si de aceea nu vom apela niciodată la ele, oricât de bolnavi am fi si chiar dacă nu am găsi vindecare prin tehnicile medicale clasice. “***Pentru păcatele mele mi se imbolnăveste trupul si slăbeste sufletul meu***”. Vindecare prin puterile diavolului noi nu mai vrem! (**GHEORGHE V.**).

CAPITOLUL IV

PARALELE INTRE CRESTINISM SI BUDHISM

Pornim de la ideea centrală, comună budhismului si crestinismului: mântuirea. Amândouă religiile întind omului o mână de ajutor, ca să se mântuiască de sub stăpânirea întunericului si a răului. în scopul acesta crestinismul oferă omului luminile revelatiei divine, comunicările pe care spiritul suveran le-a făcut spiritului uman în curs de mai multe veacuri, prin oameni alesi, a căror serie s-a încheiat cu Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Budhismul nu poate oferi neamului omenesc o revelatie, o Biblie în felul celei crestine. învătătura lui Budha si a ucenicilor lui, cuprinsă în Trodipika, este plină de elemente fantastice, de povestiri mitologice, cu neputintă de a satisface exigentele unei critici istorice si criteriile unei revelatii adevărate.

Crestinismul e religie descoperită de Dumnezeu, budhismul e opera unui întelept. Crestinul crede într-un Dumnezeu personal. Budhismul nu are în crezul său pe Dumnezeu; nu-L neagă si nu-L afirmă în locul hazardului orb, crestinismul admite providenta divină; budhismul, cauzalitatea oarbă. Crestinismul are un cler si un cult religios, prin care sufletele se purifică si se înaltă spre Dumnezeu; budhismul a înlocuit rugâciunea cu meditatia si cerul cu nirvana. Crestinismul e teocentric; budhismul e antropocentric. După crestinism lumea e creată cu scopul de a ne pregăti pentru viata si fericirea vesnică; pentru budhism lumea e vesnică, un lant nesfârsit de mizerii si dureri de care trebuie să scăpam cât mai degrabă. După crestinism lumea e bună (Fac. 1:31; Ps. 103:25; 1 Tim. 4:4), pentru că e opera lui Dumnezeu, în care se oglindeste iubirea si puterea Creatorului; iar răul din lume a izvorât din vointa liberă a creaturilor rationale; de asa ceva budhismul nu are cunostintă.

Crestinismul este o antropologie, o învătătură despre facerea omului din trup muritor si suflet nemuritor. Budhismul nu stie nimic nici despre creatia omului, nici despre nemurirea sufletului. Crestinismul are o învătătură despre libertatea si căderea omului, despre originea si transmiterea păcatului, a răului metafizic, moral si fizic. In budhism lipseste ideea de libertate, cădere si păcat. Budha vrea să mântuiască lumea de boală, suferintă, bătrânete si moarte, adică de răul fizic, nu de răul etic, din care se naste cel fizic; el vrea sa scape lumea de existentă, nu de impuritatea păcatului. El urmăreste nimicirea existentei, nu vindecarea naturii căzute, pe când "*Fiul Omului a venit să caute si să mântuiască pe cel pierdut*" (Luca 19:10), să-si dea sufletul Său răscumpărare pentru păcătosi (Matei 20,28), să mantuiască poporul de păcate (Matei 1:21).

In crestinism mântuirea e realizată prin Iisus Hristos si se înfaptuieste prin harul Sfântului Duh, prin rugăcnme, credintă dreaptă si fapte bune. In budhism omul e cu totul singur în lume si singur la mântuire. In crestinism omul e cu Dumnezeu oricând si oriunde ar fi. In budhism tinta vietii e nimicirea existentei; în crestinism tocmai invers: mântuirea sufletului si asigurarea vietii vesnice.

Crestinismul are un asezământ al mântuirii, o organizatie social-comunitară; Biserica. Pentru budhism viata ideală este celibatară, trăită în singuratate, în linistea pădurilor, ca ascet si cersetor. Monahismul crestin e o exceptie care întăreste regula. Cel budhist este o regulă care vrea să generalizeze exceptia. Monahismul crestin aduce folos culturii morale si vietii de obste; cel budhist e steril si constituie o povară pe umerii vietii sociale.

Crestinismul are o învătătură despre nemurirea sufletului (*eshatologie*) si despre viata vesnică; budhismul nu are. Admite si budhismul lumi si vieti viitoare, dar toate pline de suferinte. Crestinismul e optimist; budhismul e pesimist, subiectiv, arbitrar, vede viata numai prin ochelari negri, ca si când nasterea, copilăria, tineretea, bătrânetea n-ar avea parte de nici o lumină si nici o bucurie, ci numai de întuneric, durere si întristare. Crestinismul ne îndreaptă privirile si actiunile spre viata etemă, spre un cer nou (2 Petru 3:13). Budhismul ne îndreaptă spre nirvana, spre repaosul absolut, spre linistea eternă a noptii nesfârsite. Pentru crestini răul e trecător; pentru budhism, răul e suveran. In crestinism binele e triumfător; în budhism răul nu se stinge decât prin atingerea existentei în odihna eternă din noaptea nirvanei. In crestinism suferinta are un rol educativ si mântuitor, pentru că aurul în foc se lămureste si omul în suferintă se înnobilează. In budhism crucea nu are nici un sens viata e răstignire si răstignire lipsită de bucuria învierii si de fericirea nemuririi. Budhismul e iremediabil pesimist pentru că nu stie nimic despre cauza primară, nici de ro lul lumii si al vietii, nici despre tinta lor finală Crestinismul ne învată să iubim viata, budhismul să o uram. Idealul crestin este desăvârsirea vietii; al budhis mului mortificarea, înfrânarea si suprimarea ei.

Are budhismul o morală demnă de urmat: opreste fur tul, omorul... si propagă iubirea nu numai între oameni dar si fată de animale?... Biblia le are mai demult în decalog, si mai complete. Morala evanghelică, desi nu cuprinde norme pentru iubirea animalelor, e neasemănat mai umană, mai ratională si superioară fată de cea budhistă. Morala budhistă, desi se referă si la animale e o morala naturală, rămasă mult în urma moralei crestine. Morala crestină e o morală pozitivă, te obligă să faci binele, nu numai să nu faci răul: Să iubesti dezinteresat pe Dumnezeu si pe aproapele; cea budhistă e negativă, interesată, vagă, poate chiar egoistă, după axioma- Trebuiesc iubite toate fiintele, cum o mamă îsi iubeste copiii". Budhismul nu urăste; crestinismul iubeste. In budhism iubirea e simpatie si compătimire; în crestinism e virtute activă si lucrare caritativă. Budhismul e cvietist si static; crestinismul e factor dinamic, etic progresist cultural. Budhismul e steril pentru viata practică, talant ingropat în pământ; crestinismul e activ, încurajează, mangâie, zideste, înmulteste talantii darurilor naturale. Crestinismul nu are spitale pentru animale, dar are ii schimb spitale si azile pentru oameni (si pentru animale, veterinari). După etica si filosofia budhistă munca e o povară nedemnă de un ascet pentru care se recomandă cersetoria. In crestinism munca e o virtute morală si o datorie profesională, sfântă si obligatorie pentru toti oamenii: "*Cine nu lucrează nici să nu mănânce*" (2 Tes. 3:10).

Budhismul nu are nici o întelegere pentru viata familială. Conceptia budhistă despre familie e nenaturală, iar despre femeie este mai aproape de conceptia primitivilor, decat cea a civilizatilor. Budha a tolerat poligamia si in acsi timp a recomandat ferirea de femeie, "*ca de un sarpe veninos*". Textele budhiste spun că femeile sunt "crude si rele", "nesătioase ca ciorile" si "nestatornice ca nisipul". "*Desfrânarea se tine de femeie ca murdăria...*" dacă budhismul propagă o astfel de conceptie despre muncă si femeie, nu e de mirare că a fost definit "*religia lenei*" (Hellsald), "*religia cimitirelor*" (Sf. Diamandi), asemenea unui sistem planetar din care lipseste soarele Dumnezeirii, o "*sinucidere vie*". Crestinismul si în privinta aceasta e antipodul budhismului. Munca si familia crestină sunt modele în omenirea întreagă.

Mai izbitoare sunt deosebirile dintre Iisus si Budha. Iisus e Unul: întruparea Fiului; Budha e reîncarnarea unui alt Budha, al 24-lea, după 550 de renasteri (*spunea el*). In unele temple budhiste se adoră si Budha cel viitor. Budha are antecesori si succesori; Iisus nu are. Iisus S-a născut dintr-o fecioară modestă si curată, în sărăcia unui staul de vite. Budha s-a născut dintr-o familie regală, în luxul unui palat împărătesc. In copilărie si tinerete Iisus munceste si vizitează templul; Budha se distrează si petrece. Iisus

e întru totul desăvârsit; Budha numai după saturatie si după dezgustul de plăceri cugetă la suferinte si remediile de mantuire. Iisus stie ce vrea de la începutul activitătii Sale publice; Budha numai după câtva ani de ucenicie si de alergări pe la asceti. Iisus lucrează la mântuirea omenirii din cea mai curată milă si din cea mai dezinteresată iubire de oameni; Budha din cel mai mare dezgust de plăceri si din pur egoism. Iisus e demofil; Budha e aristocrat. Iisus luptă cu păcatul; Budha nu-l cunoaste. Iisus parăseste cerul, mama si toate rudeniile ca să propage Evanghelia si să întemeieze Biserica. Budha părăseste, după cum însusi declară "*domeniul cel larg al plăcerilor si miile de femei frumoase, ca să aflu cunoasterea cea mai înaltă, cea mai perfectă*", si ca să întemeieze o comunitate de călugări. Evanghelia lui Iisus e istorisire naturală, simplă si cuceritoare. Scrierile budhiste sunt fantastice, extraordinare, de necrezut. Iisus anuntă că religia Lui va dura până la sfârsitul veacurilor; Budha pune religiei sale un termen de 500 de ani. Iisus a murit răstignit la 33 de ani; Budha moare intoxicat, pentru că la 80 de ani a mâncat lacom o farfurie de carne de porc afumată si cu orez. Iisus înviază si triumfă; Budha moare înfrânt de dorinta lăcomiei, ironie a sortii fată de un întelept care a predicat mântuirea numai pentru sine însusi!... Toate aceste premize ne duc logic la concluzia că Iisus e Dumnezeu, iar Budha întru toate e numai om. Crestinismul e divin; budhismul e uman. Aderentii si ucenicii lui Iisus muncesc, se roagă, trăiesc în comuniune de iubire si viată cu Dumnezeu; aderentii si ucenicii lui Budha meditează si nu au simt pentru muncă, nici pentru rugăciune. Din astfel de pricini vedem câtă deosebire este între crestinism si budhism numai în privinta mântuirii. Tot asa sunt si deosebiri esentiale între nasterea supranaturală a lui Iisus din Fecioara Maria si povestirile fantastice despre antecedentele zămisliri si nasteri a lui Budha; între nasterea si copilăria lui Iisus, si a lui Budha; între ispitirea lui Iisus, prin pâine, prin slava lumii si preaîncrederea în Dumnezeu, si cea a lui Budha, prin aur si cohorte de femei; între ucenicii lui Iisus si ai lui Budha; între învătăturile, minunile si profetiile lui Iisus, si invătăturile, minunile si prezicerile lui Budha; între transfigurarea lui Iisus si iluminarea lui Budha, între moartea lui Iisus si a lui Budha... Sunt ici-colo comune, dar cu obiecte diferite, ireductibile.

Dacă la toate aceste deosebiri fundamentale, adăugăm si schimbările si adaosurile care s-au făcut budhismului originar: cultul unei mari multimi de zei, ingeri si demoni, idolatria si hagiolatria, tolerarea haremurilor, a poligamiei si poliandriei, credintele politeiste si superstitiile populare, ne încredintăm că religia budhistă fată de cea crestină nu poate avea trecere decât într-o lume primitivă sau decadentă, care se complace în scepticism, indeferentism si pesimism; nicidecum în lumea optimismului crestin: robust, luptător si progresist.

Budhismul are o latură filosofică, serioasă si sinceră, care se rezumă la: ateism, metempsihoză, pesimism, celibat, sărăcie si renuntare (*la pofte, plăceri, căsătorie si avere; cu alte cuvinte la moartea civilizatiei si a progresului*). Există si al doilea budhism, popular, politeist, superstitios, idolatru. Sub ambele forme, budhismul "*e un spiritualism fără suflet, o virtute fără datorie, o morală fără Dumnezeu*" (*Barthelemy Saint Hilaire*).

Tot ce e bun în budhism avem multiplicat în crestinism; tot ce lipseste în budhism, avem din belsug în crestinism; toate contradictiile budhismului: pretentiile de a propaga o religie fără Dumnezeu, o morală fără libertate, o evolutie fără creatie, o liniste si fericire absolută fără viată vesnică, toate constituie un omagiu pretios, pe care erorile îl aduc adevărului si religiile inferioare unicei si adevăratei religii.

Crestinismul este divin, pentru că întemeietorul lui este divin: lumină din lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Ceilalti întemeietori de religii sunt oameni si numai oameni. Iisus este om desăvârsit si mai mult decât omul: e Fiul lui Dumnezeu, care dispune de aceleasi atribute si puteri ca si Tatăl. Ceea ce nici unul dintre întemeietorii de religii n-a pretins si n-a putut pretinde, Iisus Hristos pretinde ca si Tatăl:

cult religios si credință în autoritatea Sa infailibilă: “***Toti să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl***...” (Ioan 5:23). Crestinismul se întemeiază pe viata, învătătura, faptele, moartea si invierea lui Iisus - singurul întemeietor de religie Care-si dă viata ca mărturie a divinitătii Sale si a operei Sale mântuitoare.

De personalitatea exceptională a lui Iisus Hristos e legată prin urmare superioritatea crestinismului fată de celelalte religii si filosofii: bunătatea crestinismului de bunătatea lui Iisus, perfectiunea crestinismului de perfectiunea lui Iisus, dumnezeirea crestinismului de dumnezeirea Mântuitorului. Noi pe acestea le mărturisim, cu credință si cu dragoste, până la moarte.

“INCOLO FRATILOR, BUCURATI-VĂ, DESĂVÂRSITI-VĂ, MÂNGÂIATI-VĂ, UNITI-VĂ ÎN CUGET, TRĂITI ÎN PACE SI DUMNEZEUL DRAGOSTEI SI AL PĂCII VA FI CU VOI” **(2 CORINTENI 13:11)**

(*Extras din “Religia Iubirii” de Ilarion V. Felea, Arad 1946, Ed. Diecezana*).

Intraţi prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta şi lată este calea care duce la pieire şi mulţi sunt cei care o află. Şi strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt care o află. (Matei 7:13-l4)

(TOT CE INCEPE CU PD: SI ESTE INTRE PARANTEZE ESTE ADAUGAT DE MINE)

† Cu *nesimtire imi adaug site-ul aici, Pustnicul Digital, poate se foloseste cineva* †